AVONTUREN VAN TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

MV 15 486 - 545 De betoverde spiegel

AVONTUREN VAN TOM POES

DOOR

MARTEN TOONDER

MV **15**	486 - 545	De betoverde spiegel

1976 De Bezige Bij Amsterdam in samenwerking met Het Stripschap

MV 15 De betoverde spiegel

1942/43 Eerste krantestrippublikatie, dagbladen De Telegraaf en Het Nieuws van de Dag

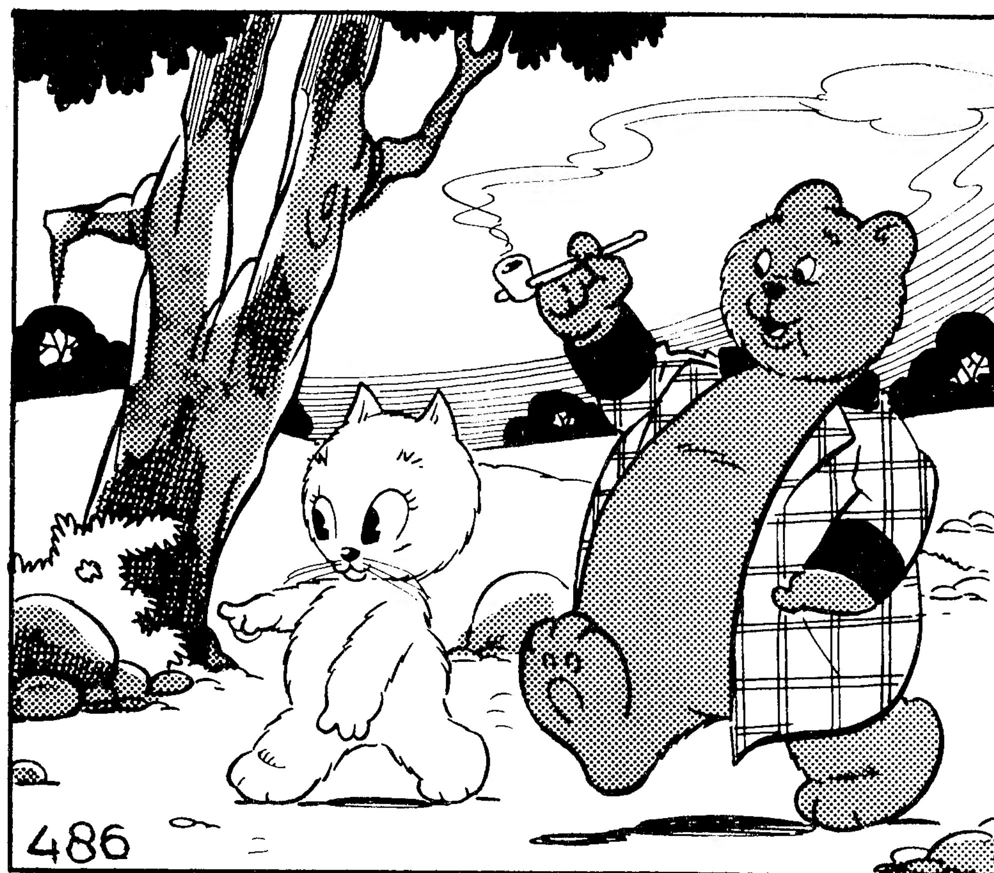
1948 Oblong boekuitgave, DAVID-Amsterdam

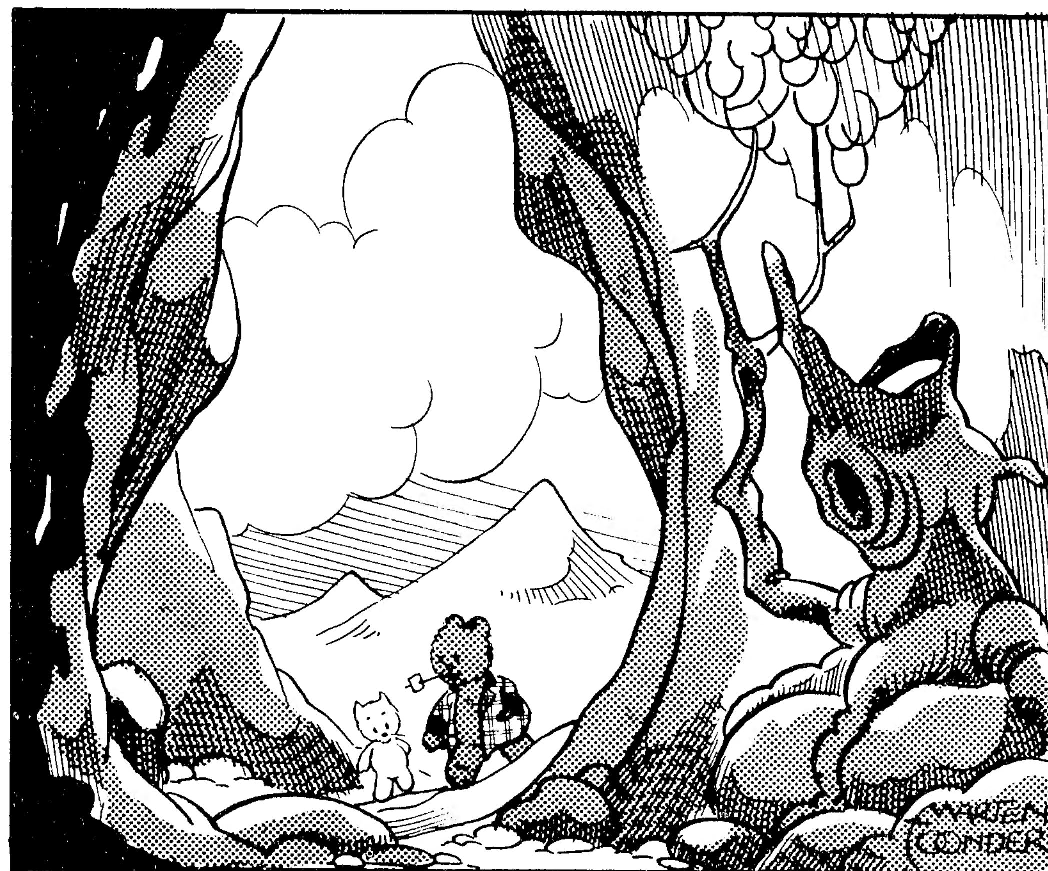
1949/50 Krantestrip, weekblad Zondagsvriend

Druk Van Boekhoven-Bosch bv, Utrecht

ISBN 90 234 5196 1

Delen 11 & 15 ISBN 90 234 5201 1

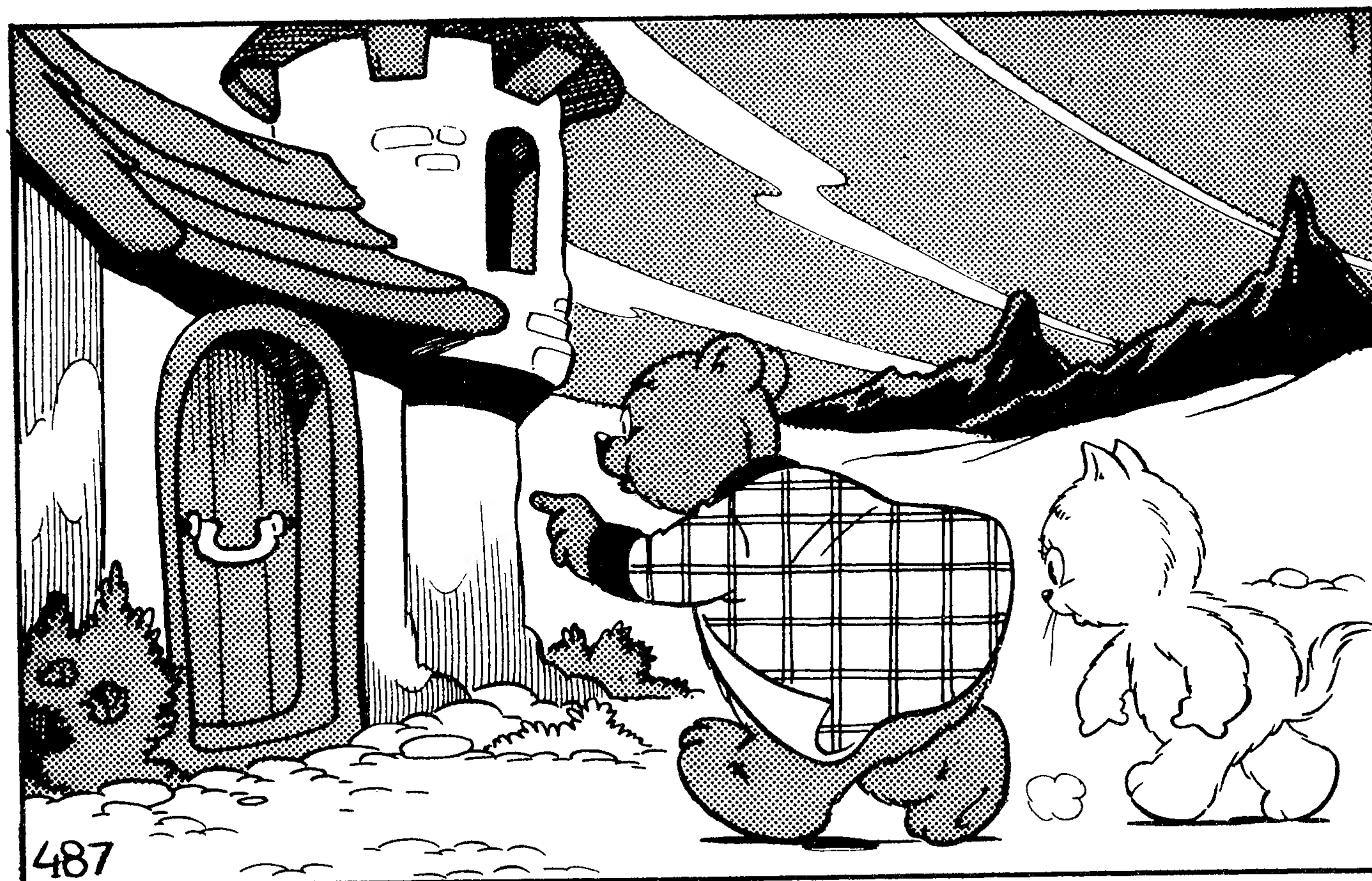

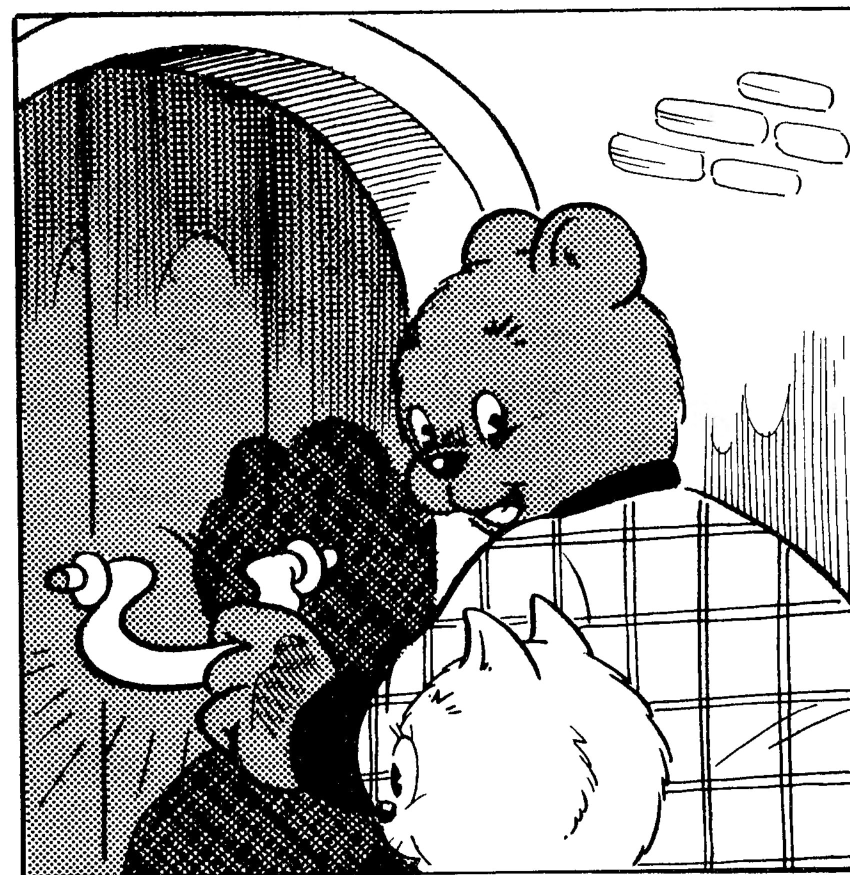
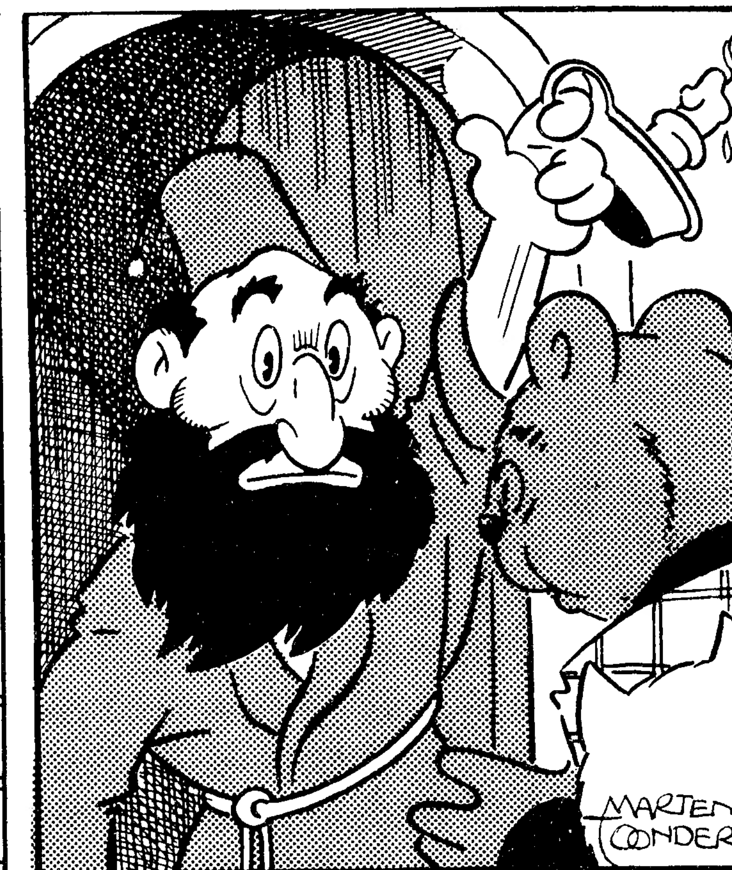

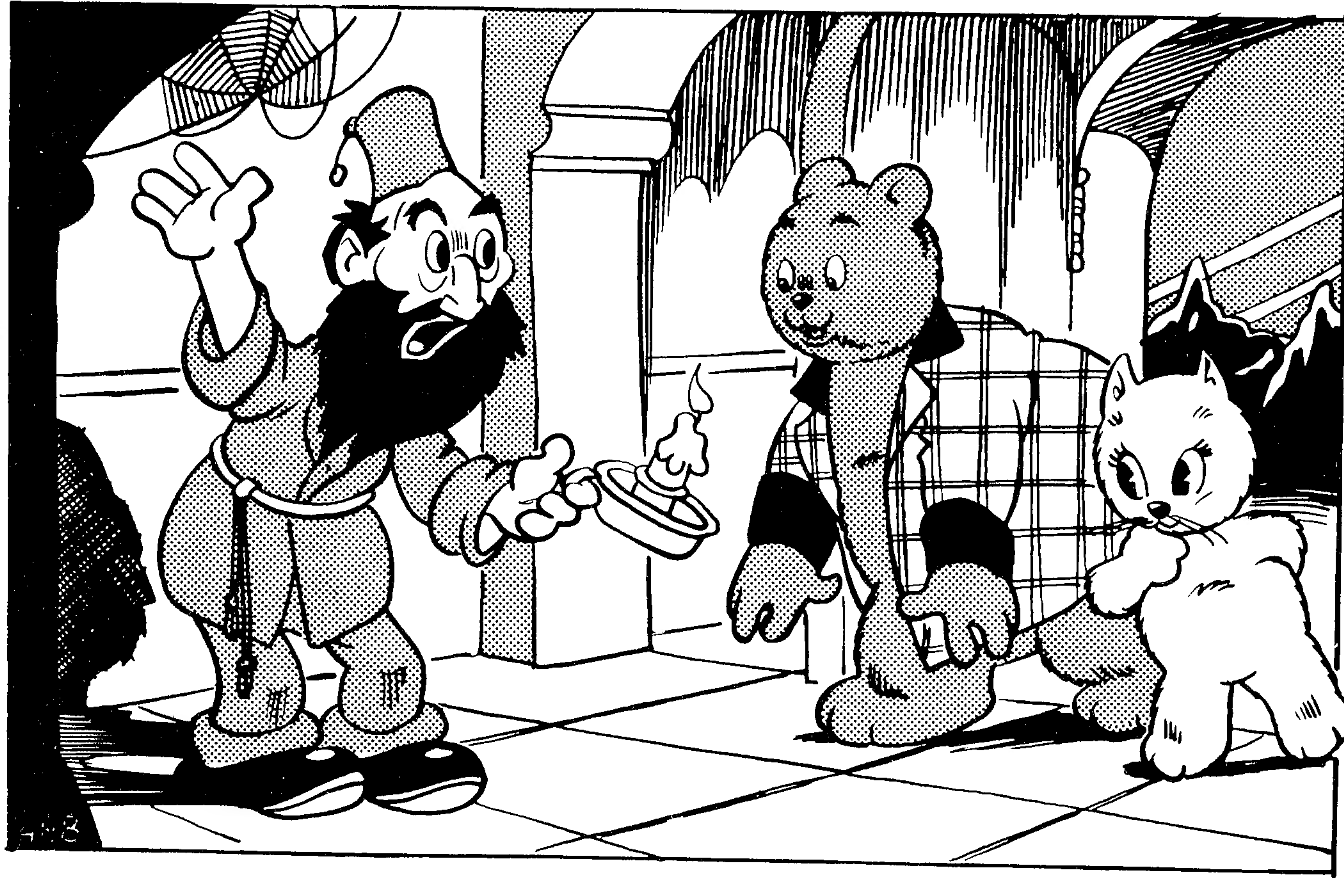
Tom Poes en heer Bommel waren in een onbekende haven aan land gegaan, omdat ze voorlopig weer genoeg van de zee hadden en omdat ze als gewone wandeltoeristen naar huis wilden gaan. Ze waren nu alweer een paar dagen onderweg en het lopen door het onbekende landschap beviel hun goed. Het enige bezwaar was, dat het langzamerhand koud begon te worden en dat de streek, waar ze doorheen trokken, steeds woester werd.

'Het begint donker te worden, Tom Poes,' zei heer Bommel, 'de nachtwind steekt op en daar hebben wij, Bommels, nooit tegen gekund. Ik hoop, dat we aan het eind van deze kloof een gastvrij tehuis zullen aantreffen, waar we kunnen overnachten.'
'Hm,' zei Tom Poes, 'ik zie een kasteel aan het eind van deze rotsspleet, heer Bommel, maar erg gastvrij ziet het er niet uit...'

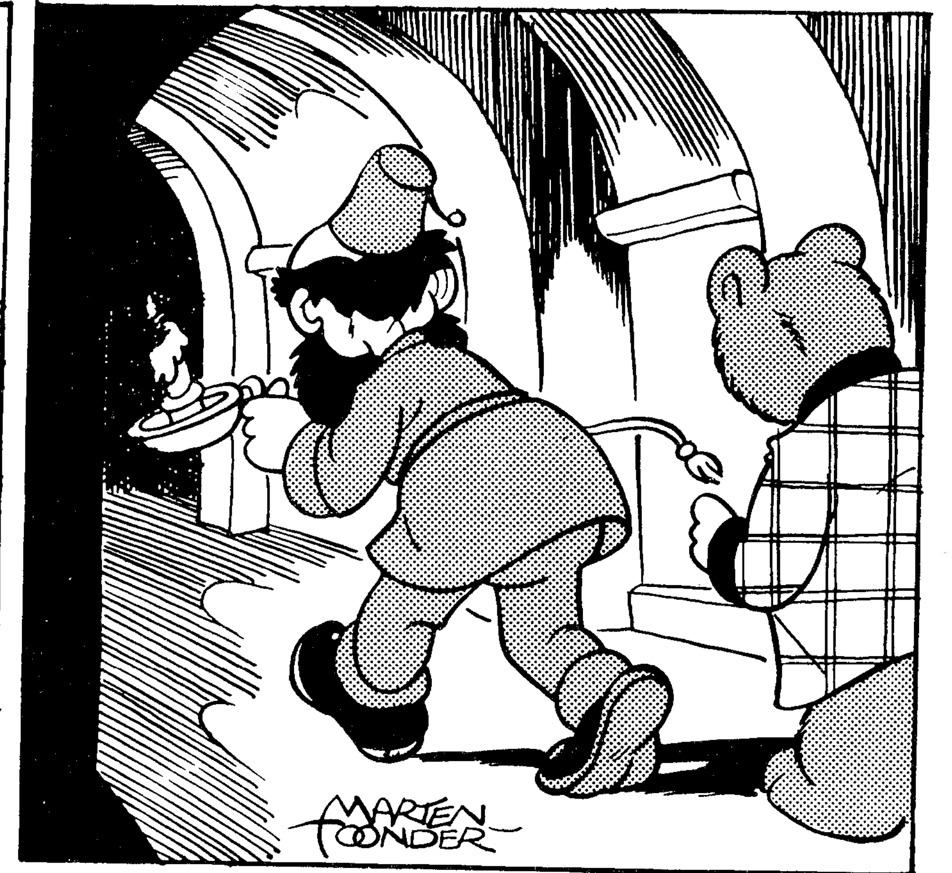

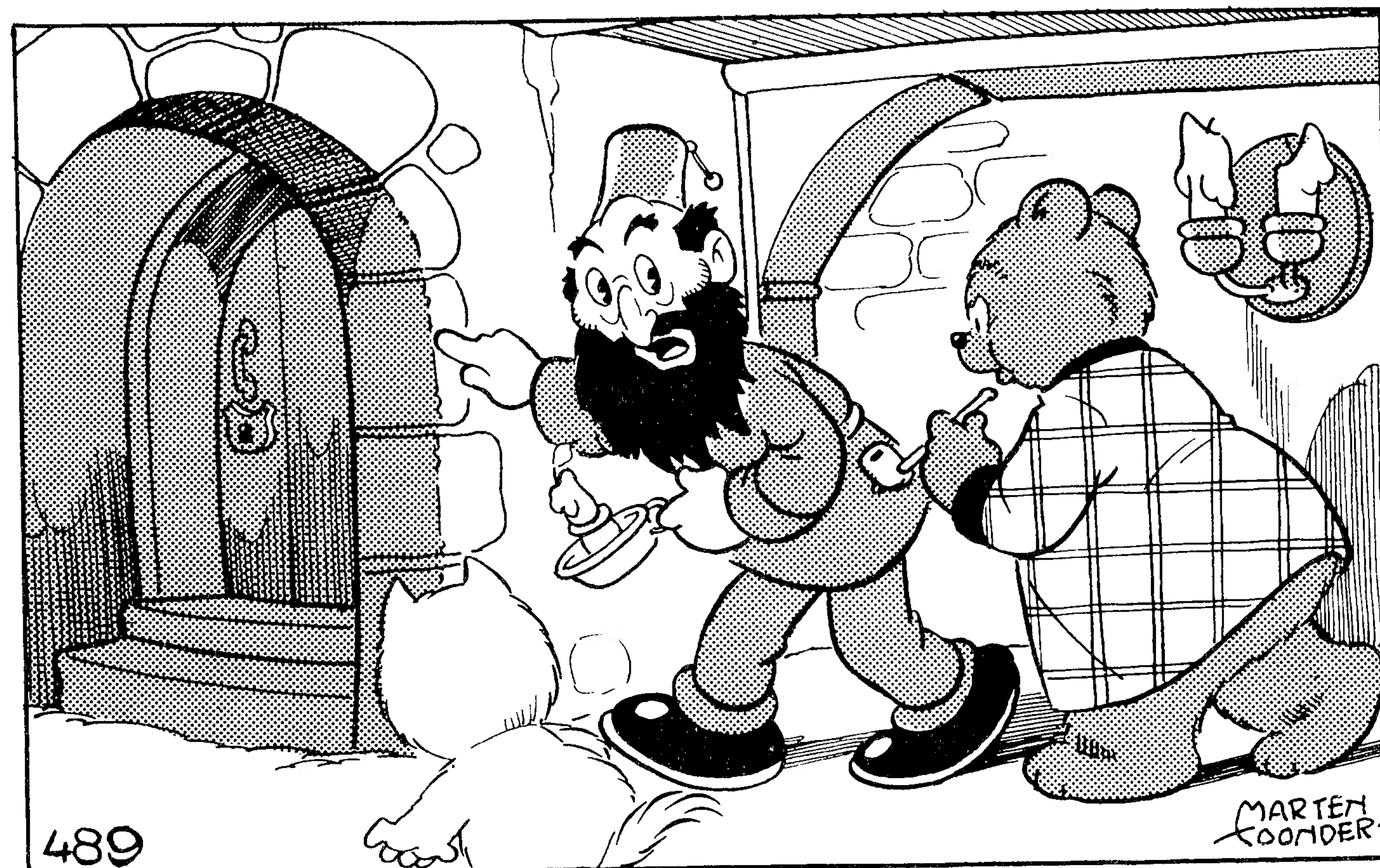
'Dat slot is voor mij gastvrij genoeg,' zei heer Bommel. 'Een kasteel is altijd gastvrij, onthoud dat, Tom Poes! Lieden, die in sloten wonen, zijn altijd heren van stand! En bovendien wordt het zo langzamerhand nacht, ik voor mij verlang naar een warm verenbed met een kruik! Ik weet niet wat jij doet, jonge vriend, maar ik klop hier aan. Zie je, een zachte beschaafde maar doordringende klop. Let maar eens op, dan zul je zien, dat de deur direct wordt opengedaan. En wees vooral beleefd, zoals ik je geleerd heb, want de edelman, die hier woont zal...' Op dat moment ging de deur werkelijk open, maar degene, die dat deed was geen edelman, nee, het was een zeer vreemd uitziend man, die met een diepe basstem zei: 'Allah akbar! Wie waagt het op dit uur van de nacht te kloppen? Wat zijt gij voor landlopers?'

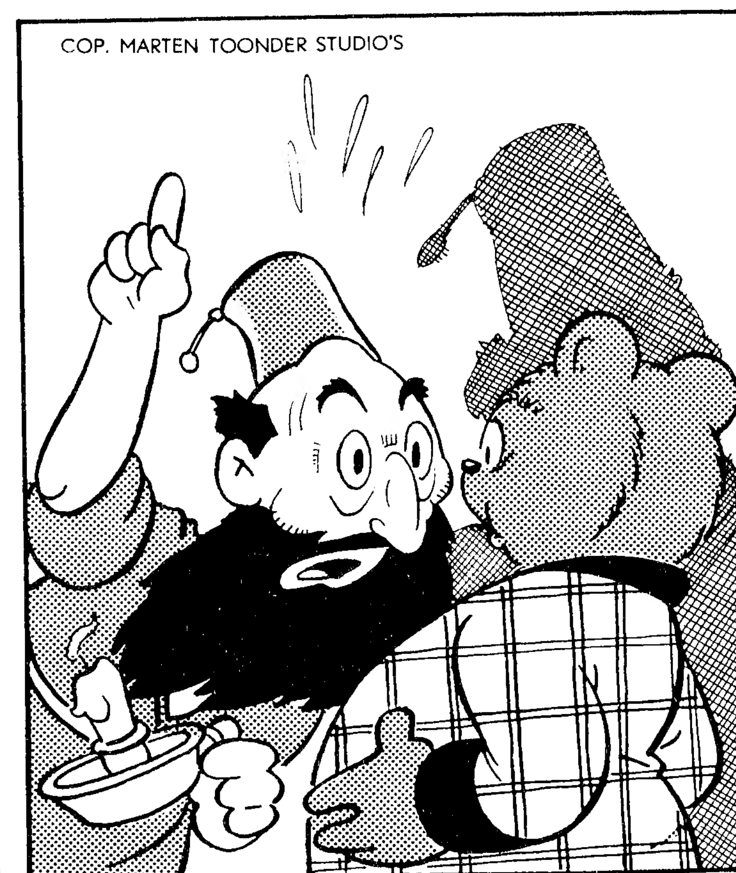

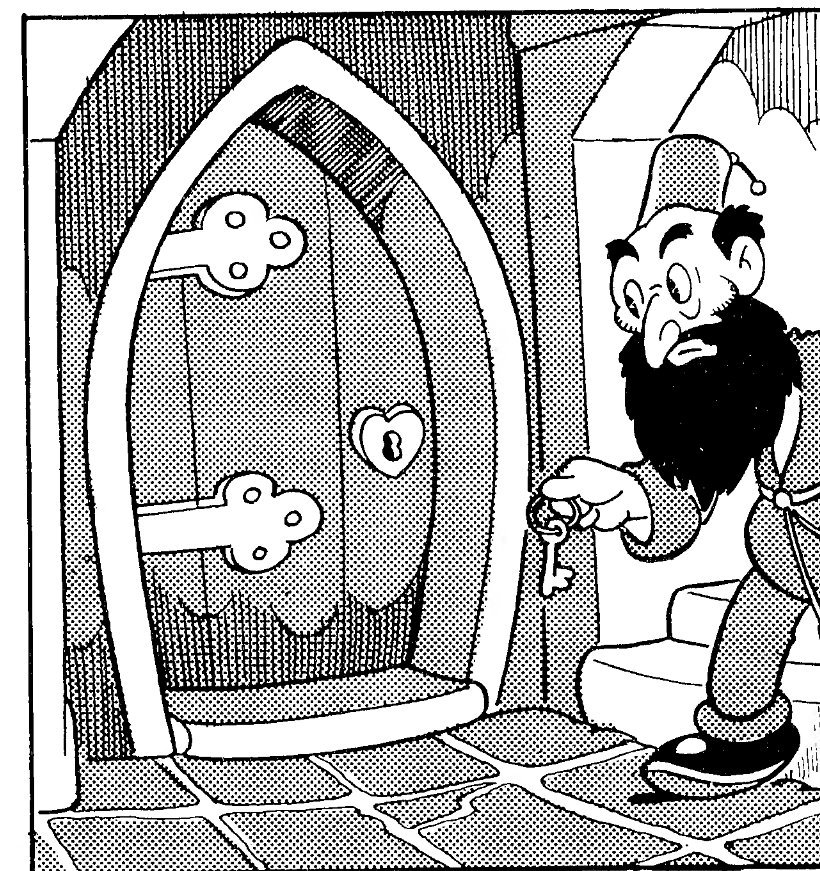

'Wij zijn geen landlopers, edele heer!' zei heer Bommel, 'ik ben Ollie B. Bommel en dit is mijn vriend Tom Poes. Dat zal u wel genoeg zijn, denk ik. Wij zoeken een onderdak voor de nacht, omdat het buiten koud en guur is en omdat wij lieden van stand zijn. Natuurlijk wil ik graag betalen voor uw gastvrijheid; zeg maar hoeveel het kost, ik heb geld genoeg en...'
'Uw geld is voor mij niet belangwekkend,' zei de vreemdeling, 'kom binnen, maar maak geen gedruis, wat ik u bidden mag. Dit is het kasteel van een groot tovenaar en ik ben zijn nietswaardige leerling Olijf ben Dadel, die in zijn afwezigheid op zijn huis moet passen! Eigenlijk mag ik geen vreemdeling toelaten, maar omdat u mij betrouwbaar toeschijnt, wil ik een uitzondering maken. Volg mij!' Olijf ben Dadel draaide zich om en sloeg een lange, donkere gang in...

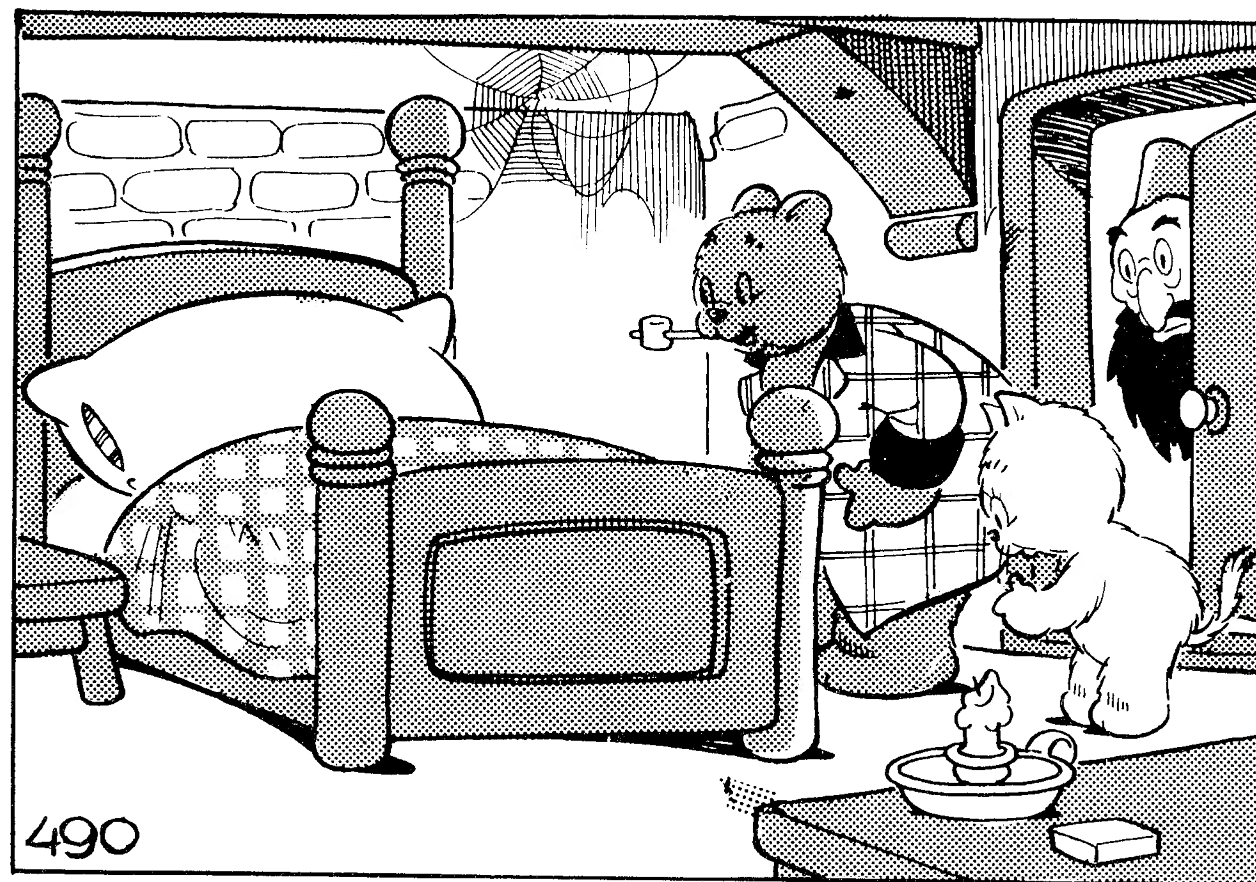

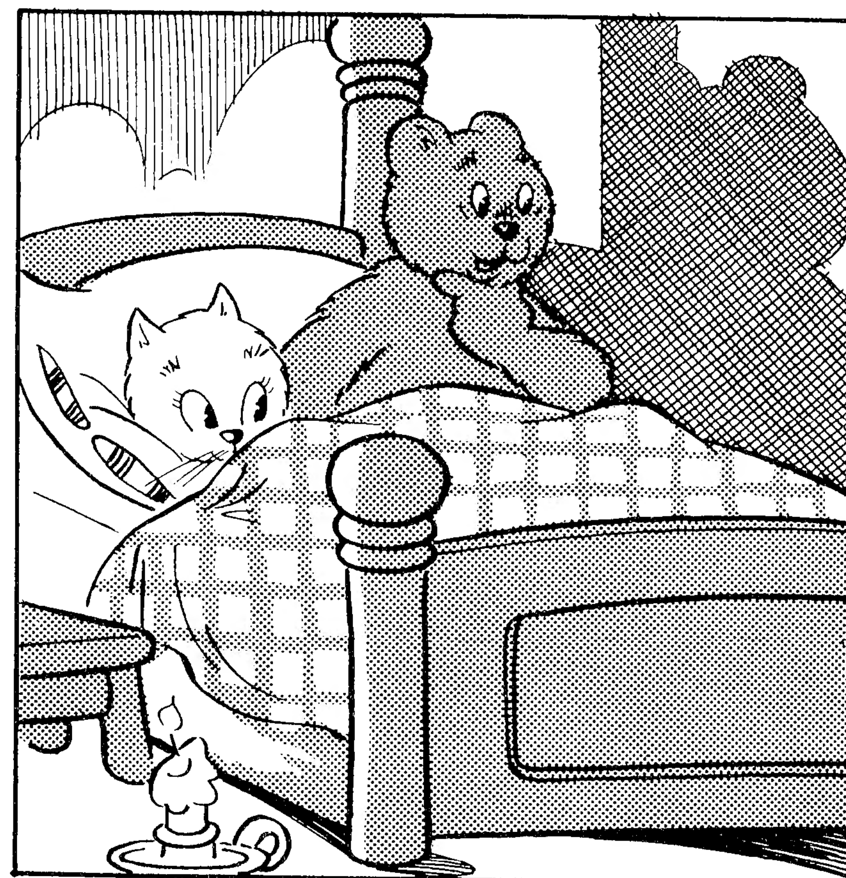

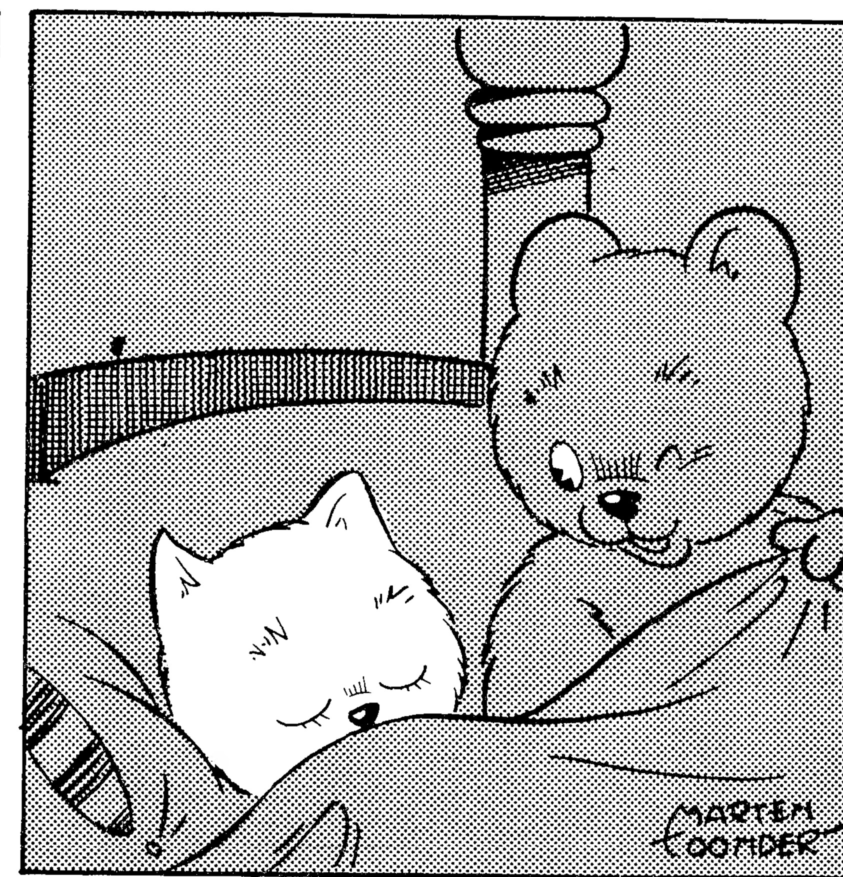

'Bedenkt, edele vreemdelingen,' zei Olijf ben Dadel, 'dat ik tegen de bevelen van mijn meester handel, door u hier gastvrijheid te verlenen! Ik doe dit dan ook alleen, omdat ik ulieden vertrouw en omdat gastvrijheid in het Oosten, waar ik vandaan kom, een ereplicht is. Maar er is toch één ding, dat ik u vooral op het hart moet drukken. Ziet ge dit kamertje, dat door een stevige deur is afgesloten? Welnu, probeer vooral niet er binnen te dringen, want de gevolgen zouden verschrikkelijk zijn!!!! Dit heeft mijn meester, de machtige tovenaar, mij uitdrukkelijk gezegd. En volgt mij nu dit trapje af, dan zal ik u uw slaapvertrek wijzen.'

Olijf ben Dadel daalde naar beneden en maakte met een grote, roestige sleutel een kleine deur open.

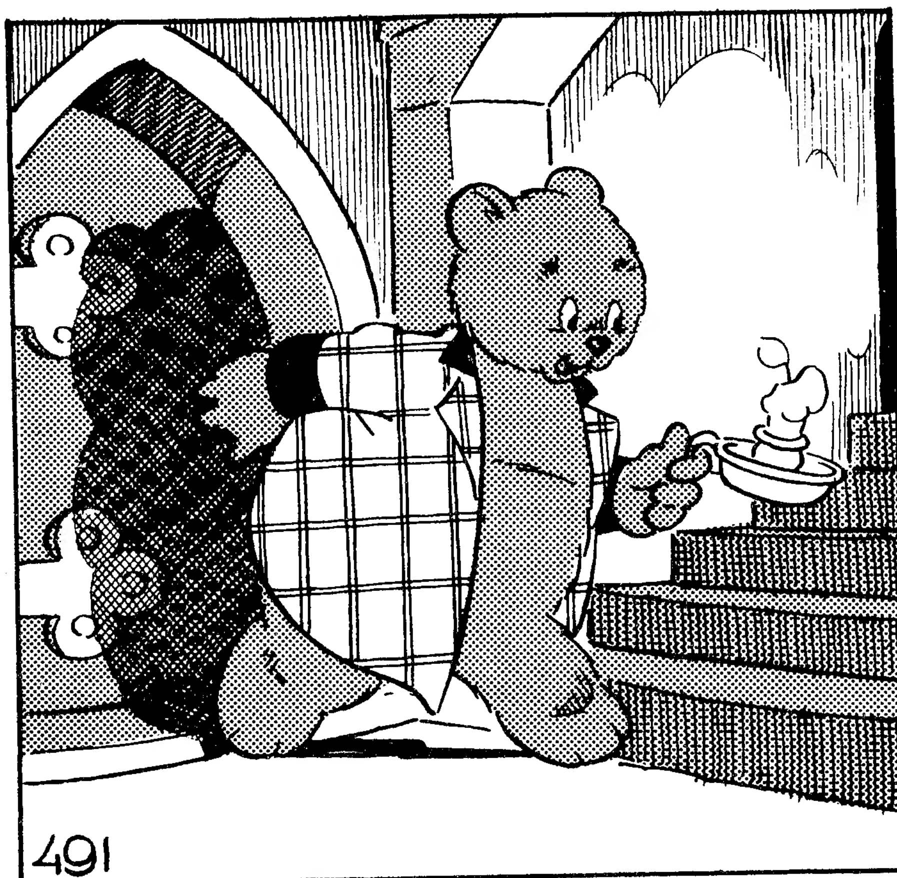

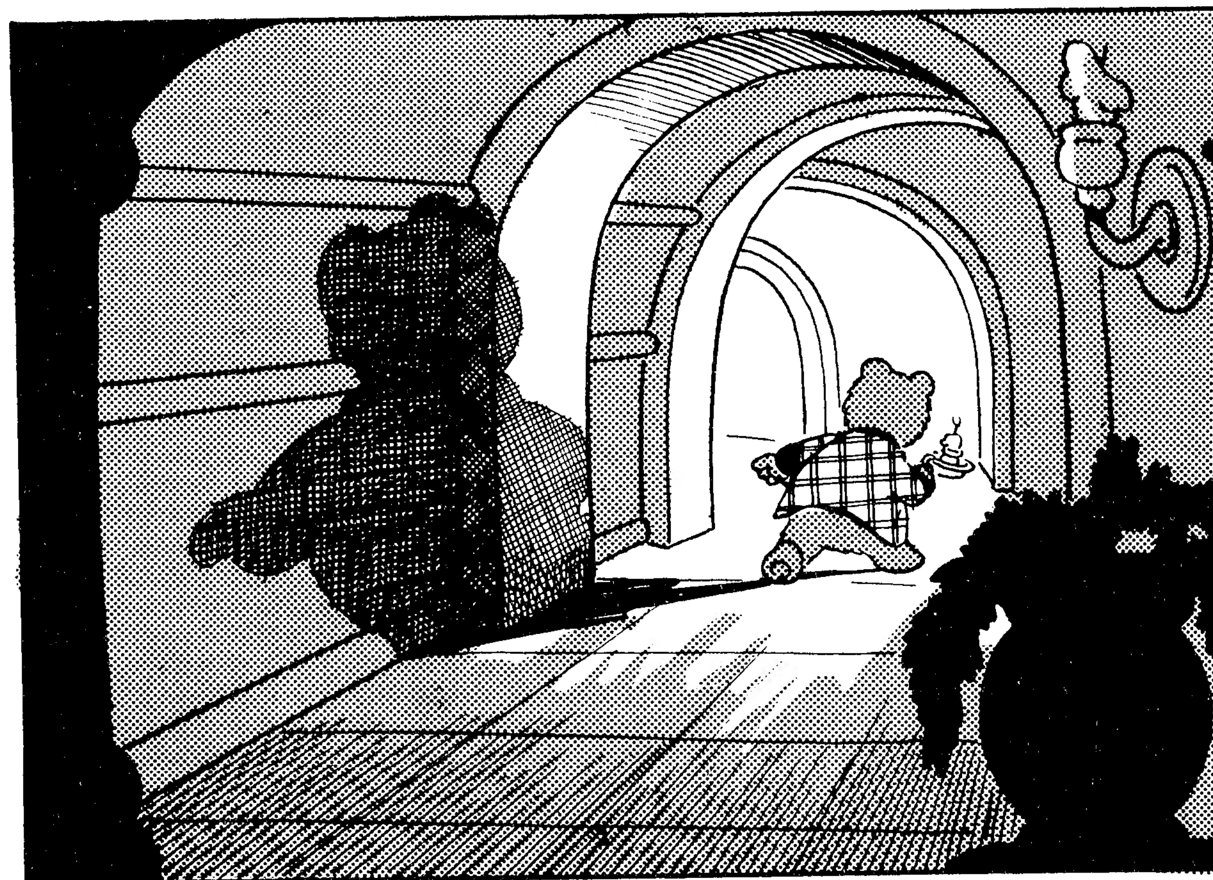
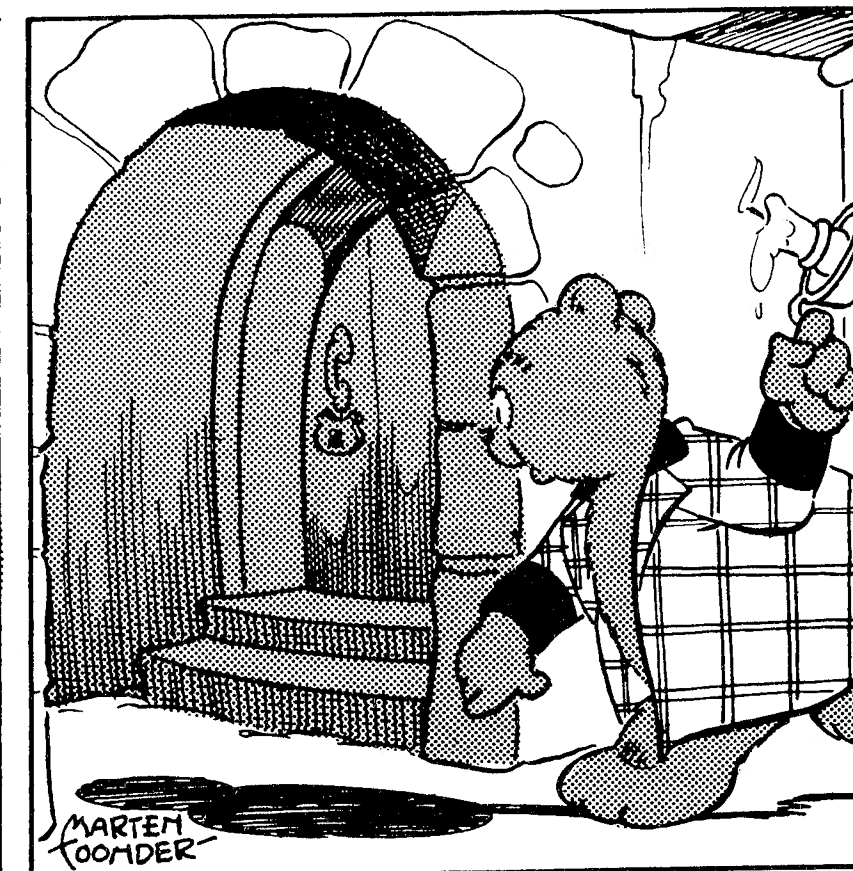

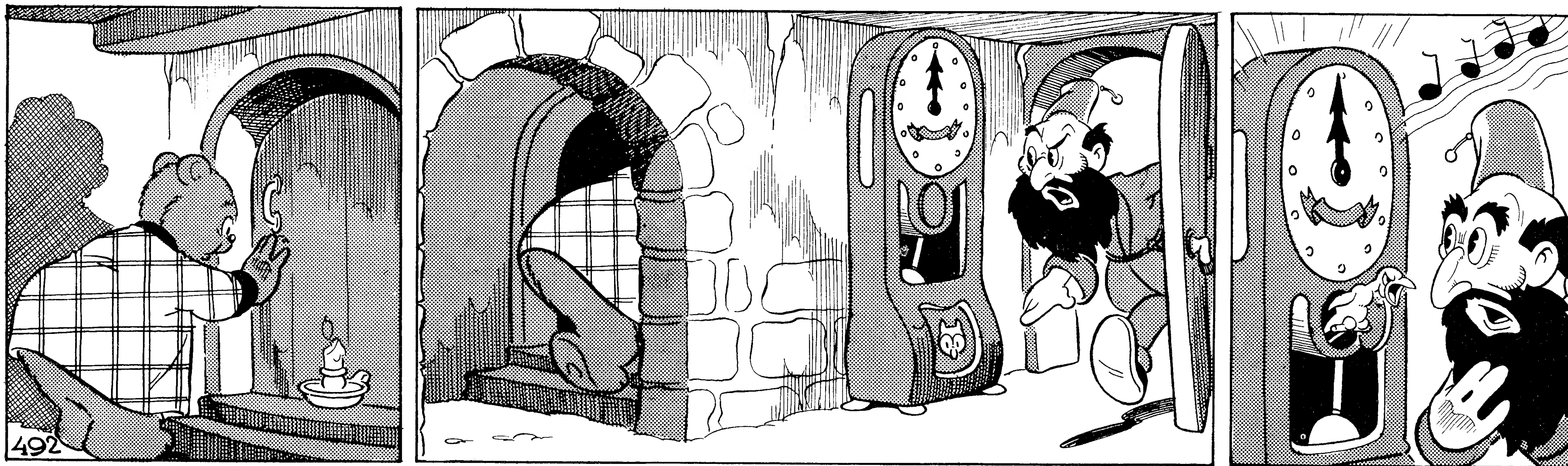
'Dit schamele bed is het enige, dat ik u aan kan bieden,' zei Olijf ben Dadel. 'Ik hoop, dat uw nachtrust een ongestoorde moge zijn.' Toen deed hij de deur achter zich dicht.
'Het is hier een vreemde boel,' mompelde heer Bommel. 'Het kasteel van een tovenaar, een rare Oosterse bediende met een gek hoedje op en dan een kamertje, waar niemand in mag komen. Het lijkt een beetje op Blauwbaard, Tom Poes, vind je niet?'

'Hm,' zei Tom Poes, 'een beetje vreemd is het wel allemaal, maar de hoofdzaak is, dat we een onderdak voor de nacht hebben. Laten we maar gauw gaan slapen!'
'Juist,' zei heer Bommel, 'gaan slapen zei je, maar ik zou toch wel eens willen weten, wat er in dat kamertje is...'
'Het gaat ons niets aan,' zei Tom Poes. 'Denk er niet verder over, heer Bommel, er kan alleen maar narigheid van komen.' En Tom Poes draaide zich om en viel direct in slaap.

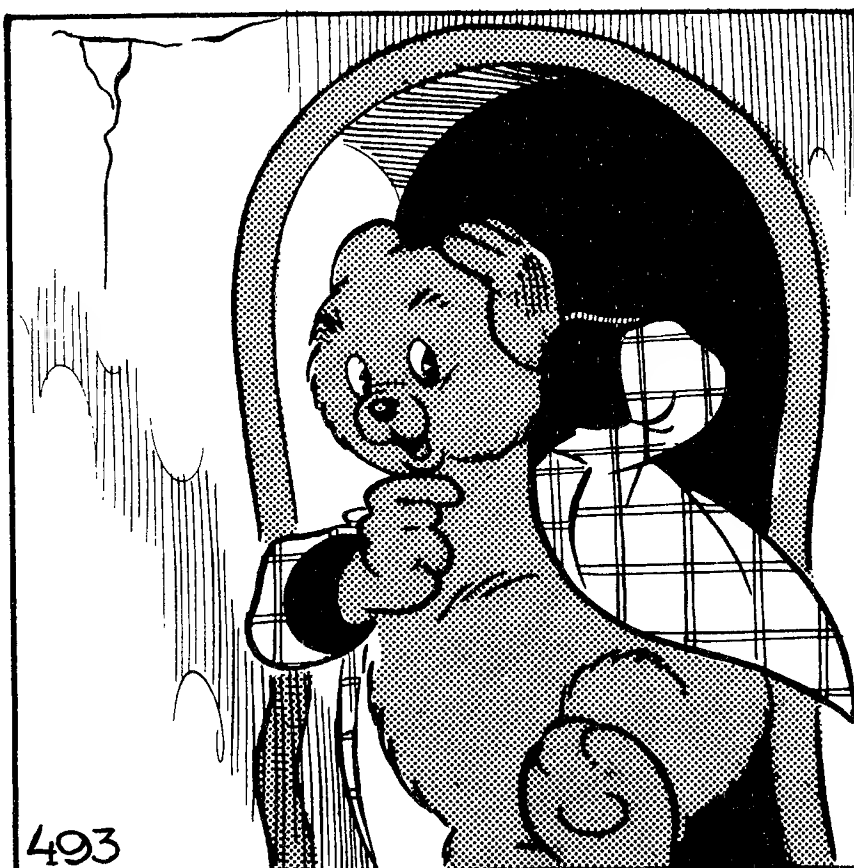

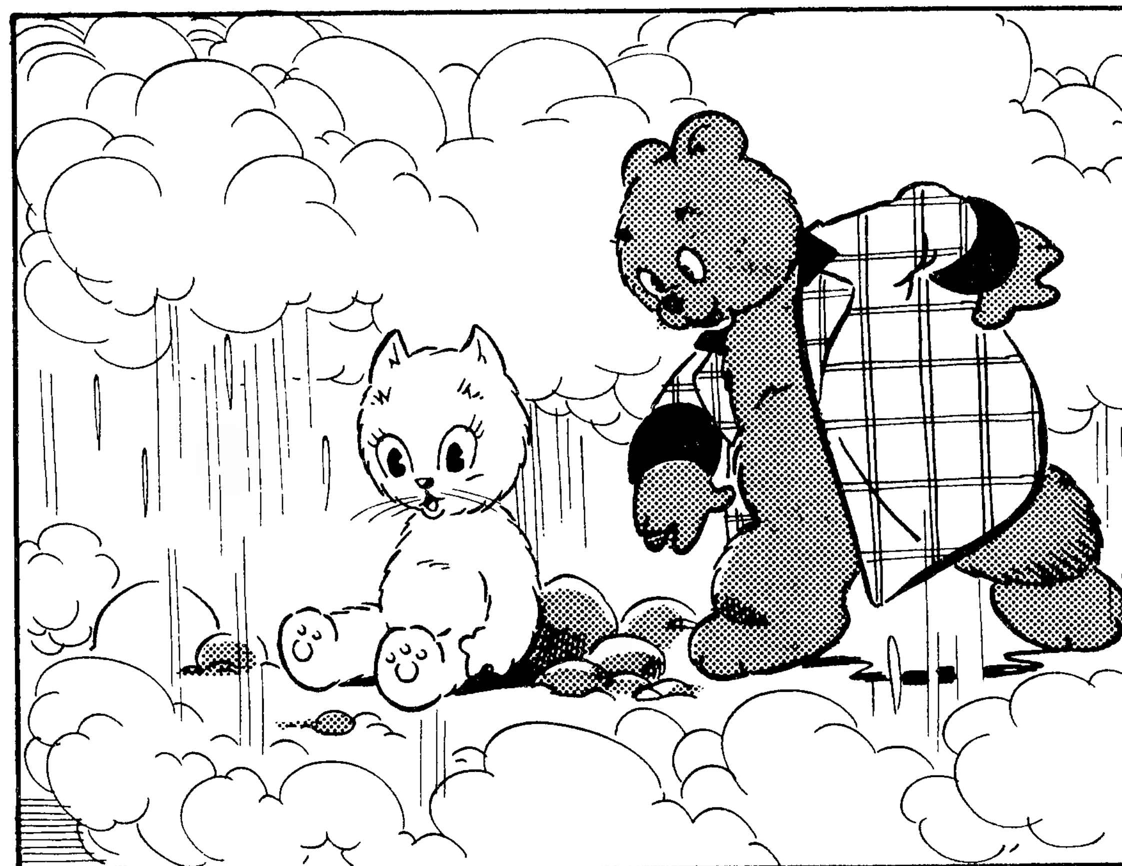
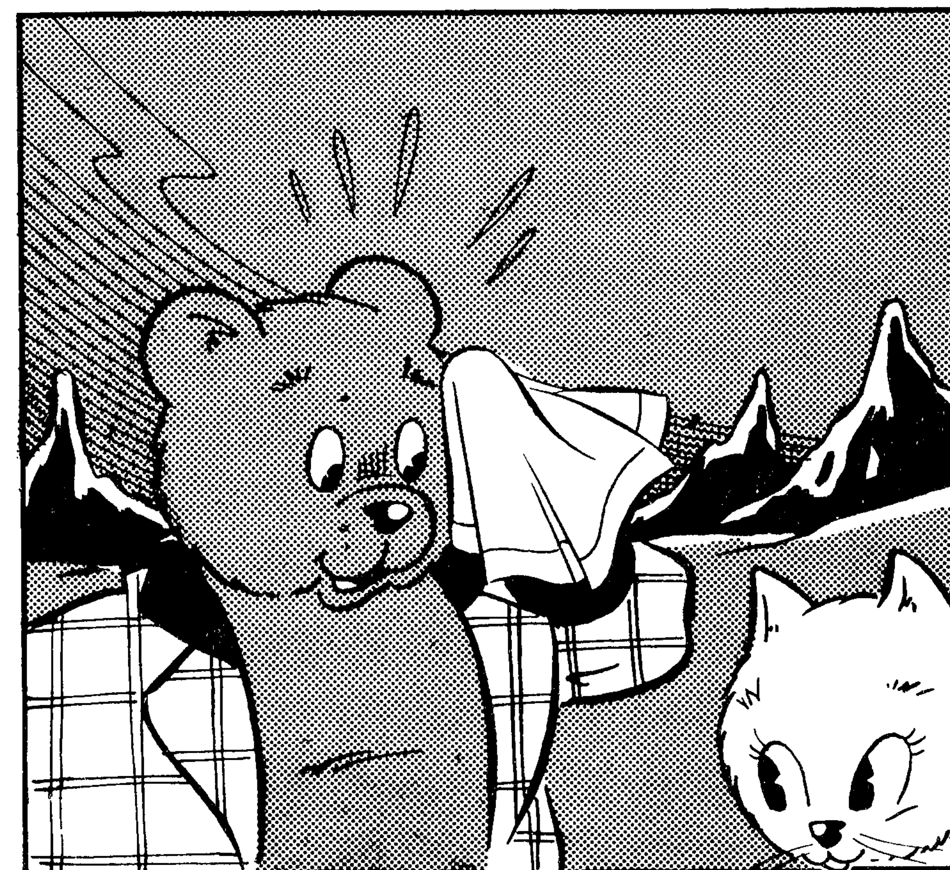

Maar heer Bommel kon zo gauw de slaap niet vatten. Hij draaide zich onrustig van de ene zijde op de andere en sprak zachtjes tegen zichzelf.
'Een tovenaar met een kamertje, waar niemand in mag komen!' mompelde hij. 'Dat deugt niet, Ollie, oude jongen. Nee, daar zit iets achter... Wie weet wat voor een avontuur daar achter zit. Wie weet, welke edele graaf of hertog daar gevangen is... Nee, het is niets voor een Bommel om zoiets maar zonder meer te laten gaan... Ik moet er het mijne van hebben!'
Heer Bommel stond héél zachtjes op, trok zijn jas aan en nam de kandelaar. Toen sloop hij voorzichtig de gang op en begon door het stille, verlaten kasteel te dwalen, terwijl zijn schaduw heel groot achter hem aan over de muren kroop.
'Hier ben ik er geloof ik,' bromde hij na een tijdje. 'Dit is de deur, die die Olijfdadel ons wees. Nu voorzichtig eens kijken of de deur op slot is...'

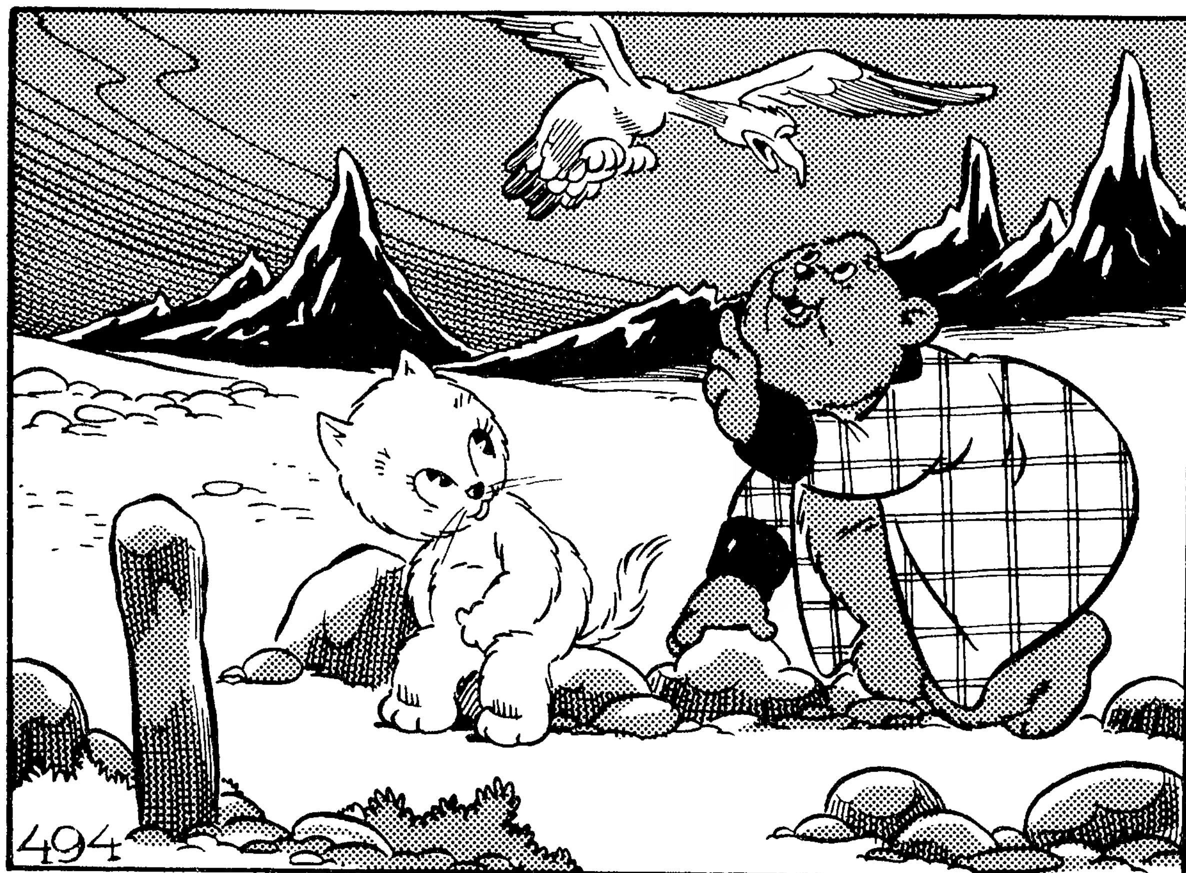

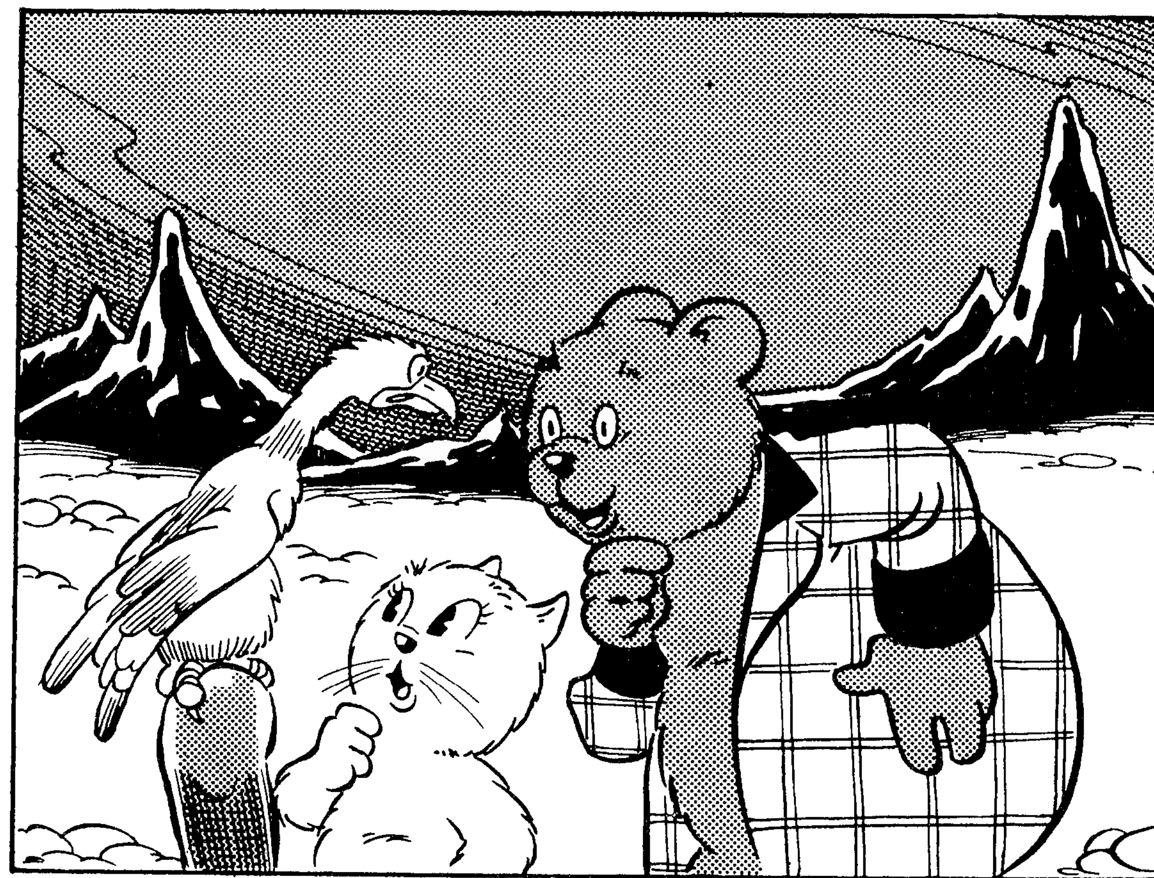
Heer Bommel begon dus heel voorzichtig tegen de deur te duwen en tot zijn genoegen bemerkte hij, dat die niet op slot was. 'Nu moet je voorzichtig zijn, Bommel, oude jongen,' zei hij zachtjes tegen zichzelf. 'Het is natuurlijk mogelijk, dat er een gevangen prinses in dit verboden kamertje opgesloten zit, maar het kan ook een draak zijn of iets anders-heel-gevaarlijks! Ahum, kom aan!' Heer Ollie trok dus zijn jasje recht, trok zijn gezicht in een strenge plooi en duwde héél langzaam de deur helemaal open. Binnen in het verboden kamertje was niets te zien, het was er pikdonker en daarom sloop heer Bommel met de kandelaar boven zijn hoofd, voorzichtig naar binnen. Maar op hetzelfde ogenblik ging er een deur verder in de gang open en kwam Olijf ben Dadel naar buiten. 'Allah Akbar!' bromde Olijf, 'mijn oren vernamen een licht gekraak in de verboden kamer! Welke vreemdeling waagt het...' Toen vielen zijn blikken op de grote klok en hij bleef verschrikt staan. 'Twaalf uur!' mompelde hij, 'het is te laat! Mijn tijd is reeds weer gekomen!'

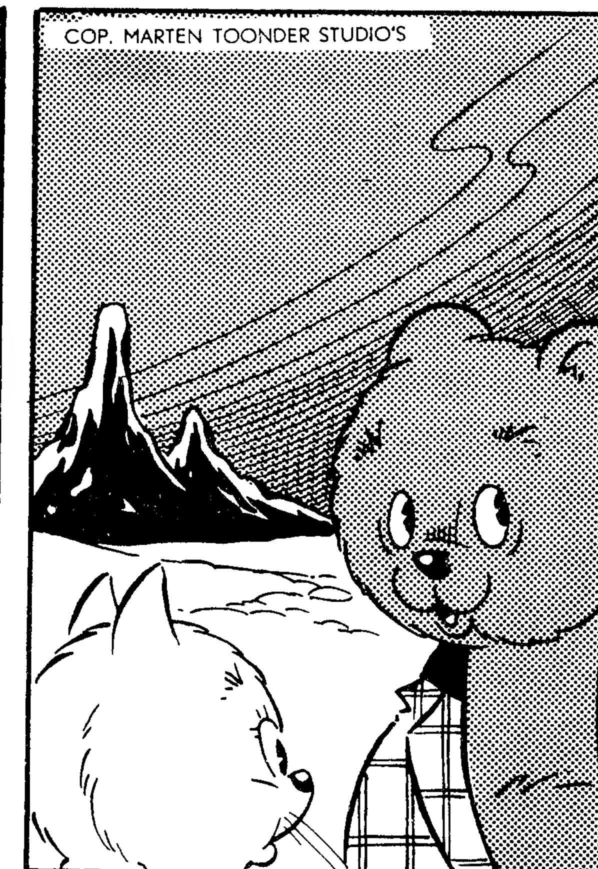

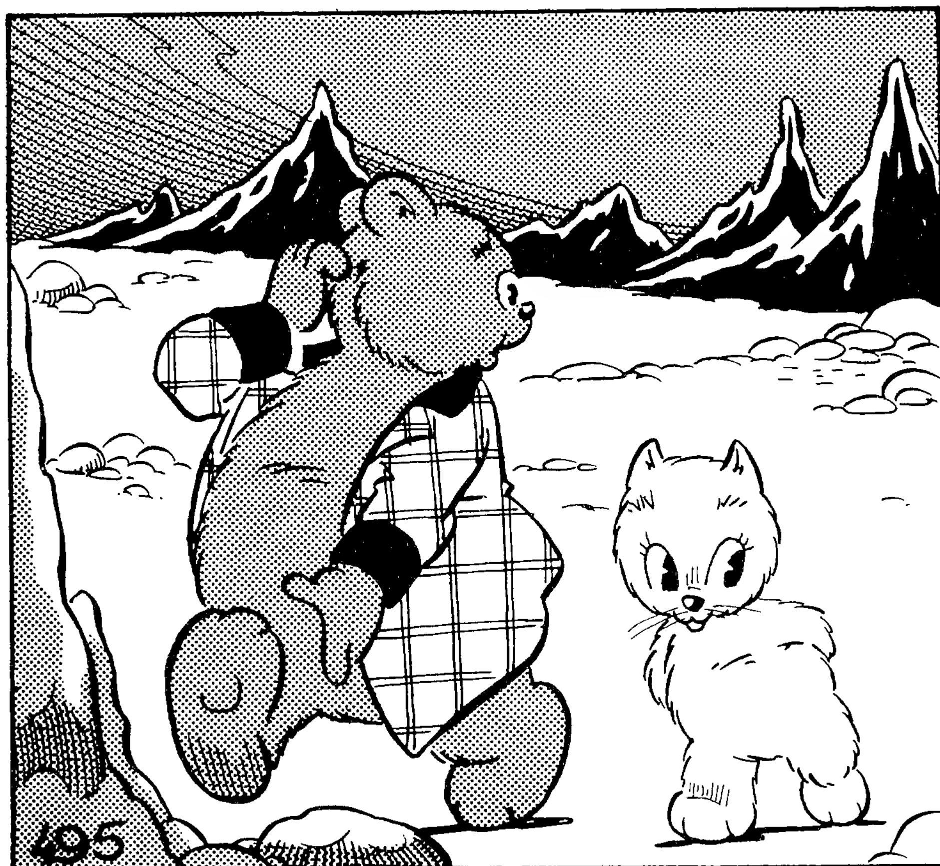
Ja, de grote gangklok wees twaalf uur aan, er ging een luikje open, waaruit een lelijke houten vogel kwam, die twaalf maal een schorre kreet gaf en toen gebeurde er iets heel vreemds! Heer Bommel voelde, dat de muur waartegen hij leunde zacht begon te trillen, het hele kasteel begon te kraken en toen werden alle deuren en muren ijl en doorzichtig. Binnen een minuut was het hele slot verdwenen, er hingen alleen nog een paar rookwolken, die langzaam optrokken. En midden op de grond, waarop eerst het gebouw gestaan had, zat Tom Poes, vlak naast heer Bommel. 'Oef!!' zuchtte heer Bommel, 'ik weet niet hoe jij er over denkt, jonge vriend, maar mij lijkt het, dat hier toverij in het spel is! Zoiets heb ik nog nooit meegemaakt! Een heel kasteel, dat zo maar in de lucht oplost om twaalf uur in de nacht! Dat gaat me te ver! Het was een toverpaleis, wat ik je zeg!'

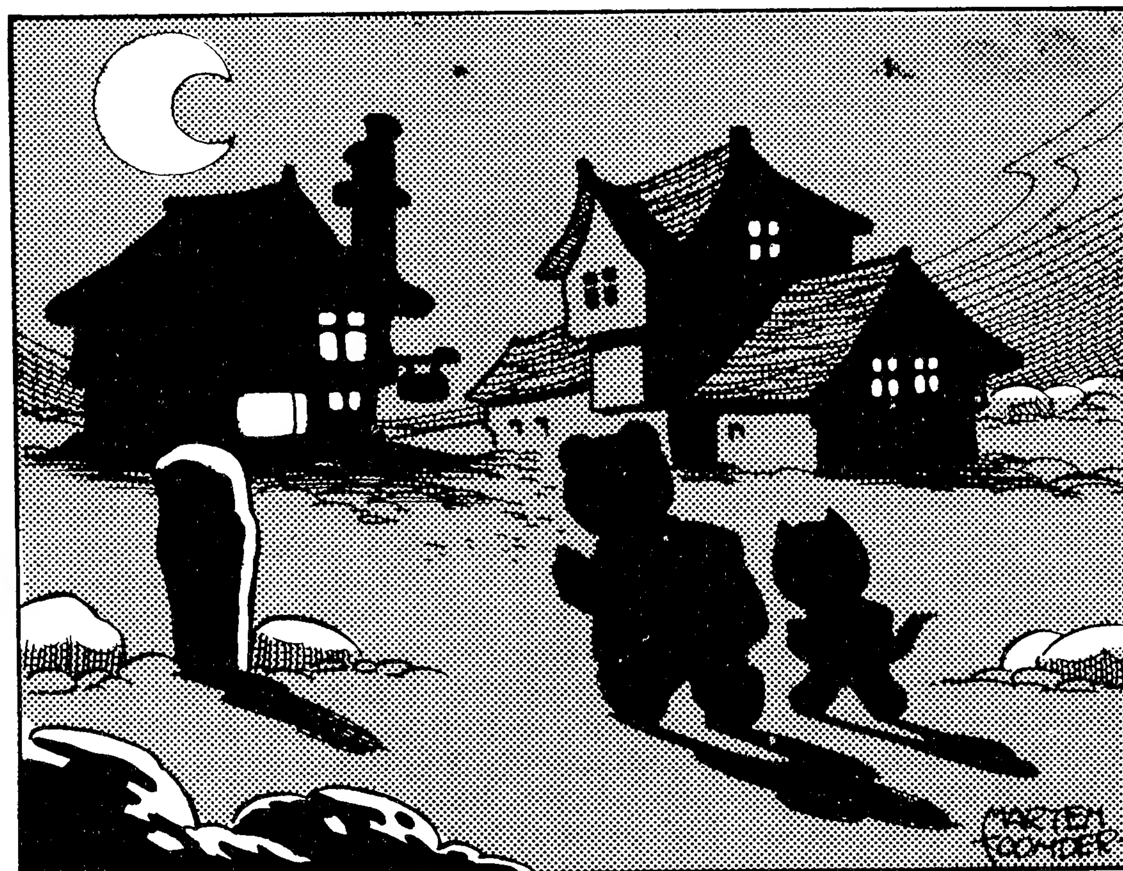

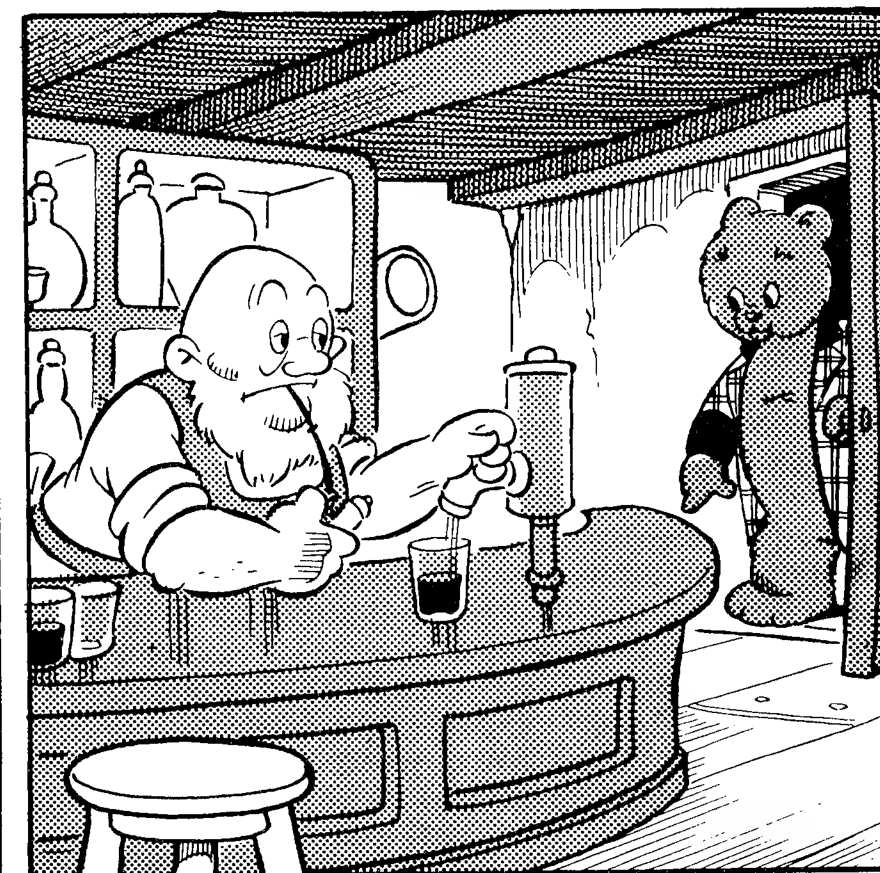

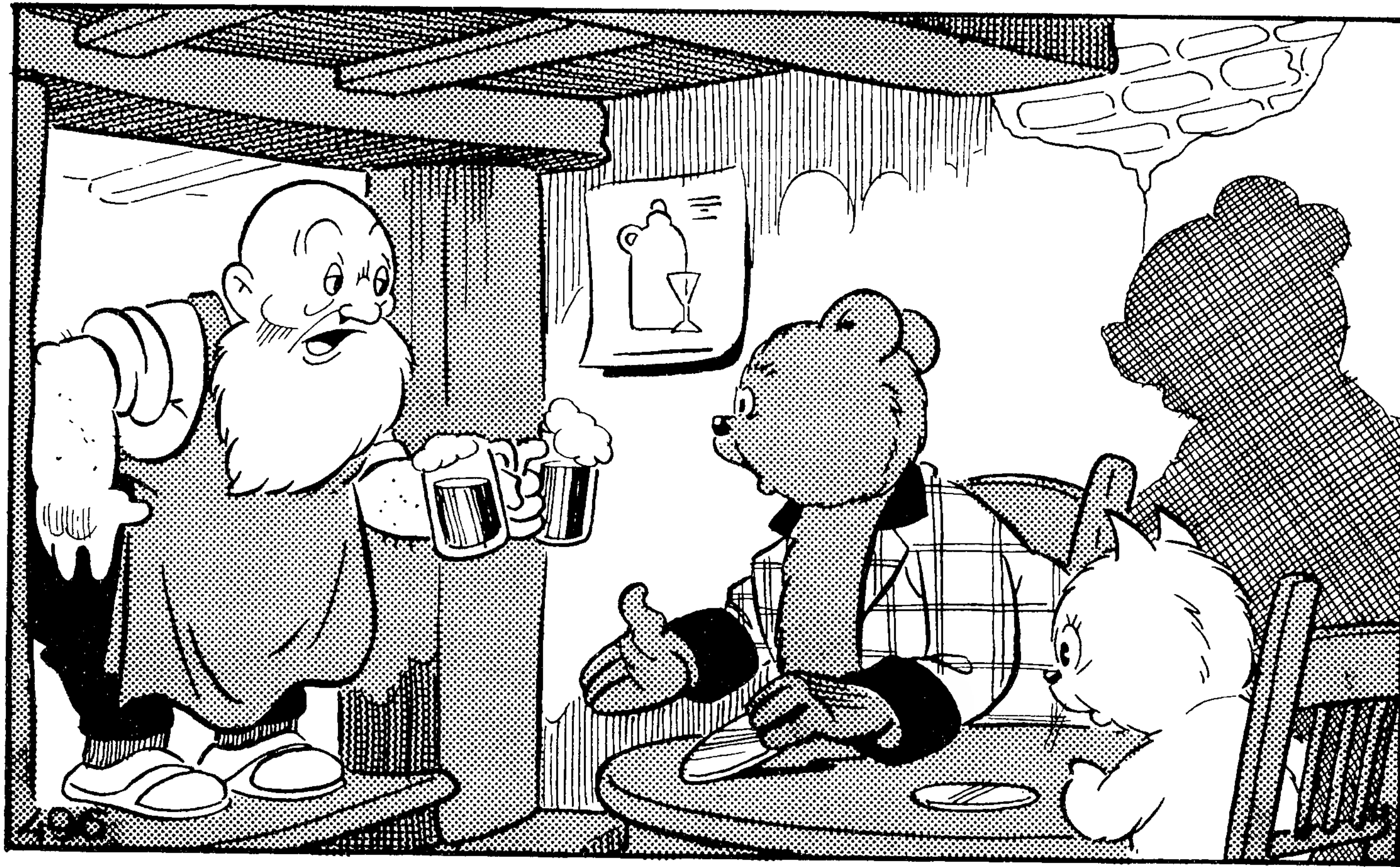
'Er heeft toch heus een kasteel gestaan!' mompelde heer Bommel, terwijl hij de grond begon te onderzoeken. 'Waarom zou het ineens verdwenen zijn, Tom Poes? Zou het...' Op dat moment kwam er een grote vogel aanvliegen die een paar maal om het hoofd van de heer Bommel heen vloog en daarna op een paaltje voor hem ging zitten. 'Kijk eens wat een grote rare vogel!' zei heer Ollie, 'zou die ook iets met het kasteel te maken hebben?' Tot zijn grote verbazing knikte de vogel met zijn hoofd en zuchtte héél diep. 'Dat is voor het eerst, dat ik een vogel hoor zuchten,' bromde Ollie, 'het beest kijkt me zo treurig aan... Zou het kwaad op me zijn, omdat ik naar de verboden kamer ben gegaan? Zou daarom het kasteel verdwenen zijn?'
'Bent u toch naar de verboden kamer gegaan?' riep Tom Poes en hij keek zó boos, dat heer Bommel verlegen werd.
'Och, ja...' zei hij, 'ik was erg nieuwsgierig, maar denk je heus, dat daardoor het kasteel verdwenen is??'

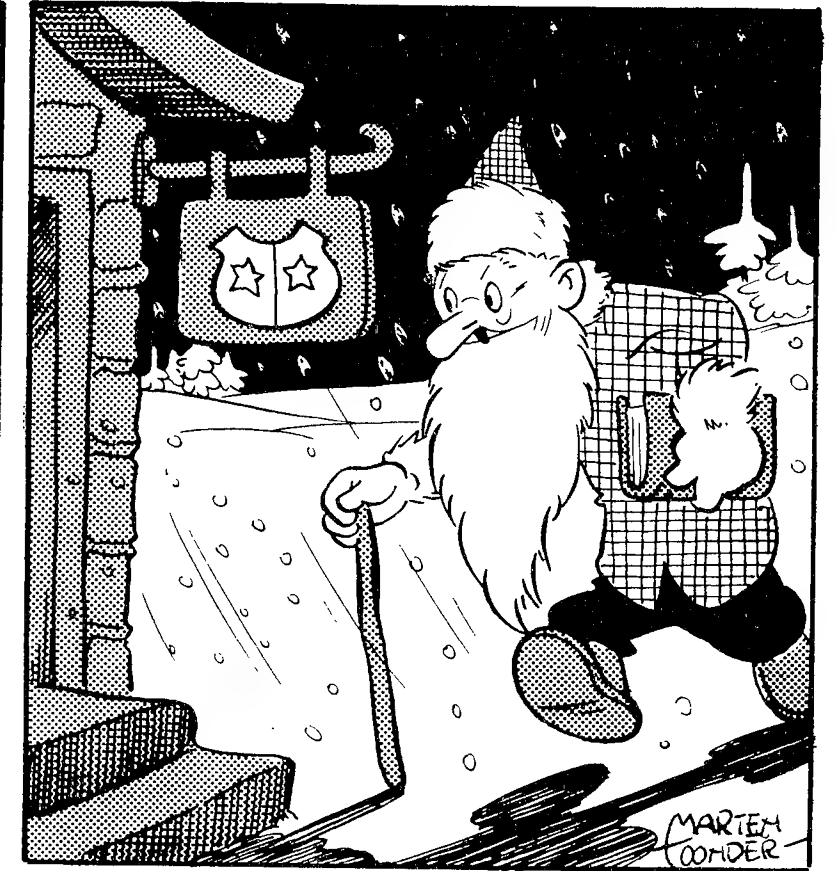

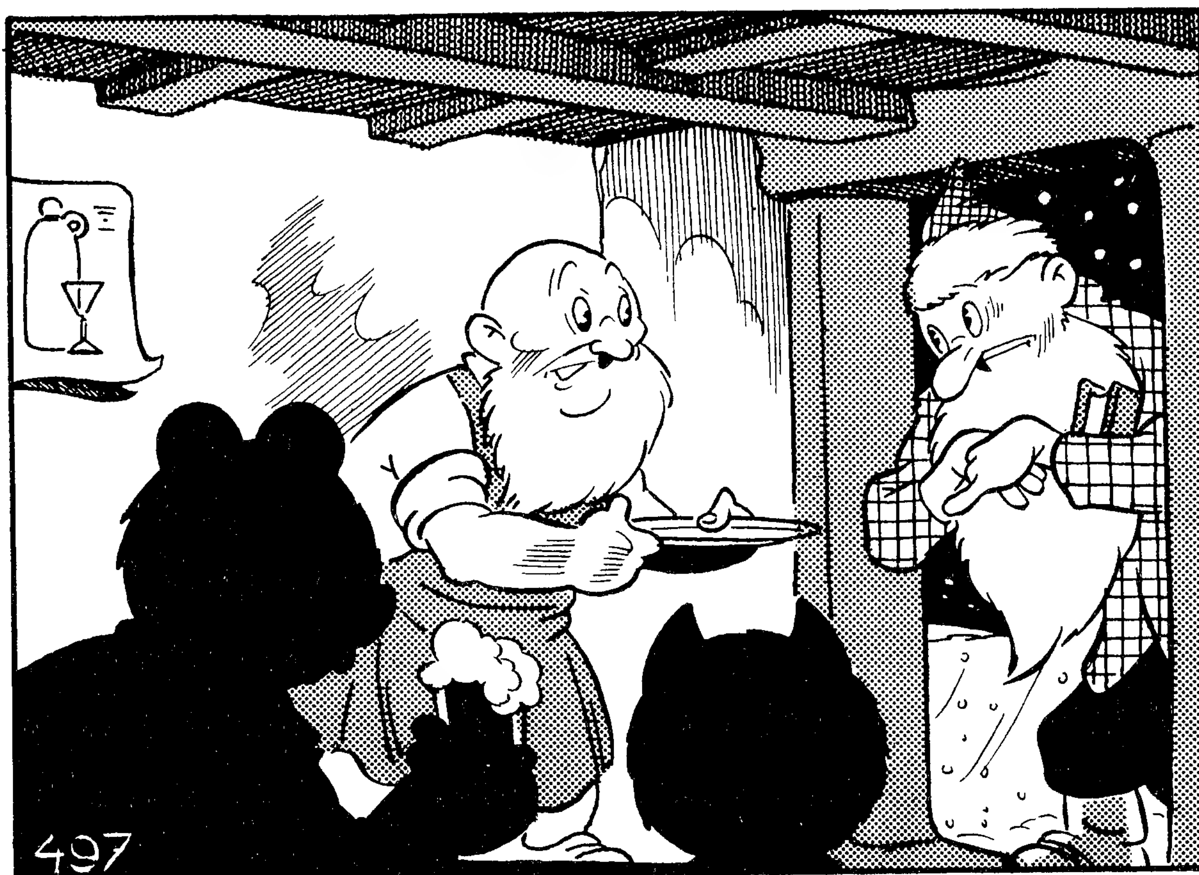

'Kom,' zei Tom Poes, 'we gaan ergens anders een ander nachtverblijf opzoeken, ik heb slaap. Morgen zullen we dit avontuur eens beter onderzoeken, heer Bommel!'
'Nu,' zei heer Ollie, 'ik moet je bekennen, dat ik het een erg ingewikkeld avontuur vind, jonge vriend! Een keurig kasteel, dat het slot van een tovenaar blijkt te zijn en dat een verboden kamertje heeft en dat om twaalf uur 's nachts gewoonweg in de lucht oplost, net als ik op het punt ben om het geheim van dat kamertje op te lossen!!!! En dan komt er een vogel, die met zijn hoofd schudt en zucht als een mens! Ik begrijp er niets van hoewel ik toch nogal vlug van begrip ben!'
'We zullen morgen wel verder zien,' zei Tom Poes. 'Daar schijnt een herberg te zijn, heer Ollie! Ik zal blij zijn als we binnen zijn, want het is aardig koud! Er kon wel eens sneeuw komen!'
Ze liepen dus even stevig door en traden even later de gelagkamer binnen.

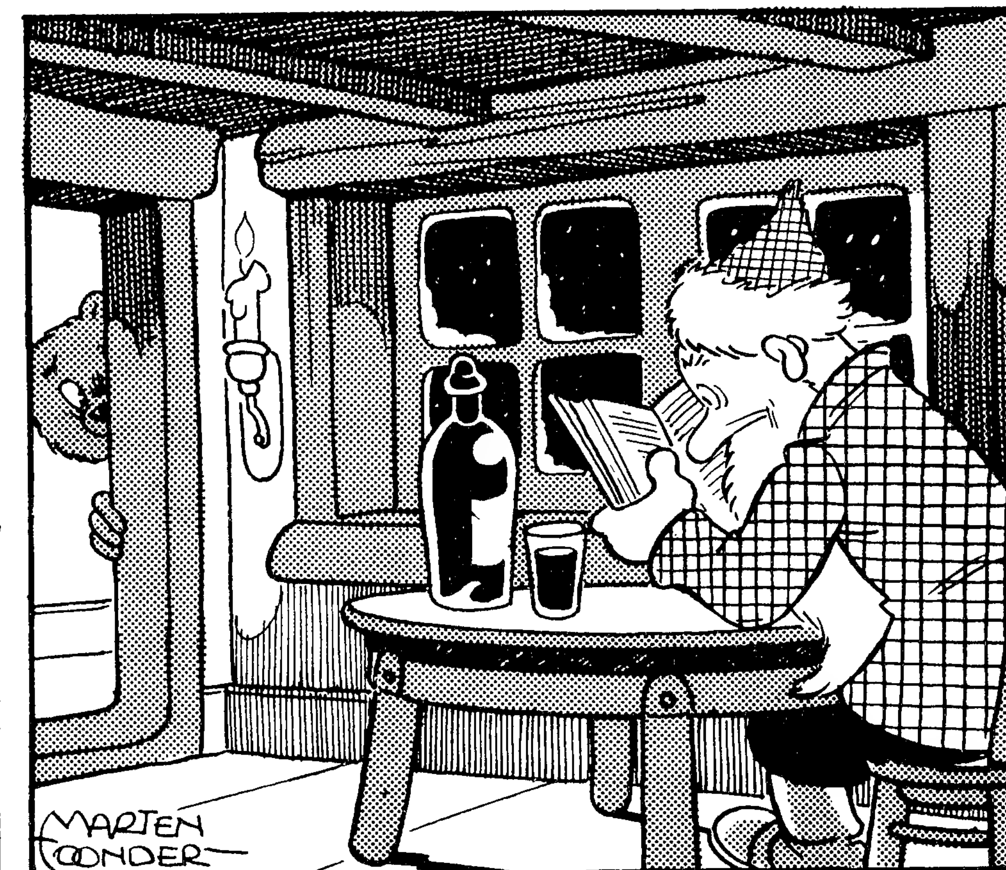

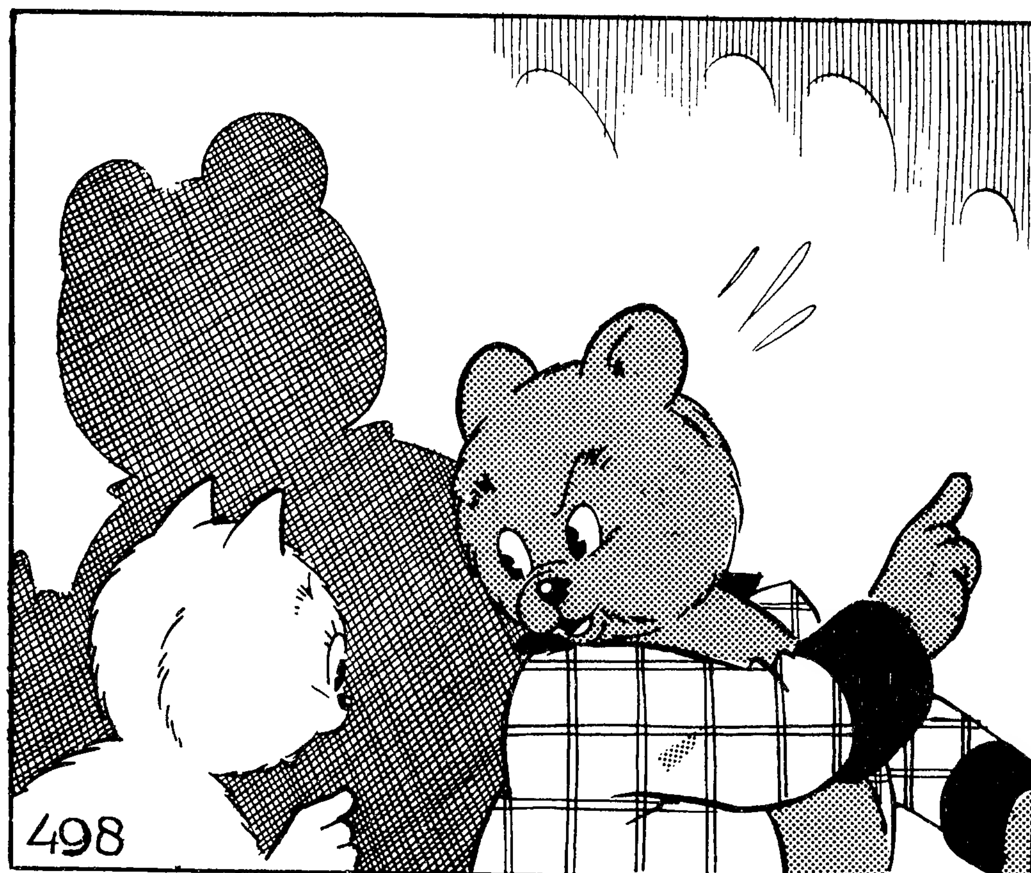
'We willen graag twee glazen gemberbier hebben!' zei heer Bommel tegen de waard. 'En hebt u ook een nachtverblijf voor ons?' 'Zeker, zeker!' zei de herbergier, 'dat heb ik! Er komen niet veel mensen in deze streek, ik heb altijd wel een kamer vrij! Tja, het is een moeilijk bestaan in deze streek. Ik denk, dat de mensen hier niet graag komen, omdat het in het Kale Dal niet pluis is.' 'Het Kale Dal?' vroeg heer Ollie, 'wat is dat, beste man?'
'Dat is een dal hier niet ver vandaan,' legde de waard uit, 'en op drie nachten, die het dichtst bij volle maan liggen, verrijst daar een kasteel. Maar dat kasteel staat er niet langer dan een uur! Alleen maar van elf tot twaalf uur 's nachts! Vreemd, nietwaar? Het is daar niet pluis en als ik kon, ging ik verhuizen, dat verzeker ik u!'
Buiten was het intussen begonnen te sneeuwen. Van de kant van de bergen was een vreemde, oude man verschenen, die met haastige passen op de herberg afliep...

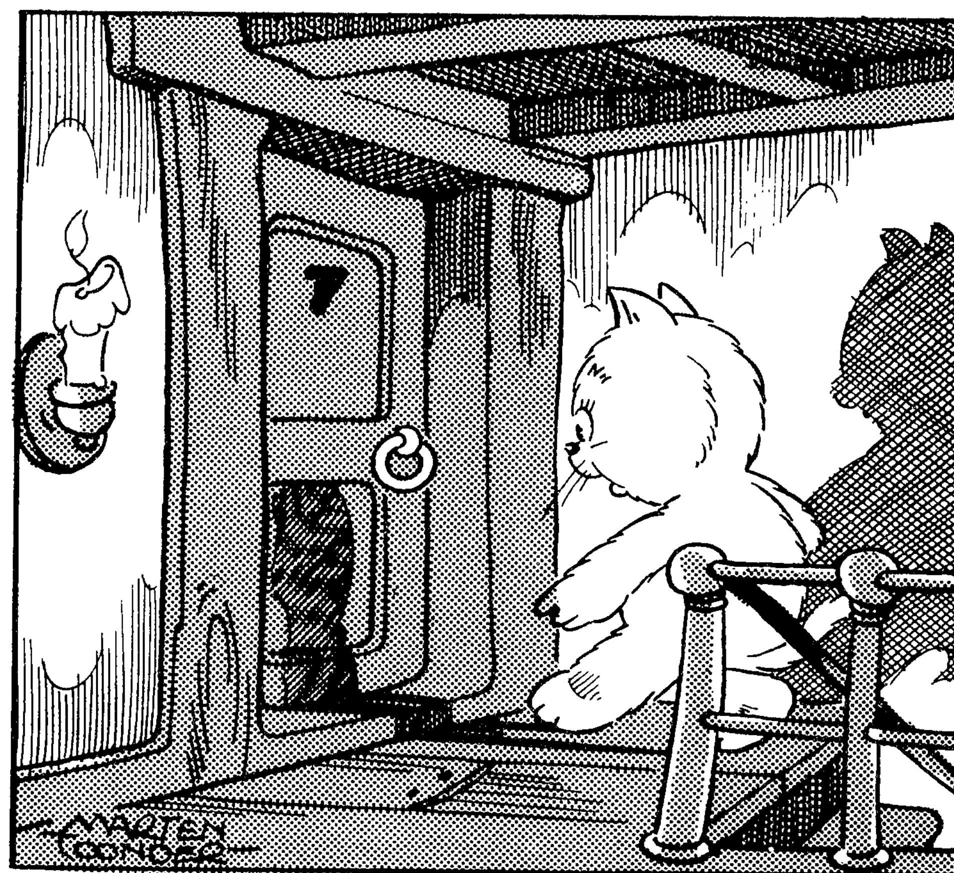

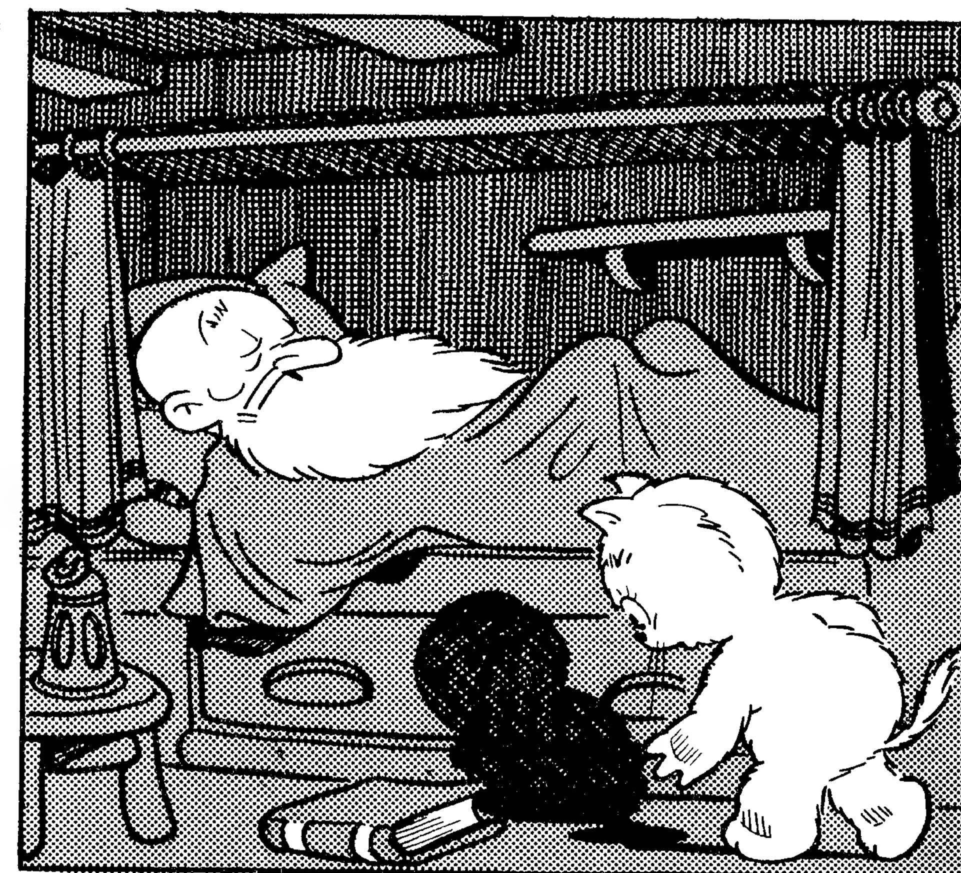

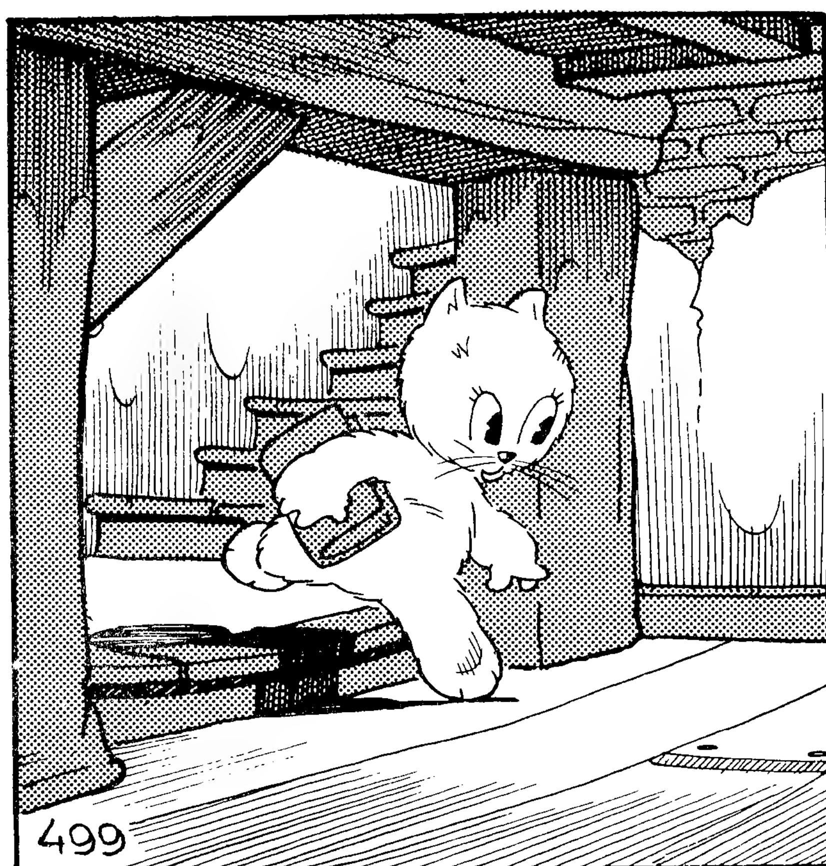
De vreemdeling liep recht op de herberg af en gooide de deur open. Toen stampte hij de sneeuw van zijn laarzen af en trad binnen. 'Goeie avond!' zei hij met een krakende oude stem, 'kan iemand mij ook zeggen of hier in de buurt een dal is, dat het Kale Dal genoemd wordt?' 'Ja, ja zeker!' zei de waard, 'dat is maar een kwartiertje gaans van hier! Maar helemaal pluis is het daar niet, edele heer!' 'Hihihihi! Dat weet ik!' grinnikte de vreemdeling, 'daarom kom ik juist hier, uilskuiken! Breng me wat te eten en te drinken en dan wil ik een kamer van je hebben om te slapen. En verder wil ik niet gestoord worden, begrepen?' De waard begreep het en bracht hem wat hij wilde, maar de vreemde keek niet op noch om, hij at en dronk zwijgend, terwijl hij in een oud boekje zat te lezen. 'Een raar iemand is dat!' mompelde heer Bommel, die voorzichtig om een hoekje naar hem keek, 'het is net of ik hem al eens eerder gezien heb!!!!...'

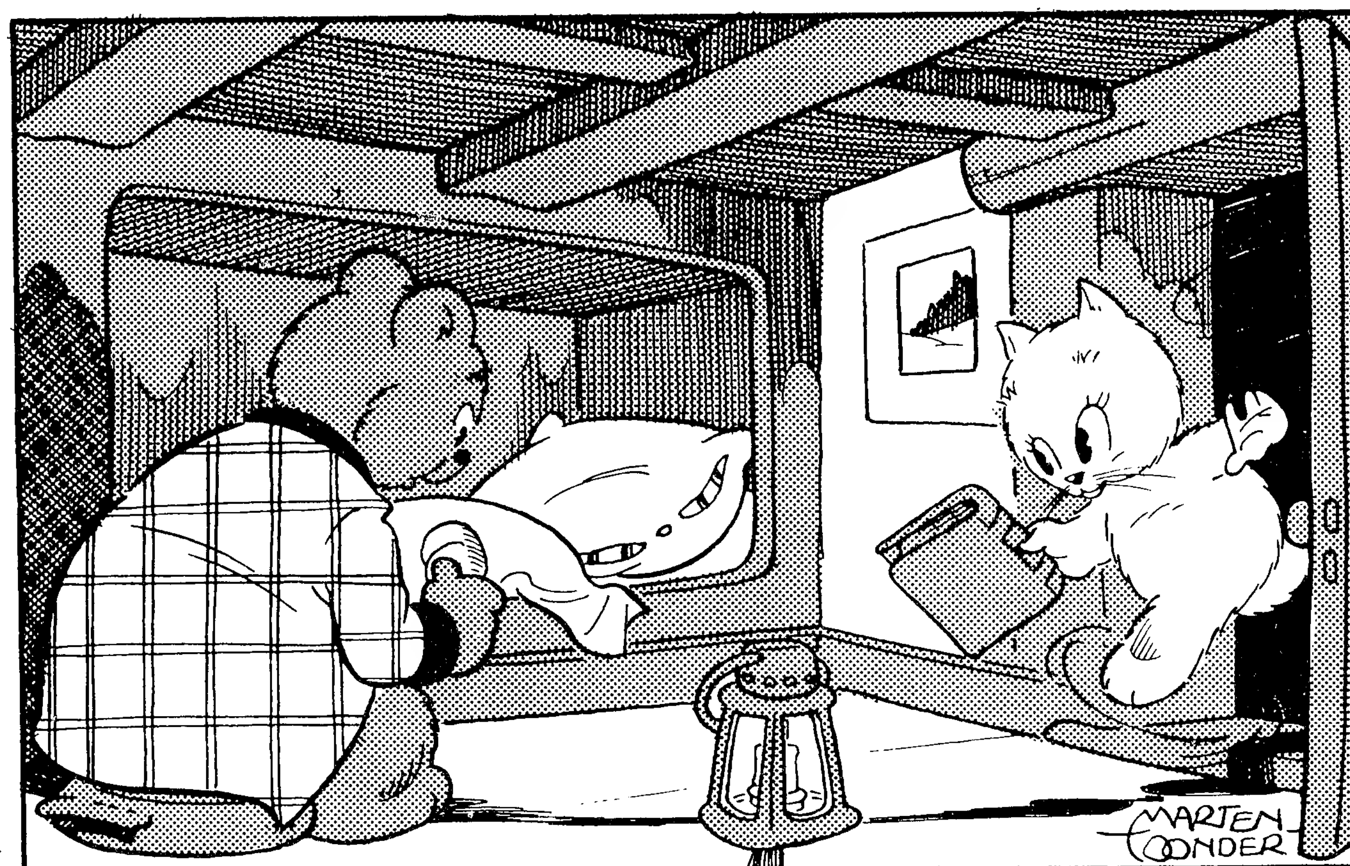

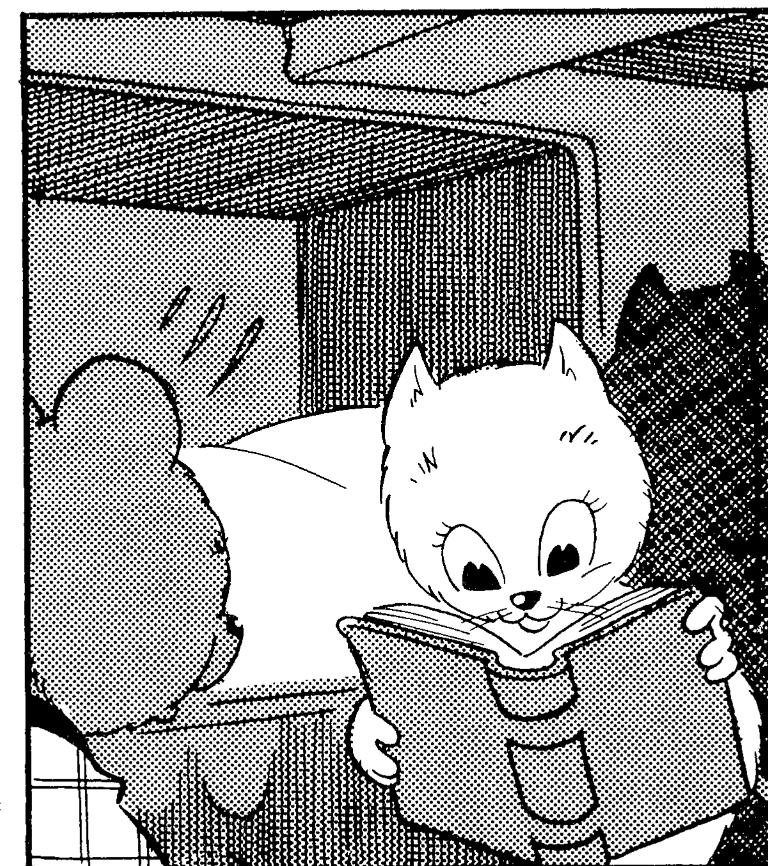

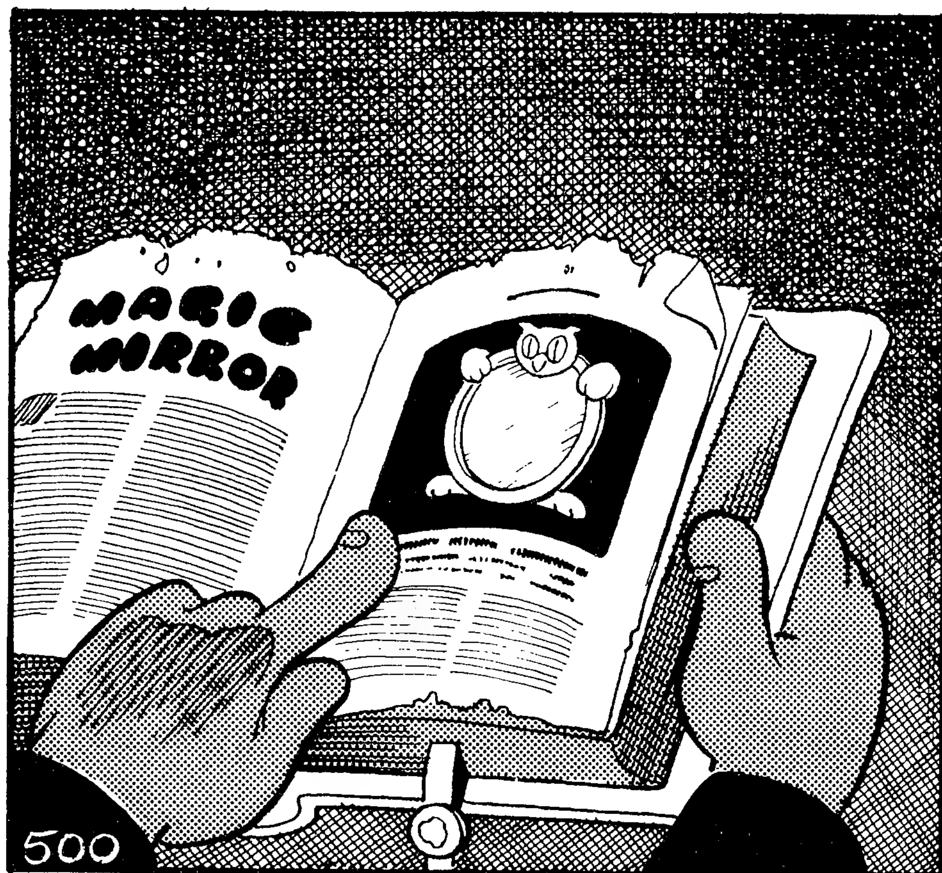
'Ik vertrouw dat vreemde ventje niet,' zei Tom Poes, toen heer Bommel weer terug was gekomen. 'Ik weet zeker, dat hij iets met dat betoverde kasteel te maken heeft!'
'Daar kon je wel eens gelijk in hebben, jonge vriend,' zei heer Ollie, 'dat is net wat ik al dacht! Hij heeft een boekje bij zich, waarin hij steeds zit te lezen, zou dat soms...'
'Dat boekje moet ik eens zien,' zei Tom Poes, 'welke kamer heeft dat manneke?' 'Kamer zeven, boven aan de trap!' zei heer Bommel, 'hij is net naar bed gegaan.'
Tom Poes sloop voorzichtig naar boven en opende de deur van kamer zeven centimeter voor centimeter. Binnen was alles donker; uit de bedstee klonk een zacht gesnurk en alles wees er op, dat de vreemdeling al lag te slapen. Tom Poes sloop naar binnen en vond al gauw, wat hij zocht. Op de vloer lag het oude boekje...

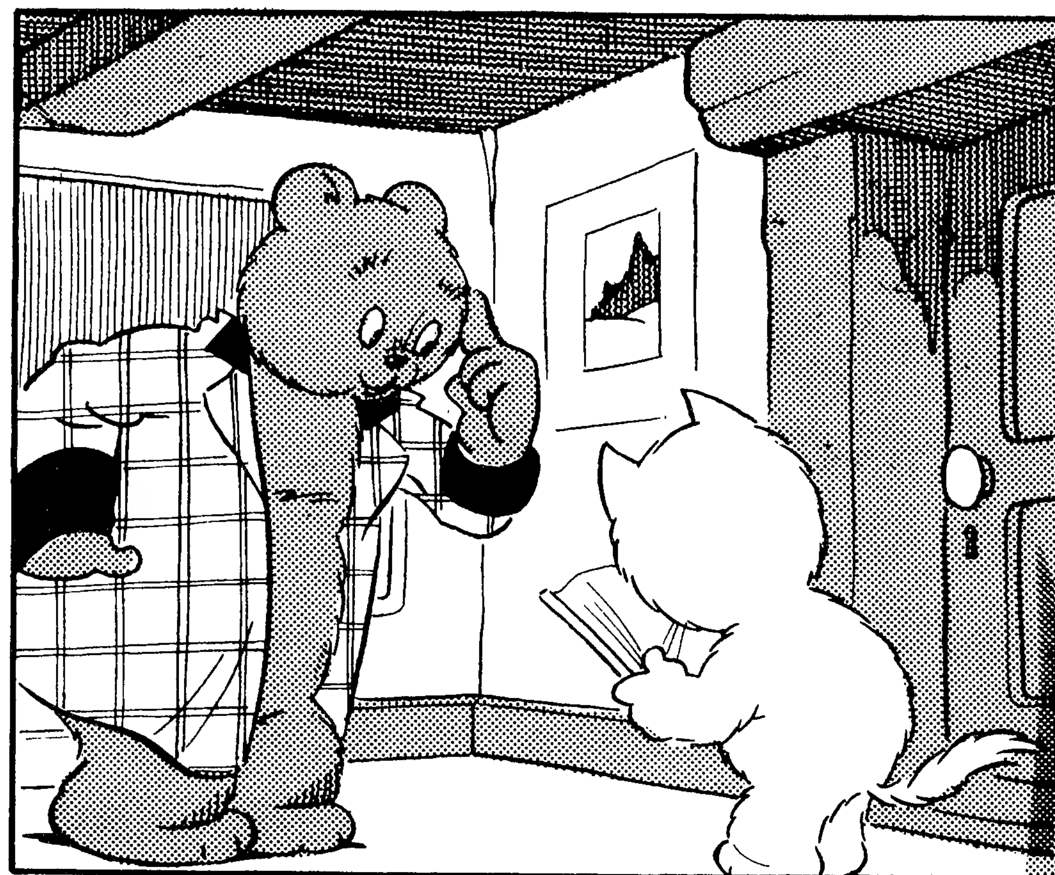

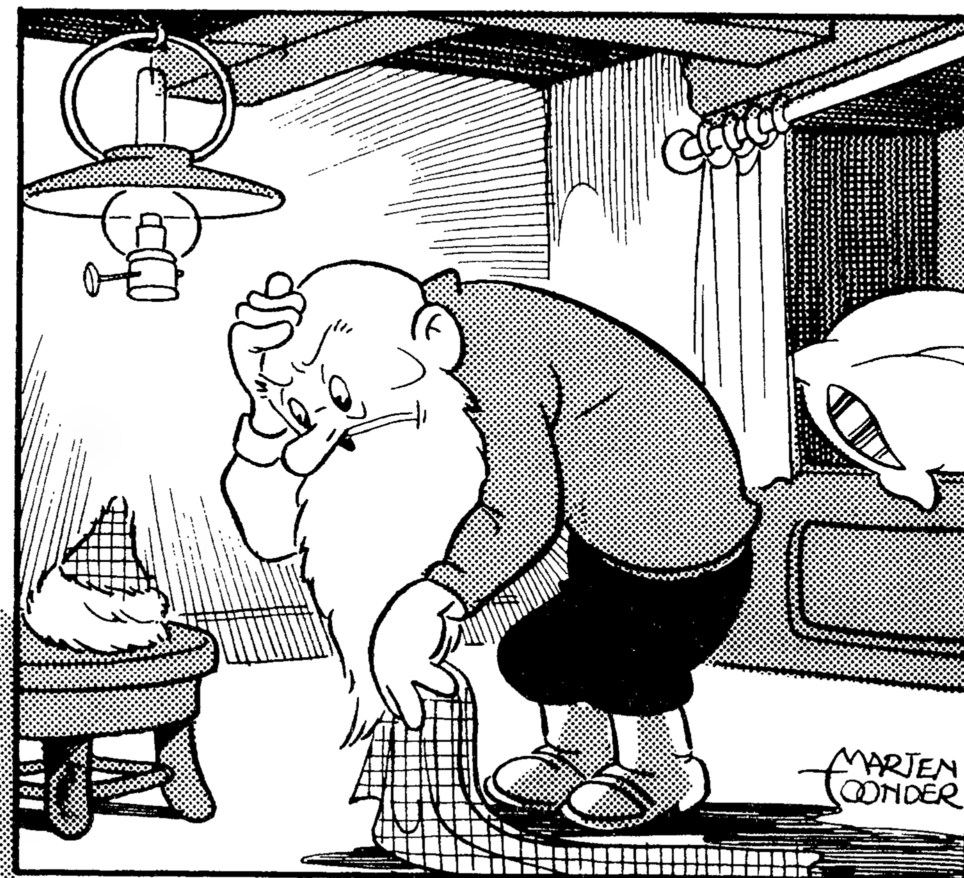

Het gelukte Tom Poes om ongemerkt met het boekje uit de kamer van de vreemdeling te komen. Hij holde de trappen weer af en zocht heer Bommel op, die bezig was om voor zijn bedstee een broodje te eten. ‘Hier is het boek van dat rare mannetje,’ zei Tom Poes. ‘We moeten vlug zijn, want we moeten het gelezen hebben voordat hij het mist! Eens even kijken... Het hele boek gaat over toverkastelen, heer Bommel... Wacht, hier heb ik iets... Het Kale Dal!!! ‘In het Kale Dal staat een van de merkwaardigste toverkastelen van het land. Het is het eigendom van de Arabische tovenaar Akah da Bra, die het meestal laat bewaken door zijn leerlingen. Dit kasteel, dat slechts zichtbaar is op de drie nachten der volle maan, dient als bergplaats voor een betoverde spiegel, die bewaard wordt in een verboden kamer van het kasteel...’ ’

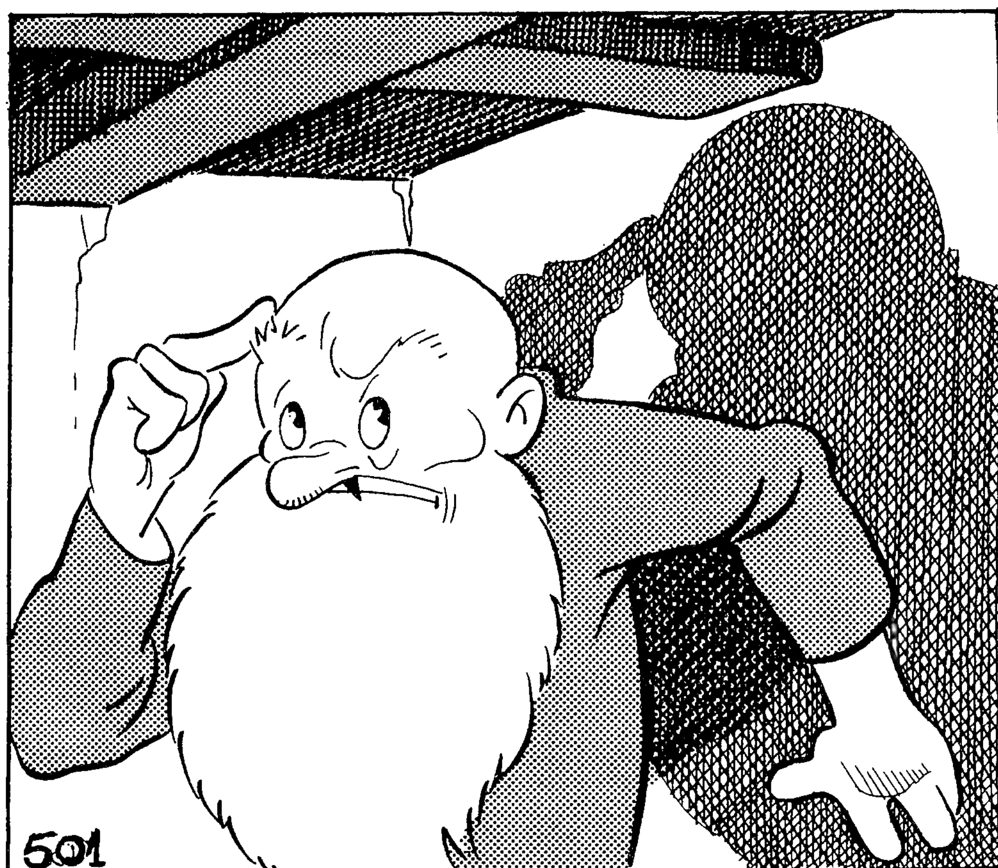

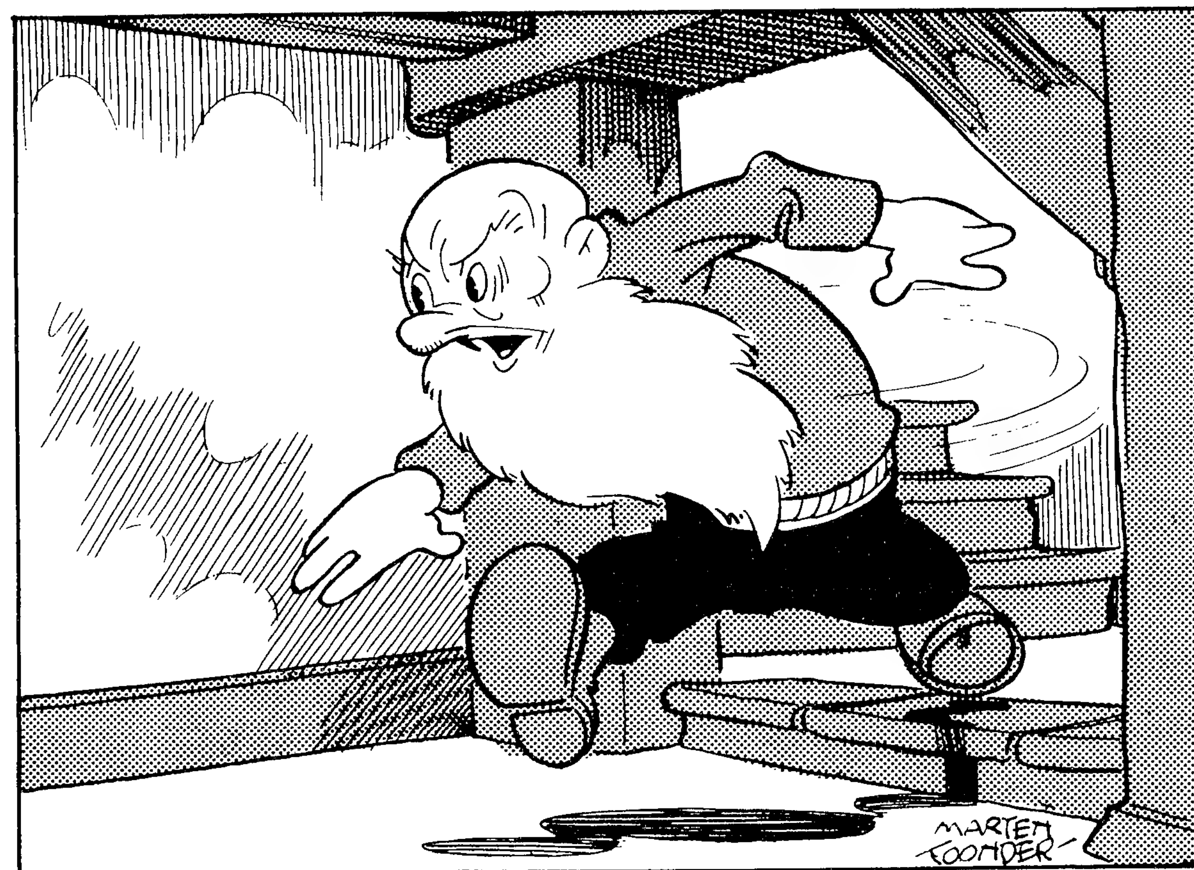

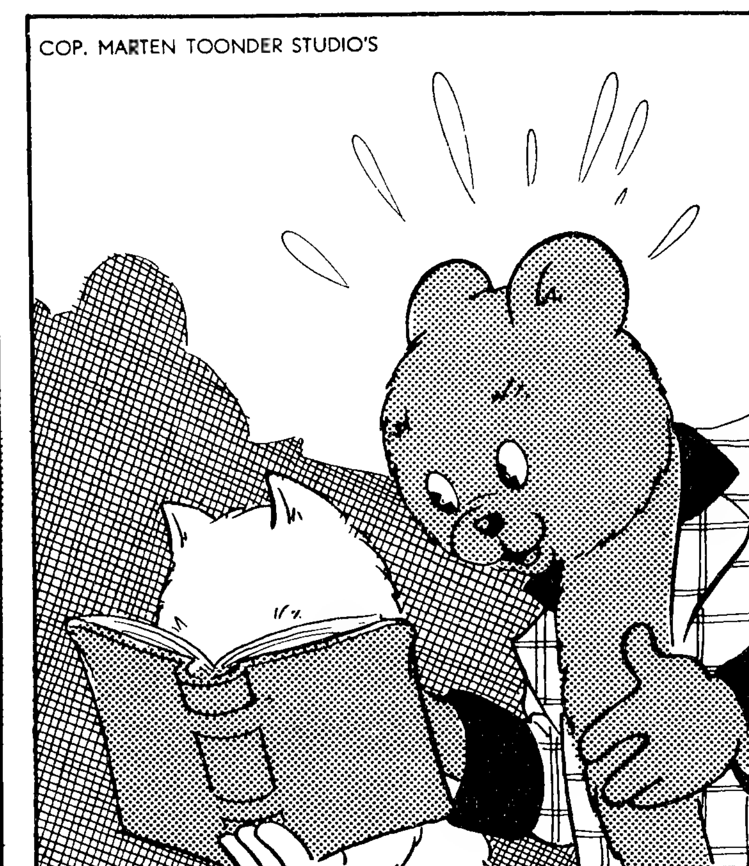

'Eens even kijken!' zei heer Bommel. 'Een betoverde spiegel, Tom Poes? Nu, het ding ziet er vreemd genoeg uit.' 'Deze spiegel is een van de gevaarlijkste dingen, die de grote tovenaar Akah da Bra ooit gemaakt heeft en het is dan ook geen wonder dat hij het zo goed laat bewaken. Wanneer iemand deze spiegel wil bekijken, moet hij om elf uur 's nachts naar het Kale Dal gaan en wanneer het volle maan is, zal hij daar het kasteel zien. Als het hem gelukt om er binnen te dringen, moet hij naar de verboden kamer zoeken en daarin zal hij de spiegel vinden. Degene, die in het bezit van deze spiegel is, heeft een grote macht...'

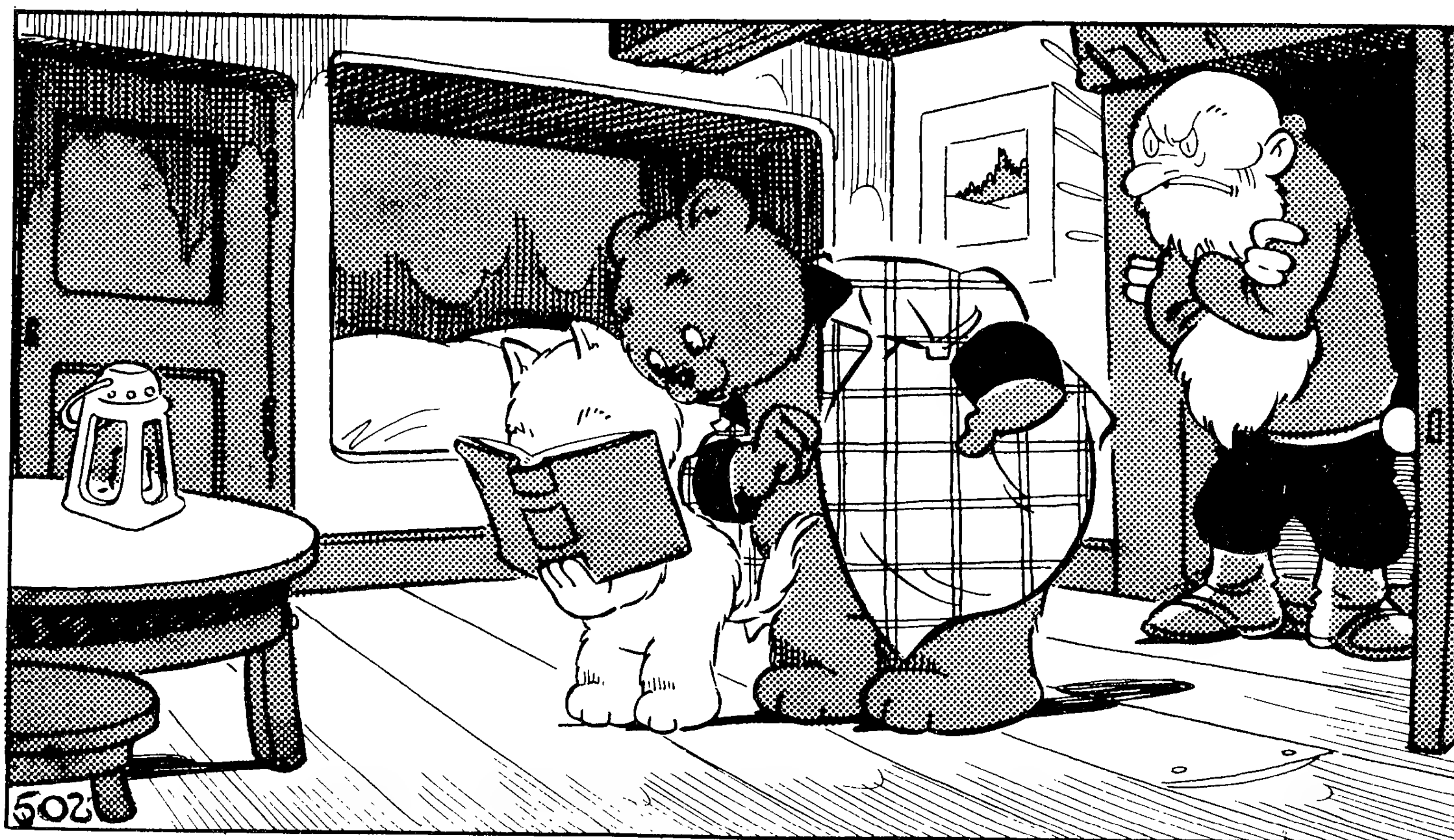
'Dat staat er te lezen,' zei Tom Poes. 'Dat klopt, zou ik zeggen. Dat is net iets voor ons. Maar wat heeft die vreemdeling er mee te maken?' Ja, dat was de vraag. De vreemdeling was intussen wakker geworden en was bezig naar zijn boekje te zoeken...

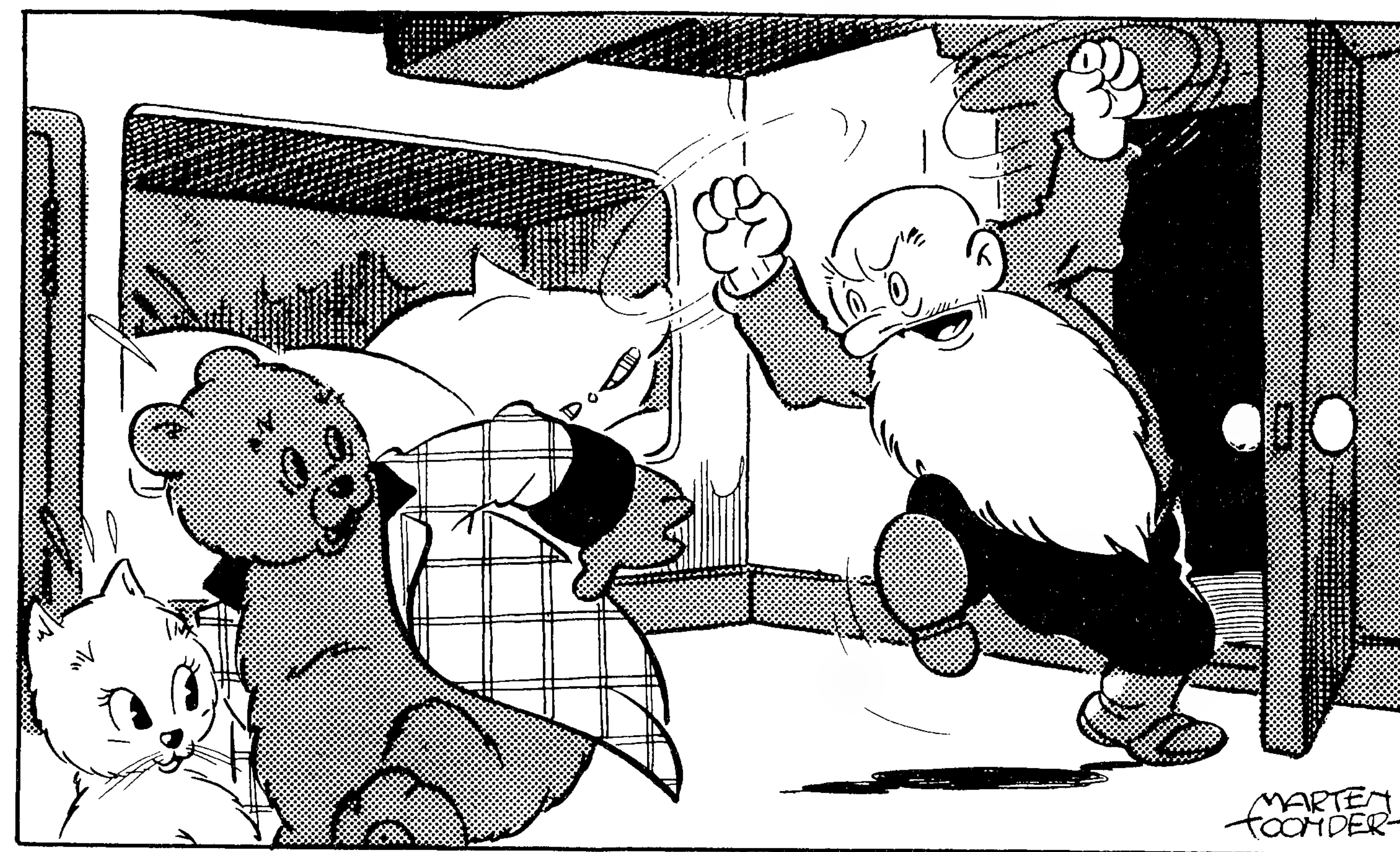

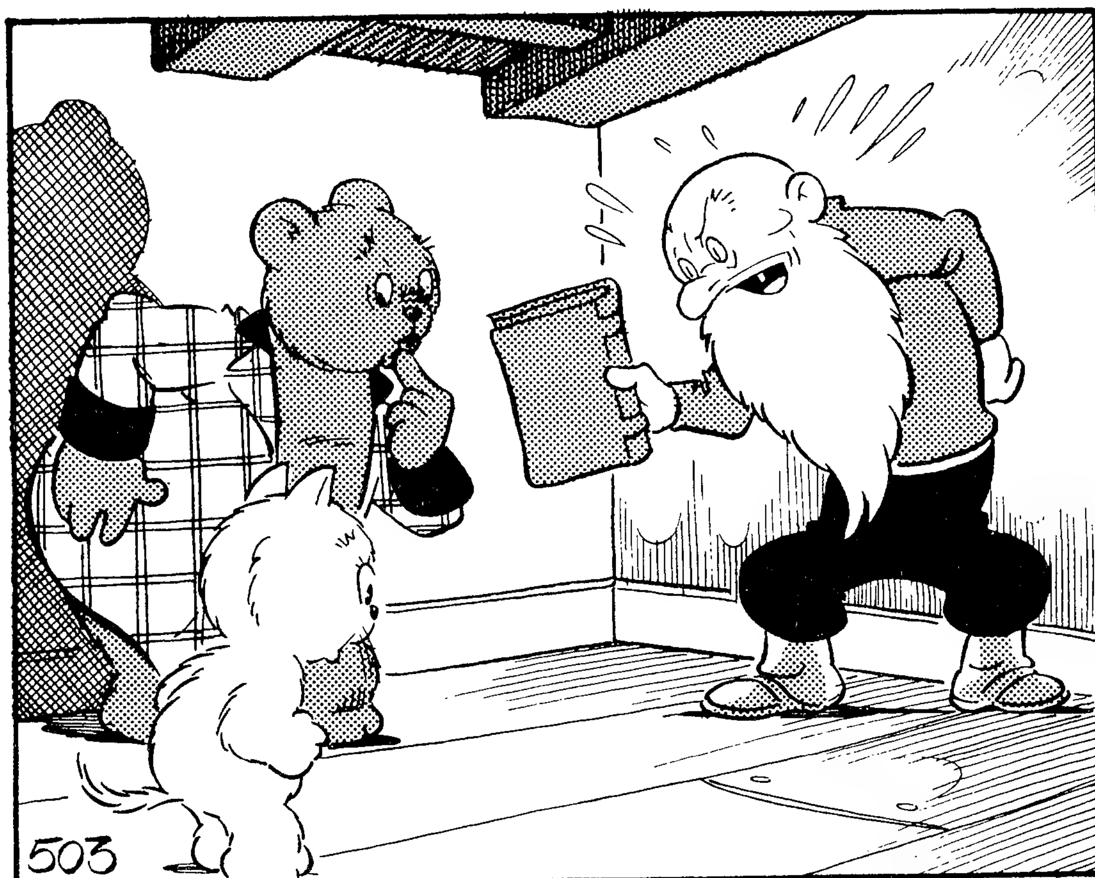

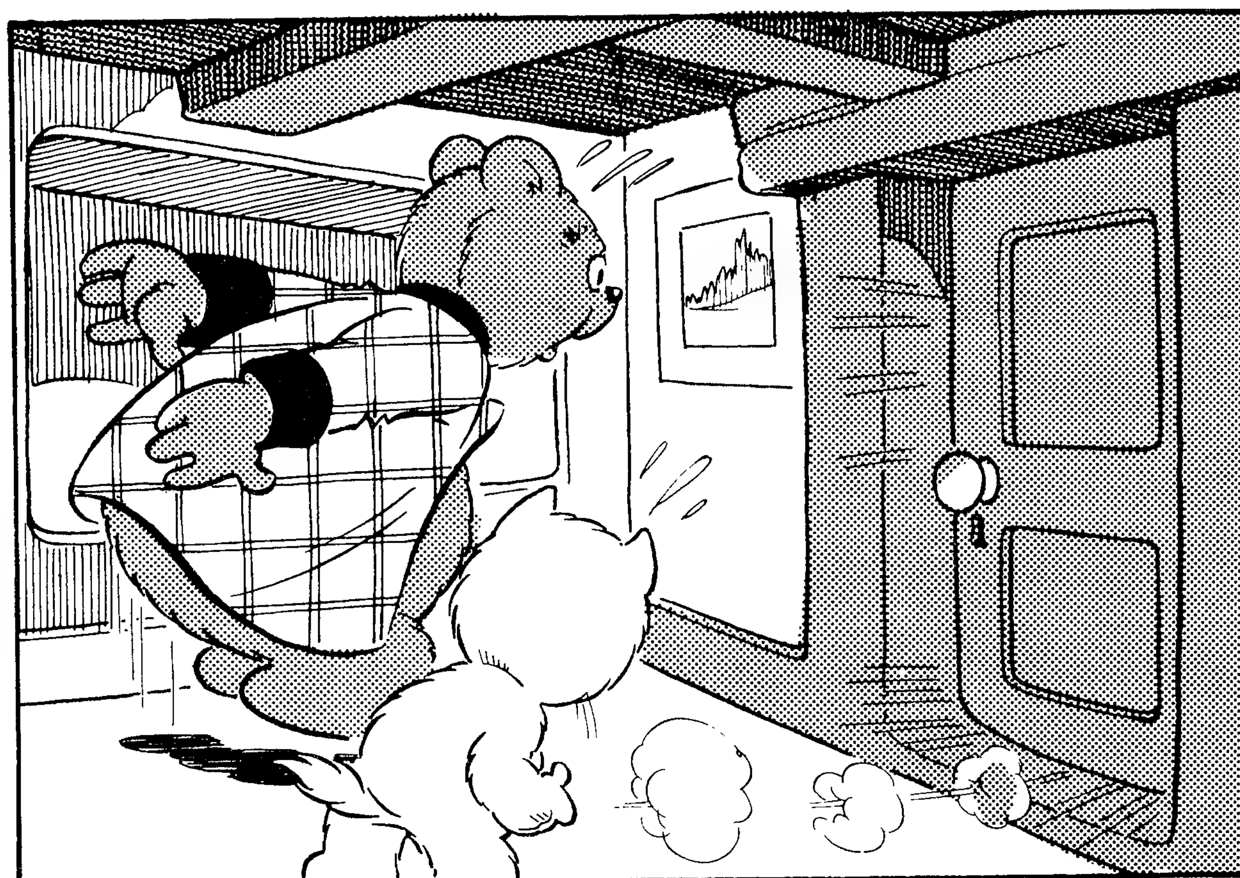
'Mijn boekje,' mompelde de vreemdeling, 'mijn mooie, trouwe, zeldzame, oude, waardevolle, enige boek! Heb-ik-ooit! Hier heb ik het neergelegd en nu is het weg! Daar zit een dief achter! Het is gestolen! Verschrikkelijk! Gestolen! Wacht eens... Ik weet wie dat gedaan moet hebben. Aha! Er is maar één, die dat gedaan kan hebben! De schobbejak. Ik zal hem! Oho! Mij, oude man te bestelen, als ik even een klein slaapje doe! Foei!!!!!!!!' De vreemde oude man rukte de deur van zijn kamer open en snelde de gang op en de trap af, recht naar de kamer van Tom Poes en heer Bommel toe. Tom Poes was nog steeds bezig het verhaal van de betoverde spiegel te bestuderen. 'Vanavond gaan we er weer op af, heer Ollie!' zei hij, 'ik wil nu toch wel weten wat het geheim van die spiegel precies is...'

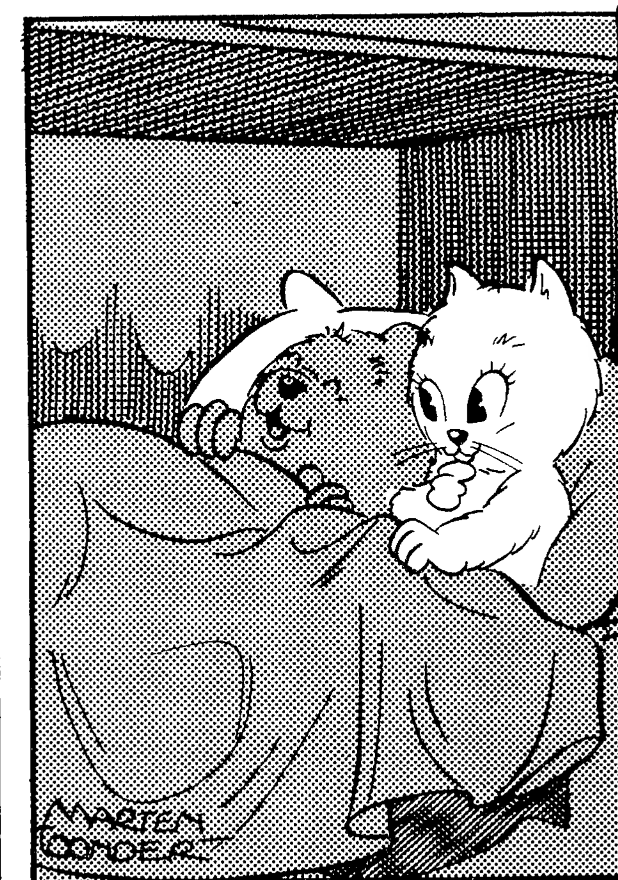

'Goed zo, jonge vriend!' riep heer Ollie, 'dat is taal naar mijn hart! Vanavond gaan we tegen elf uur weer naar het Kale Dal om de spiegel te zoeken! Dit kan een mooi avontuur worden, als je het mij vraagt. En nu moet je dat boek maar weer naar dat vreemde, oude ventje brengen, want als hij wakker wordt, zal hij het missen. Dat gekke mannetje is vast en zeker ook op zoek naar die spiegel, denk je niet, Tom Poes?' Tom Poes wilde iets antwoorden, maar op dat moment klonk er bij de deur een oude krakende stem, die op een erg onvriendelijke toon riep: 'Jullie lelijk, laagkruipend, geelgevlamd addergebroed! Jullie dieven! Jullie verstoorders van mijn nachtrust! Schamen jullie je niet om een oude man te beroven? Een oude man, die van zijn welverdiende nachtrust geniet?' Dat was natuurlijk de vreemdeling, die ongemerkt binnen was gekomen en die zich vreselijk kwaad maakte...

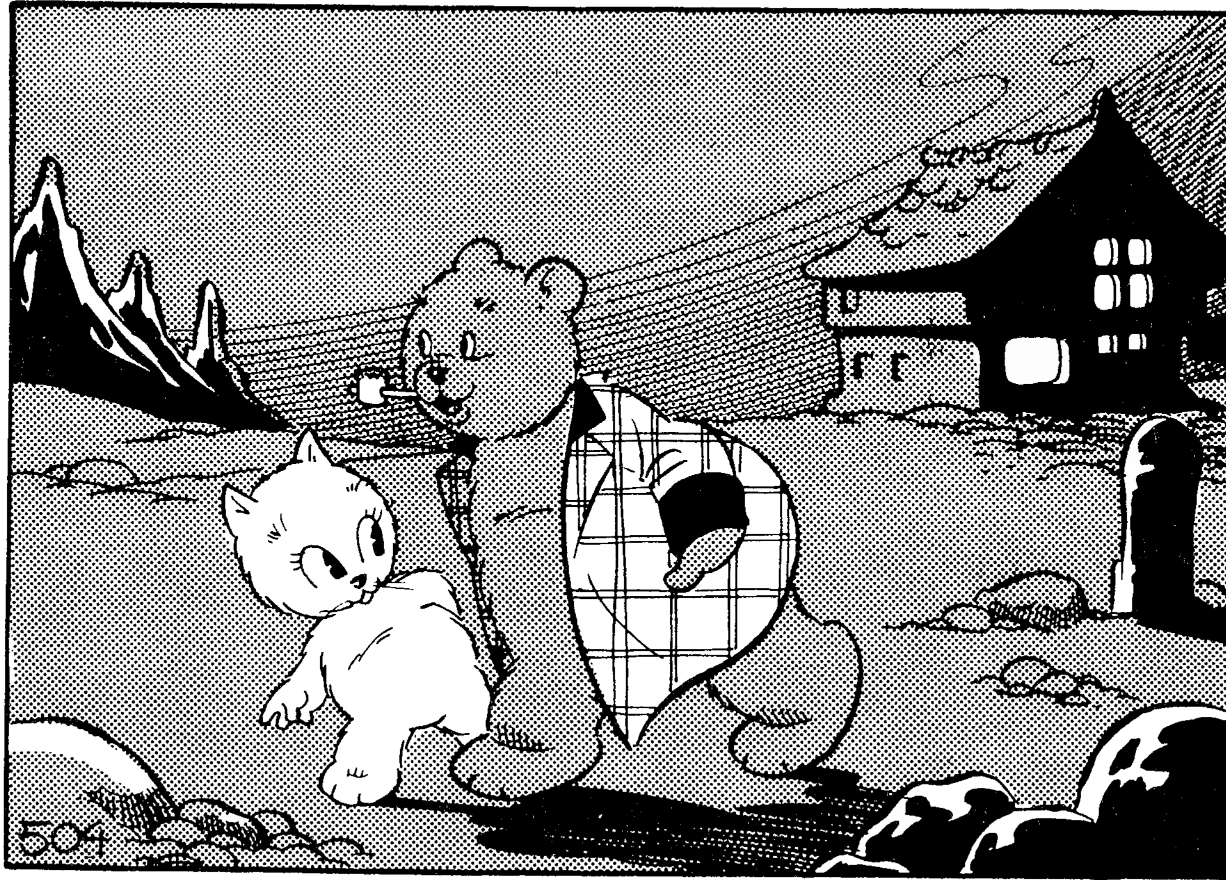

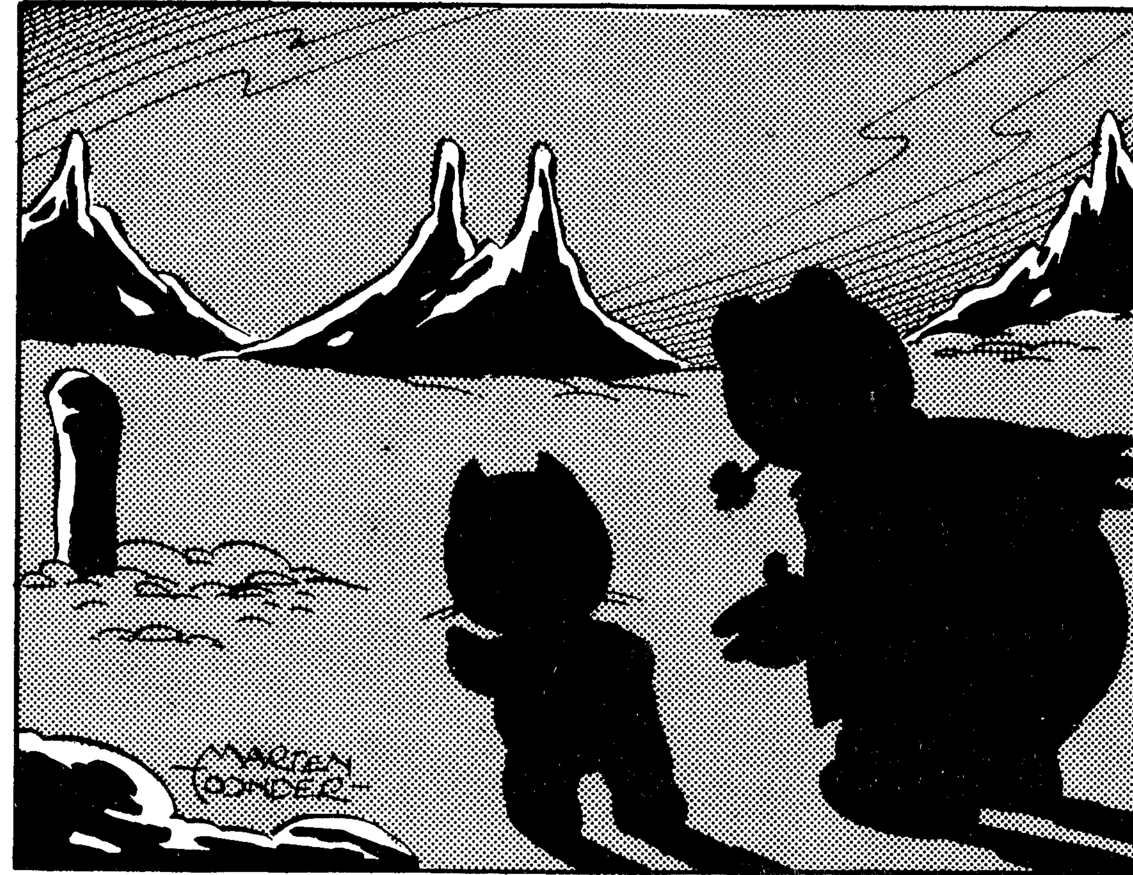

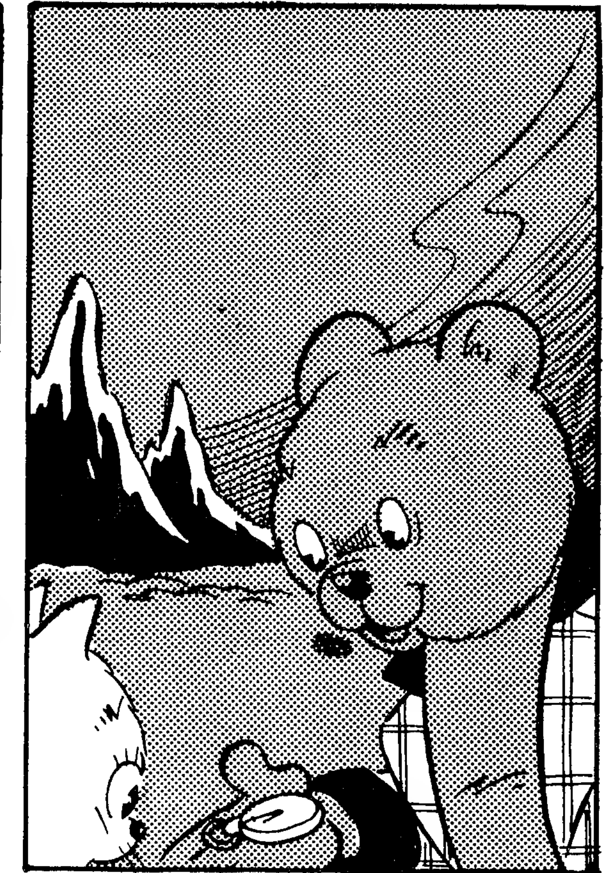

Ja, de vreemdeling was ontzettend kwaad, zijn gezicht liep vuurrood aan en zijn baard trilde van woede. 'Geef hier, dat boek!!' riep hij, terwijl hij het uit de handen van Tom Poes rukte. 'Jullie zijn een paar onbeschaamde vlerken, maar ik ken jullie wel! Ik weet wel wat jullie nu weer in je schild voeren! Ha!! Ik zal jullie!! Jullie zijn nog niet van mij af, we spreken elkaar nog nader!!! Hij draaide zich om en liep met grote passen de deur uit, die hij met een harde dreun achter zich dichtgooide.

'Die man is geen heer!' zei Ollie, 'zo praten lieden van stand niet! Ik ga naar bed, jonge vriend, de slaap roept mij...'
Even later lagen Tom Poes en heer Bommel in de nauwe bedstee, maar terwijl Ollie direct begon te snurken, kon Tom Poes niet in slaap komen.
'Ik ken die vreemdeling,' mompelde hij, 'als ik mij niet sterk vergis, is het niemand minder dan Hocus Pas, de tovenaar!!!!'

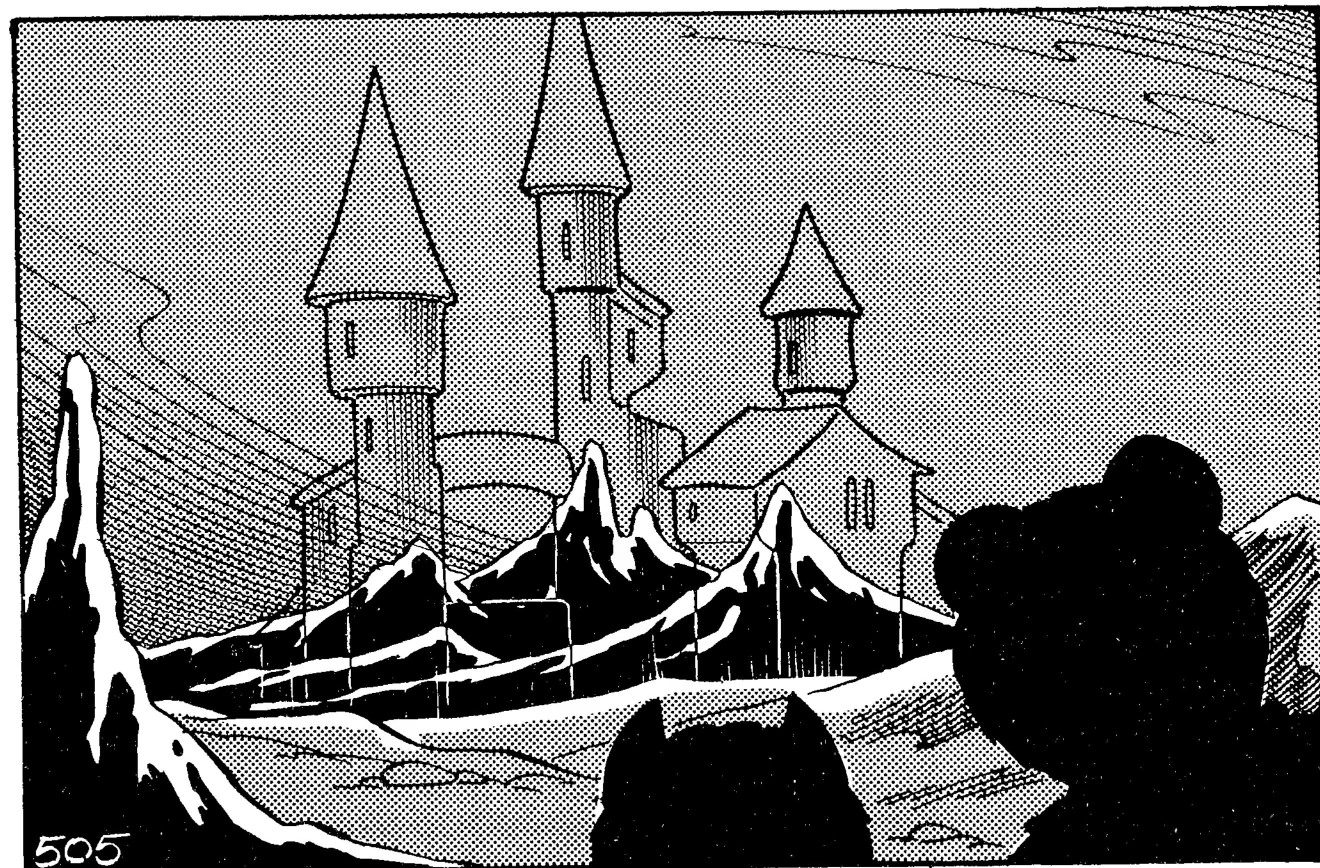

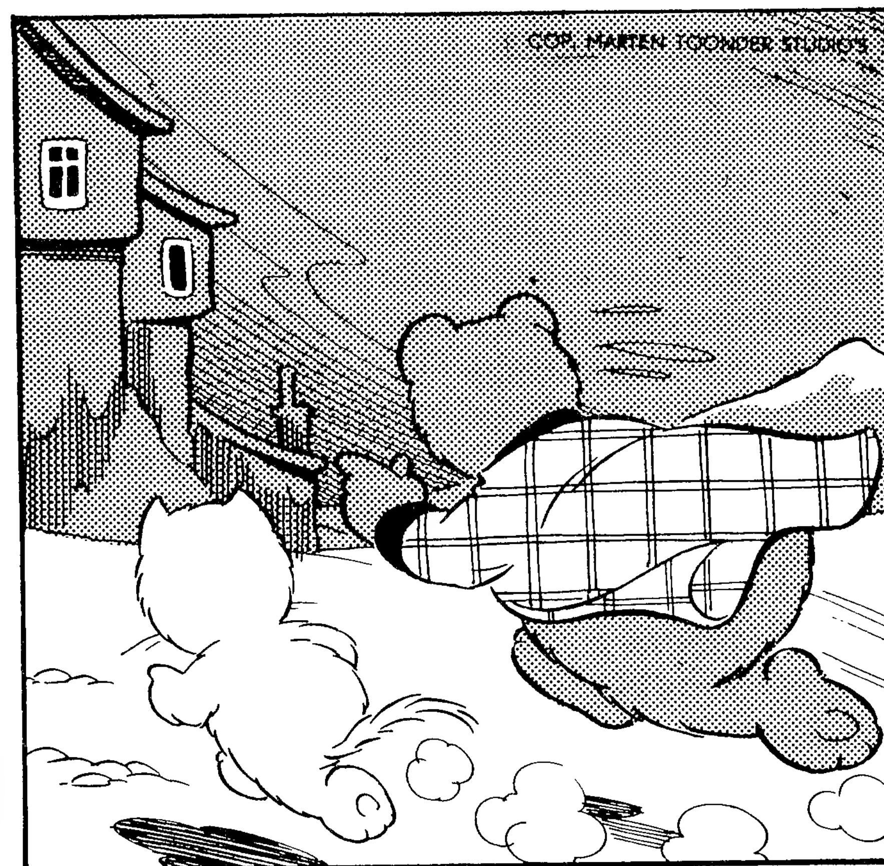

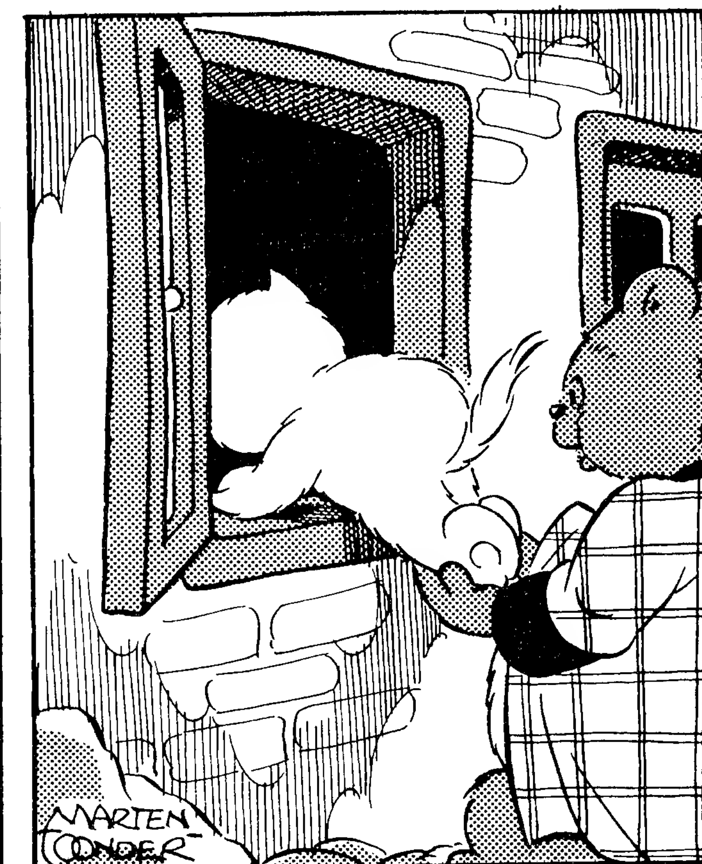

De volgende dag gebeurde er niets, dat de moeite van het vertellen waard is. De vreemdeling liet zich niet meer zien en de avond viel al heel gauw, omdat het een koude, donkere dag was. 'Kom, heer Bommel,' zei Tom Poes, 'we gaan er op uit! We gaan zo langzamerhand naar het Kale Dal en dan zullen we eens proberen of we ongemerkt in dat betoverde kasteel kunnen komen. Laten we zorgen, dat we binnen zijn, voordat Hocus Pas verschijnt. Die kunnen we niet gebruiken, want ik wil er wat onder verwedden, dat hij ook op die toverspiegel uit is!'

'Daar kon je wel eens gelijk in hebben, jonge vriend,' zei heer Bommel. 'Het is toch wel sterk, dat we die oude tovenaar hier weer moeten ontmoeten. Het is al een hele tijd geleden, dat we hem voor het laatst een poets gebakken hebben en ik was hem al zo'n beetje vergeten... Maar hier zijn we er en goed op tijd, want het horloge van mijn vader wijst precies elf uur aan...'

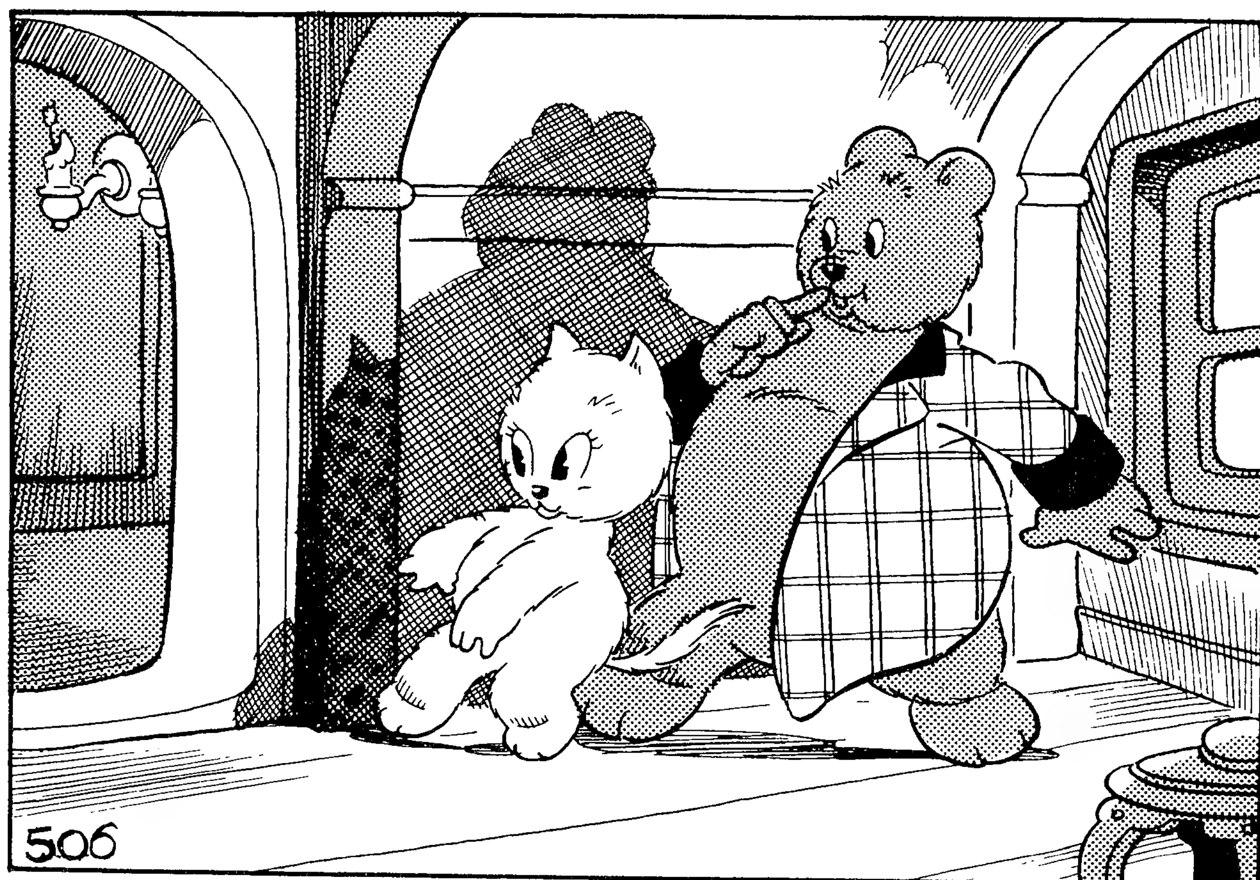

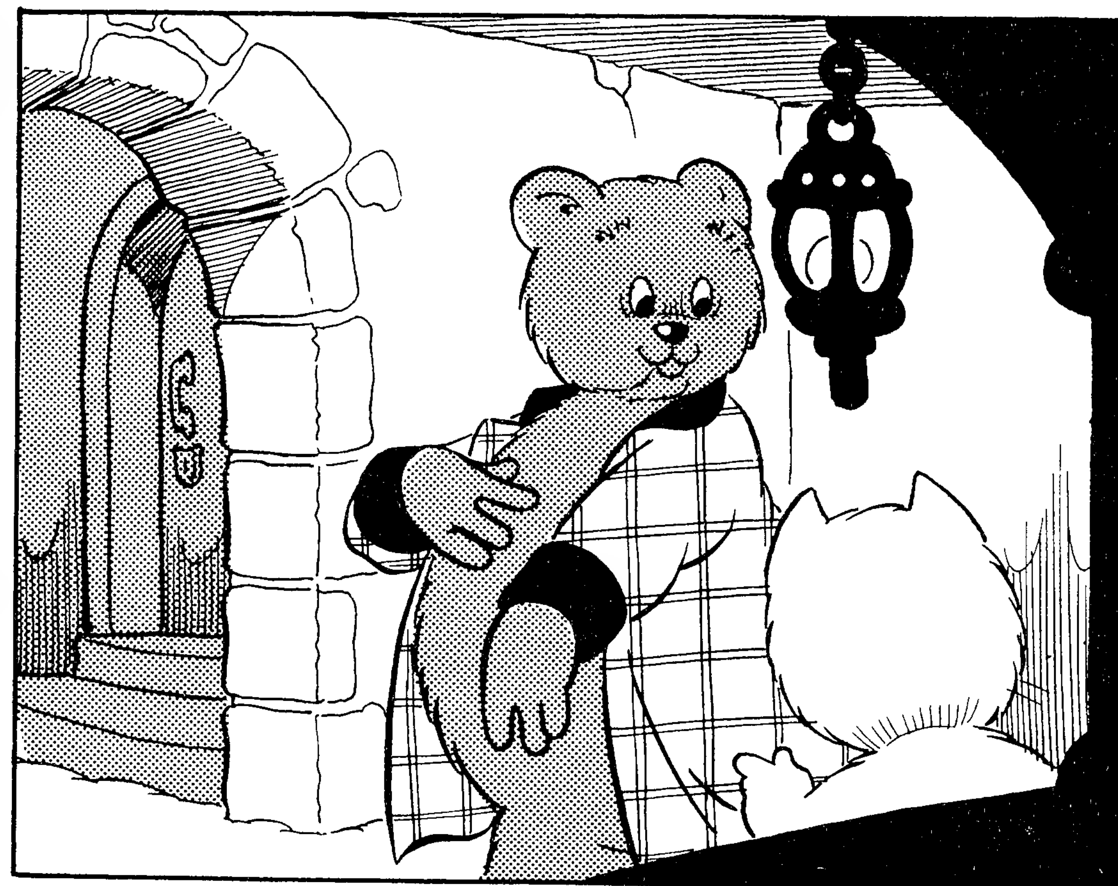
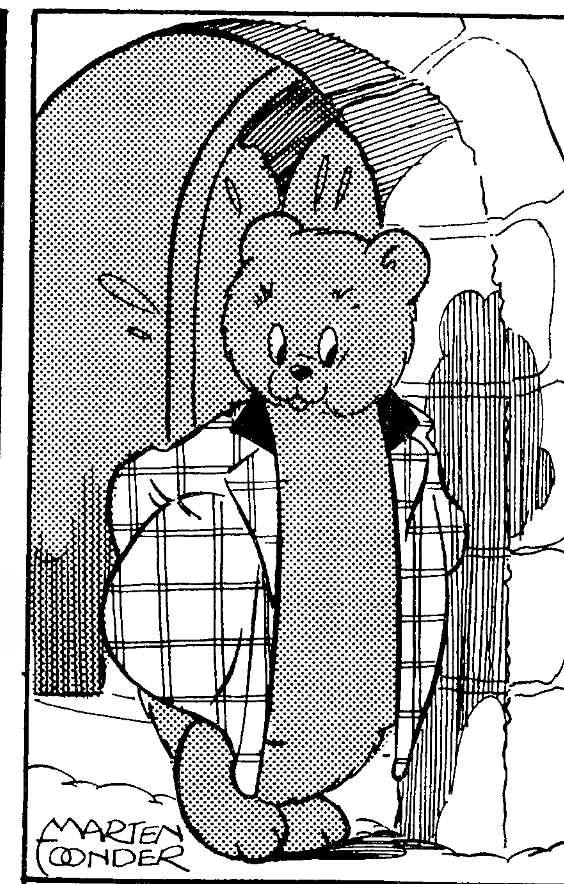

Ja, het was precies elf uur. Ergens ver weg in het dorp sloeg een torenklok en op hetzelfde moment verschenen in de lucht, heel vaag, de omtrekken van het betoverde kasteel. Die omtrekken werden snel dichter en na een paar minuten stond het slot er, alsof het er altijd gestaan had. 'Het is toch een vreemd gezicht, Tom Poes!' mompelde heer Bommel, 'als ik het niet zelf gezien had zou ik denken, dat het niet waar kon zijn. Ik...'

'Kom heer Bommel!' zei Tom poes, 'niet praten, maar lopen! We moeten maken, dat we naar binnen komen, voordat Hocus Pas verschijnt.' Zo gezegd, zo gedaan. Tom Poes en heer Bommel begonnen te hollen en na even zoeken vonden ze een raam, dat niet helemaal dicht was. Heer Bommel gaf Tom Poes een zetje en zo klommen ze naar binnen, een vreemd avontuur tegemoet...

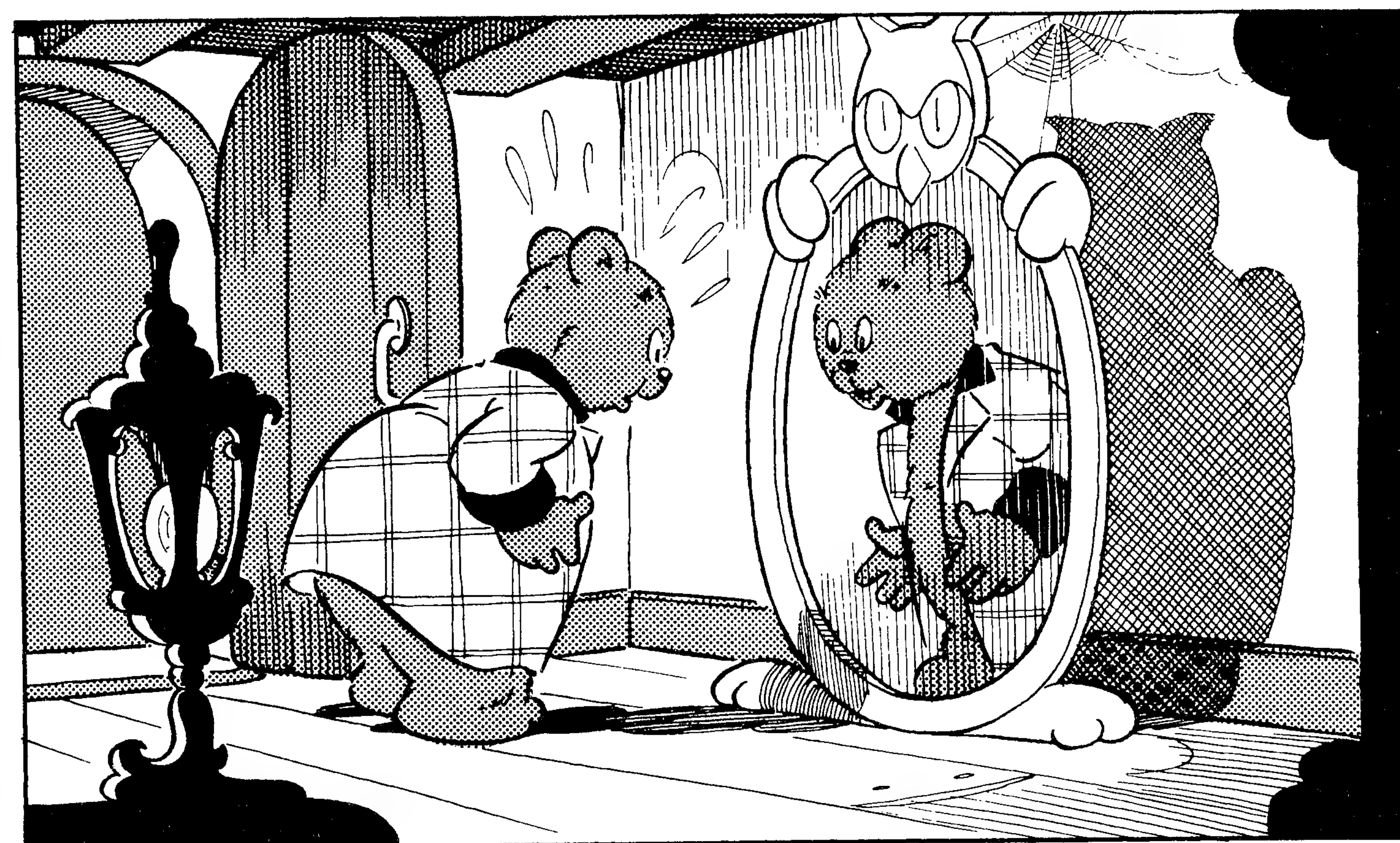

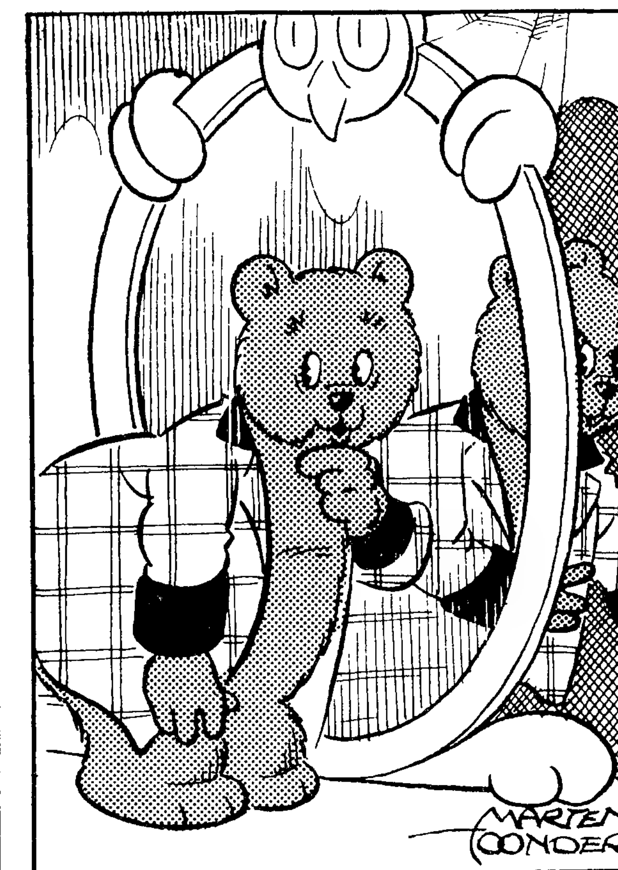

Toen heer Bommel en Tom Poes binnen waren, slopen ze voorzichtig langs de muur naar de dichtstbijzijnde deur. De planken kraakten een beetje, maar verder was er geen geluid te horen.
'Voorzichtig, Tom Poes,' fluisterde heer Bommel. 'Sssst! maak geen geluid! Laat niemand je horen! Zo, nu hier de hoek om... Zie je wel... daar is de deur van de verboden kamer! Kom mee, naar binnen, jonge vriend!'

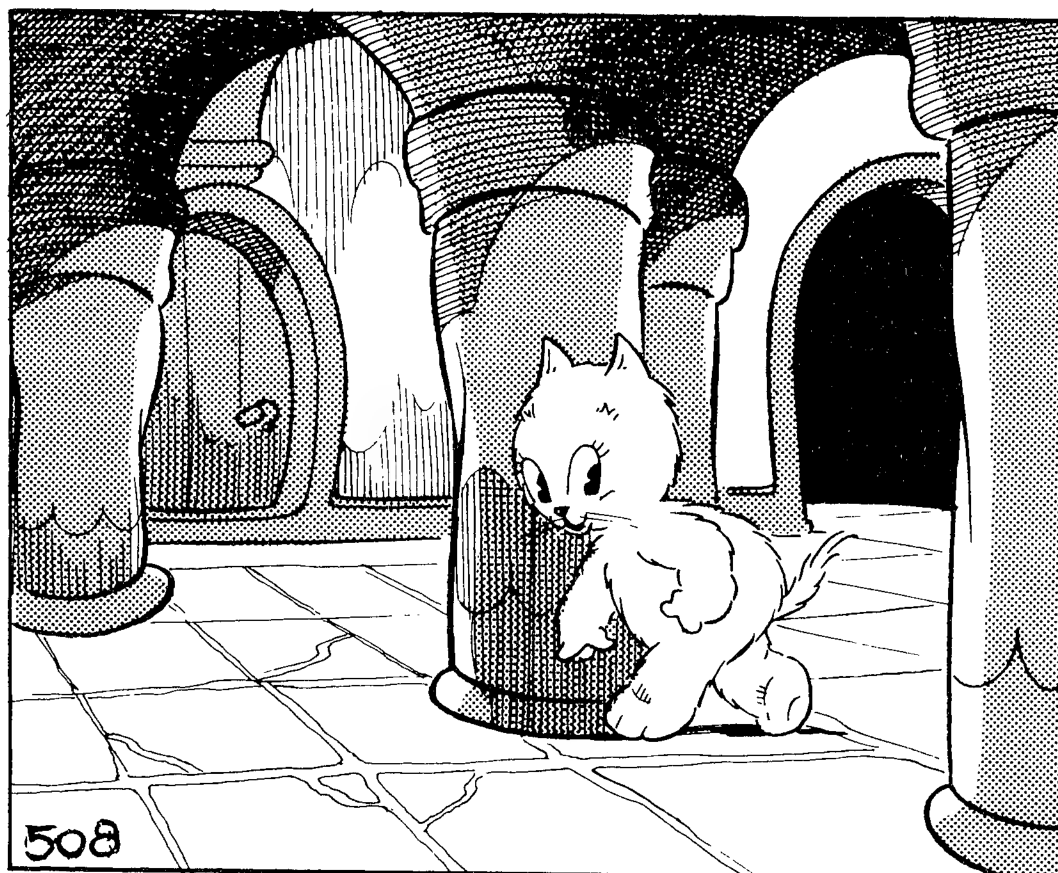
'Wacht even, heer Bommel,' zei Tom Poes, 'blijft u hier nu even op wacht staan, dan ga ik kijken of de kust veilig is. We moeten zorgen, dat we niet gestoord kunnen worden...' Heer Ollie bleef dus alleen achter en leunde ongeduldig tegen de deurpost. 'Wat een onzin, wat een omslag!' mompelde hij ontevreden, 'ik ga vast eens in dat kamertje kijken, dat kan toch geen bezwaar zijn! Die Tom Poes doet altijd net of hij de baas is...'

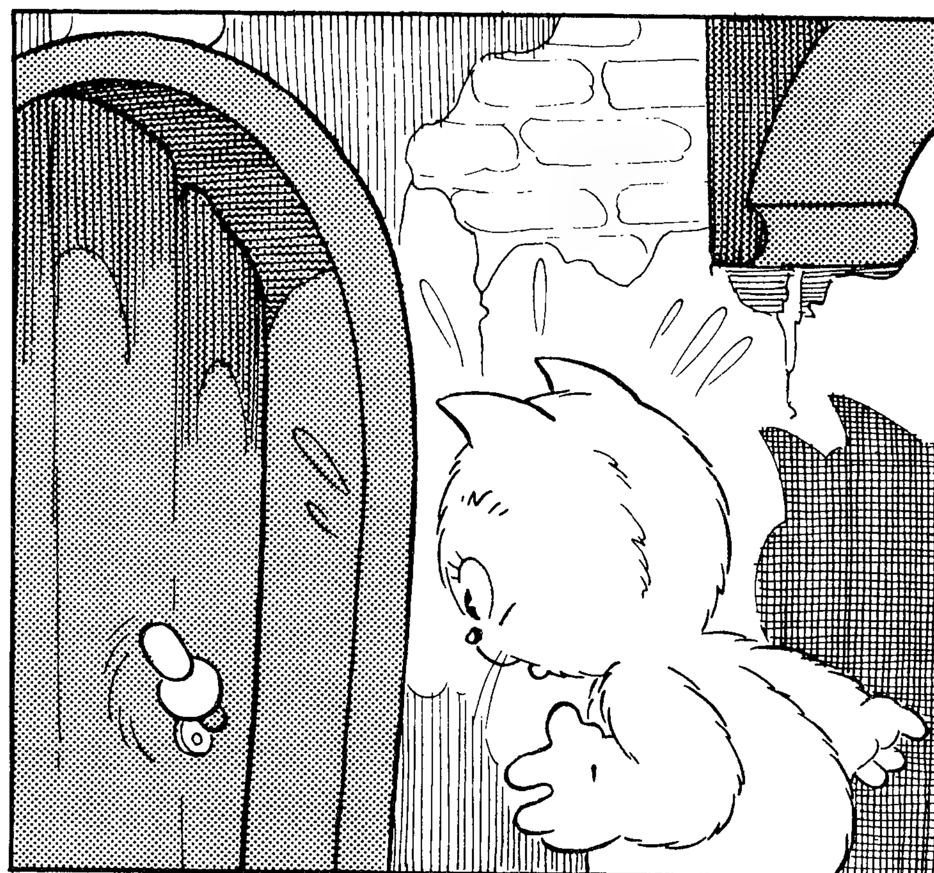

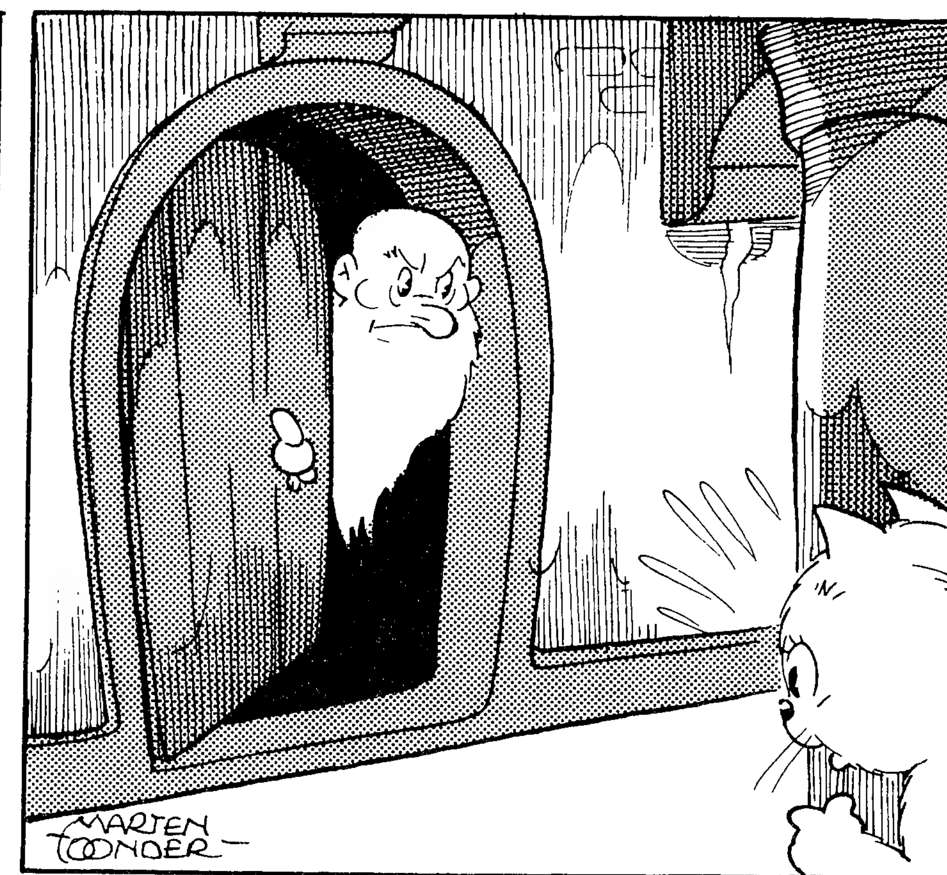

Heer Bommel dacht verder niet erg lang na. 'Ik doe het,' mompelde hij. 'Ik ga in die kamer kijken. Wat kan me eigenlijk gebeuren? Alleen maar even kijken...' Zo duwde hij dus de deur open en sloop het duistere vertrek binnen. Die deur scheen met de lampen in verbinding te staan, want toen heer Ollie over de drempel kwam, gloeiden de lichten uit zichzelf heel langzaam aan. Er werd nu een klein, kaal kamertje zichtbaar, waarin niets anders te zien was dan een vreemdsoortige spiegel. 'Tjonge!' zei heer Bommel tegen zichzelf. 'Is dat nu alles? Een doodgewone spiegel is het en niet eens een bijzonder goeie, want ik geloof dat ik veel knapper ben dan ik er daarin uitzie. Wat is daar nu voor toverspiegelachtigs aan?' Maar heer Bommel vergiste zich; hij had niet in de gaten, dat er met zijn spiegelbeeld iets heel vreemds gebeurde.

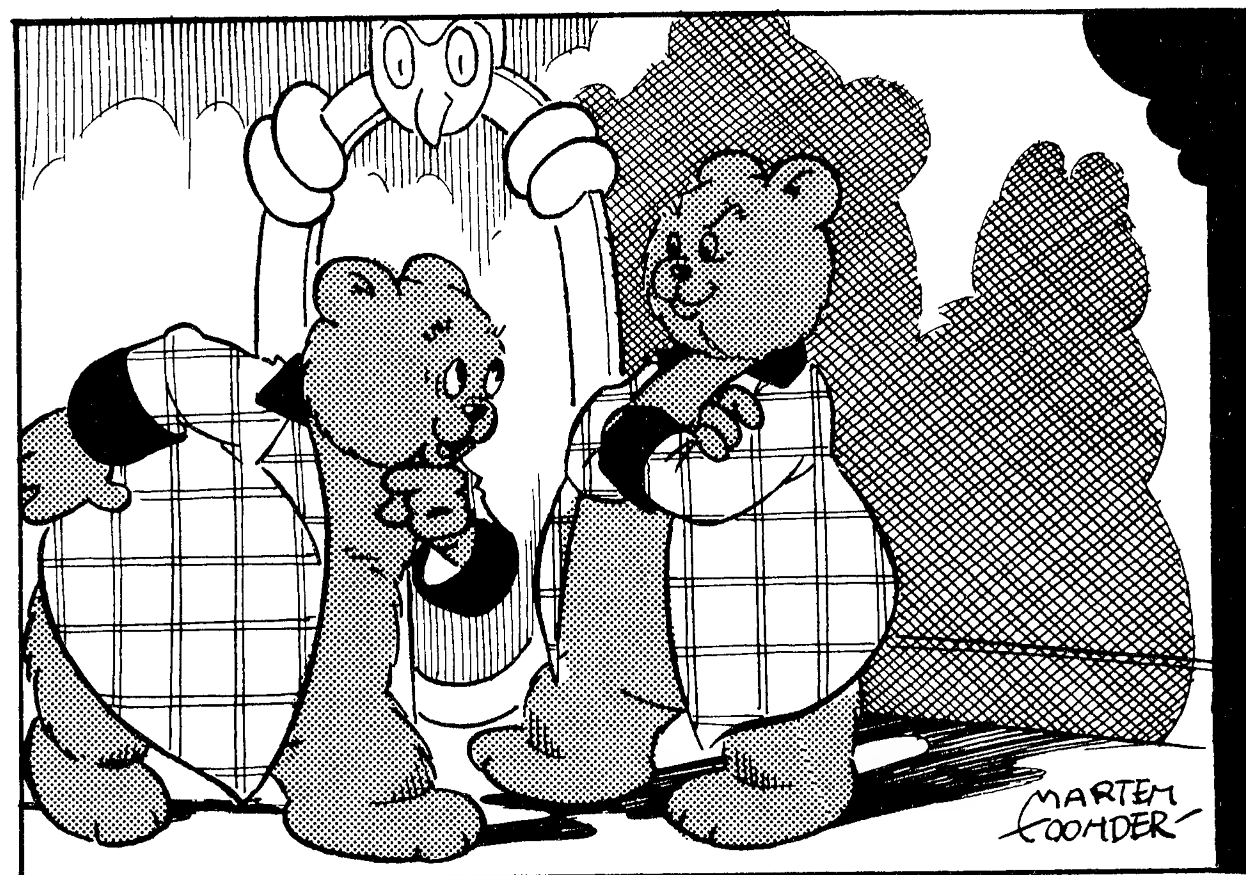

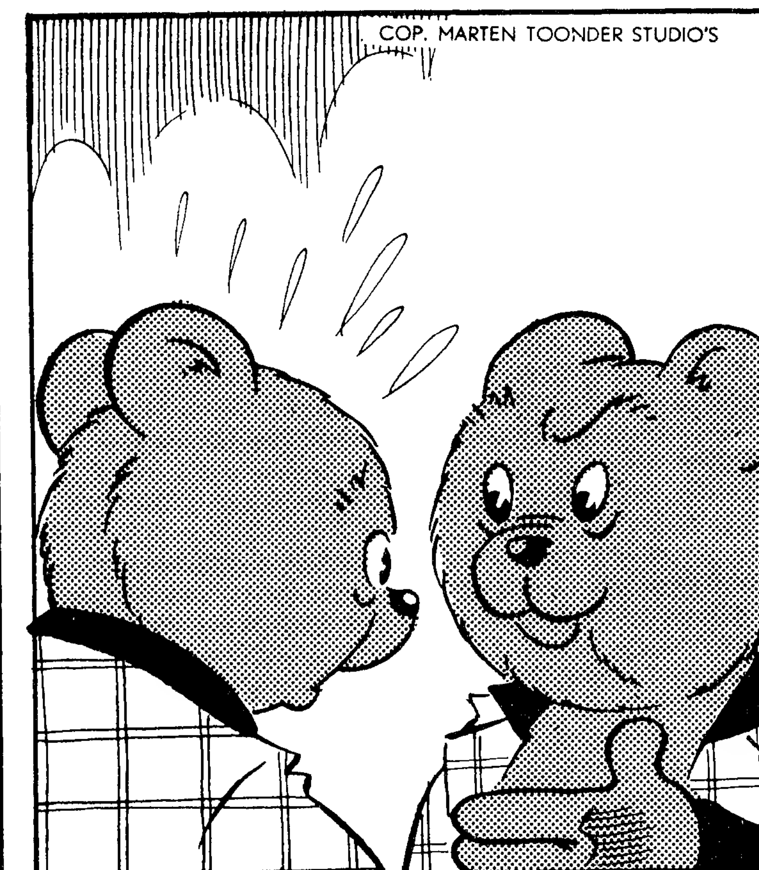

Tom Poes was intussen op verkenning uitgegaan. Hij sloop de lange gang door en kwam in een groot gewelf met pilaren, zonder iemand te zien. 'Hé!' dacht hij, 'waar zou die Olijf ben Dadel gebleven zijn? Ik merk er niet veel van, dat die dit paleis bewaakt. Ik heb ten minste nog nergens een teken van leven gehoord of gezien... Maar wacht 's... die deurknop beweegt... Er komt iemand naar binnen!!!!!!' Tom Poes nam dus een sprong en dook weg achter één van de pilaren. 'Ik ben benieuwd, wie dat is!' mompelde hij. 'Olijf is het vast niet, die kan gewoon binnenkomen zonder zo voorzichtig te zijn... Het zal wel een indringer wezen!' Tom Poes had gelijk. Het was een indringer, want, toen de deur ver genoeg open was, kwam het gezicht van Hocus Pas te voorschijn, die voorzichtig om zich heen keek en toen naar binnen sloop.

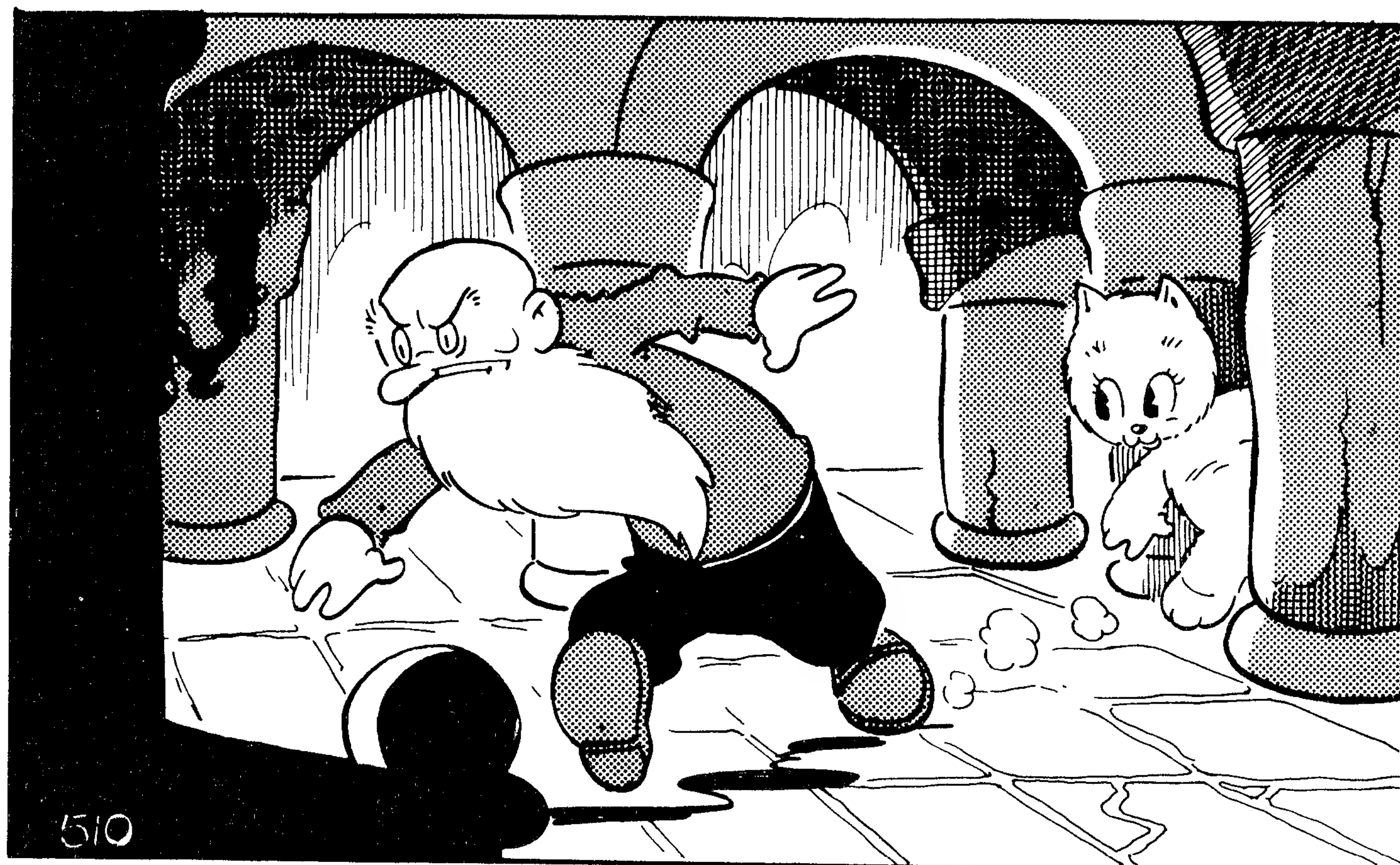

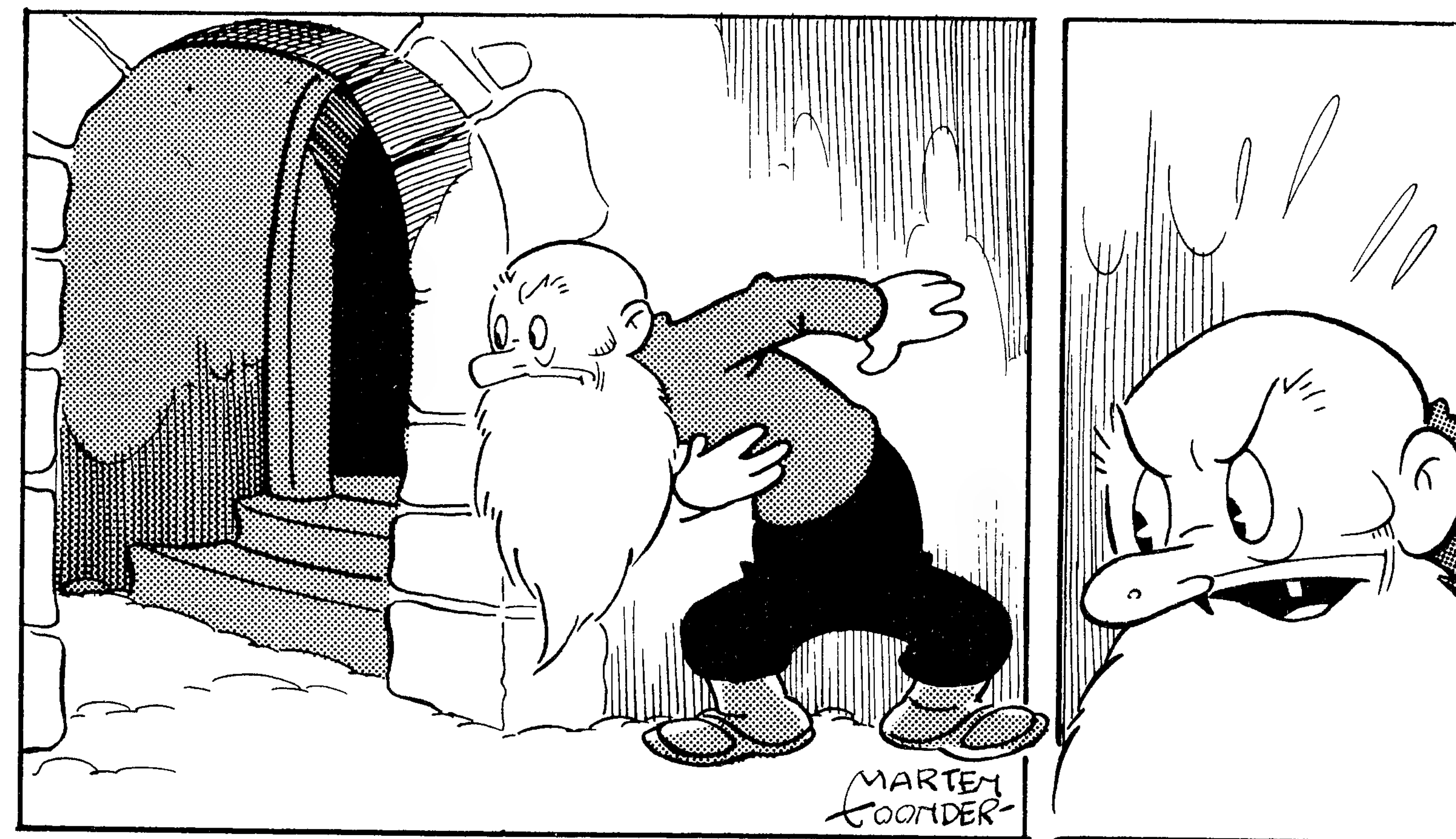

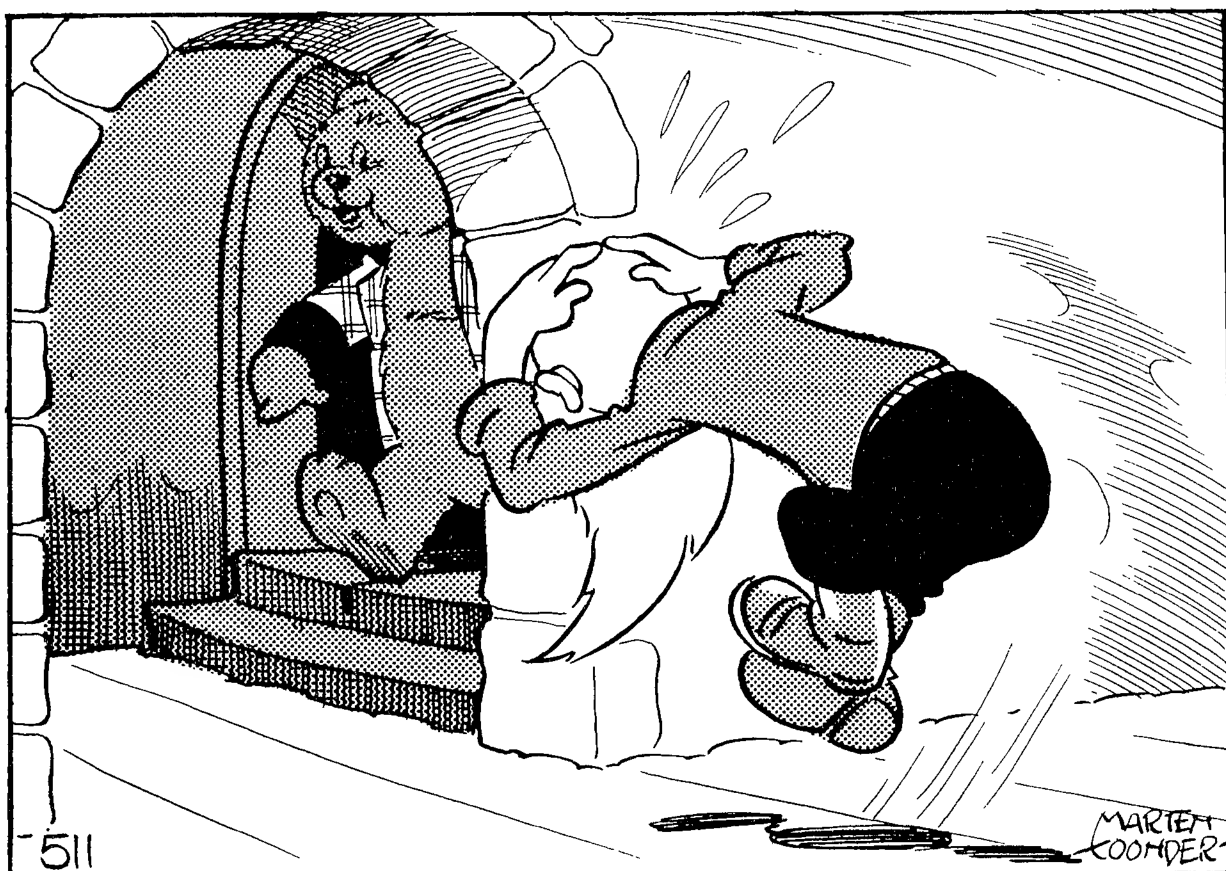
Ja, er gebeurde iets heel vreemds met heer Bommels spiegelbeeld. In het begin was het heel gewoon de weerkaatsing van heer Ollie en die weerkaatsing deed precies wat heer Bommel deed, zoals dat bij alle spiegels het geval is. Maar toen heer Bommel zich omdraaide om na te denken, draaide het spiegelbeeld zich niet om, nee, het deed een stap en nog een en stond toen plotseling naast de spiegel. Nu, je begrijpt, dat heer Ollie schrok. 'Eh... w-w-w-wat... eh... 's dat...?????' stotterde hij. 'Waar komt u ineens vandaan? Ik dacht, dat ik hier alleen was... en wie bent u eigenlijk? Uw gezicht komt me bekend voor...'

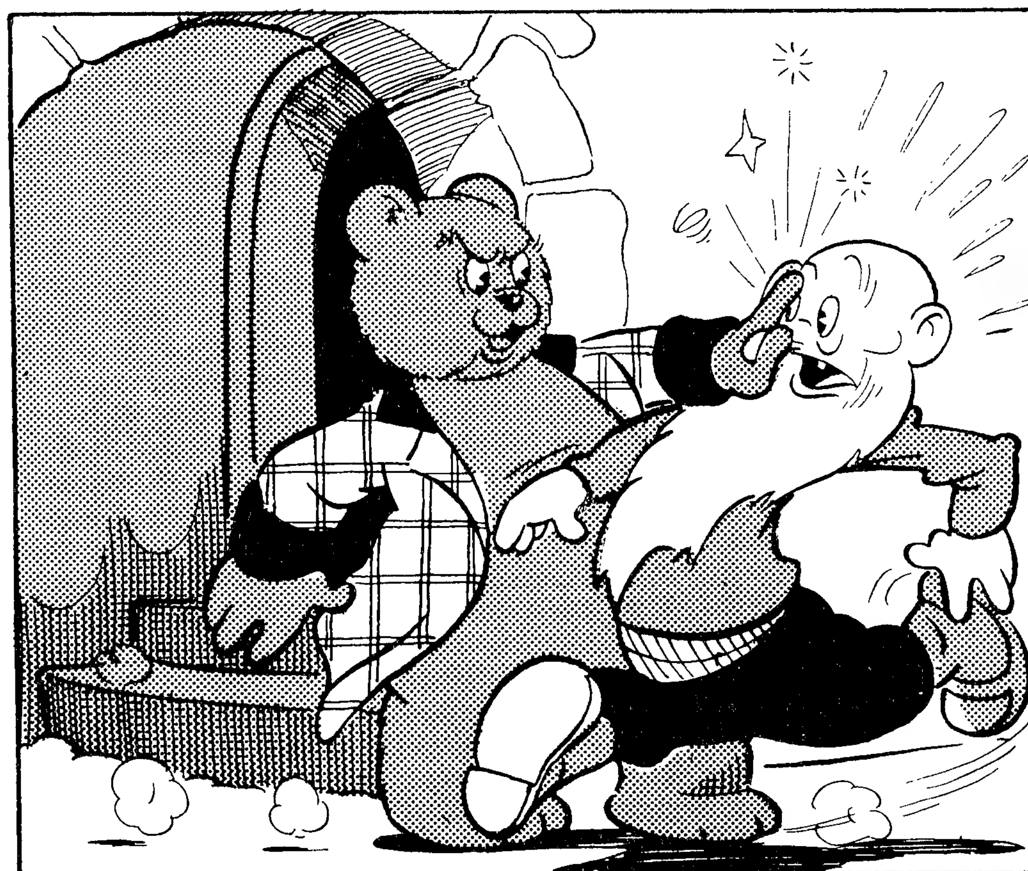
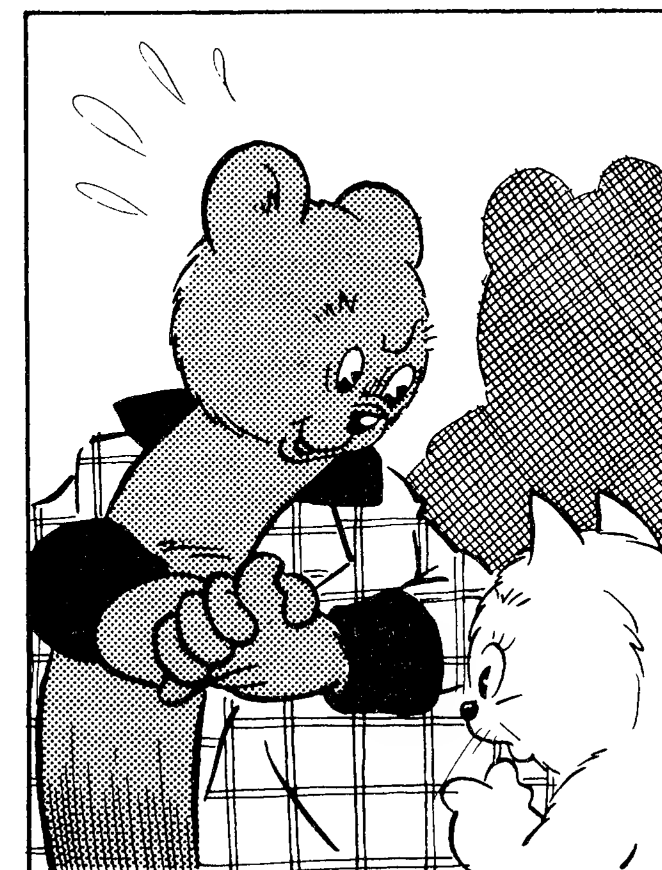
'Dat kan uitkomen!' zei het spiegelbeeld, 'ik ben je eigen spiegelbeeld! Bommel B. Ollie is mijn naam. En nu zou ik graag eens willen weten, wat je eigenlijk van me wilt. Waarom heb je mij geroepen?'

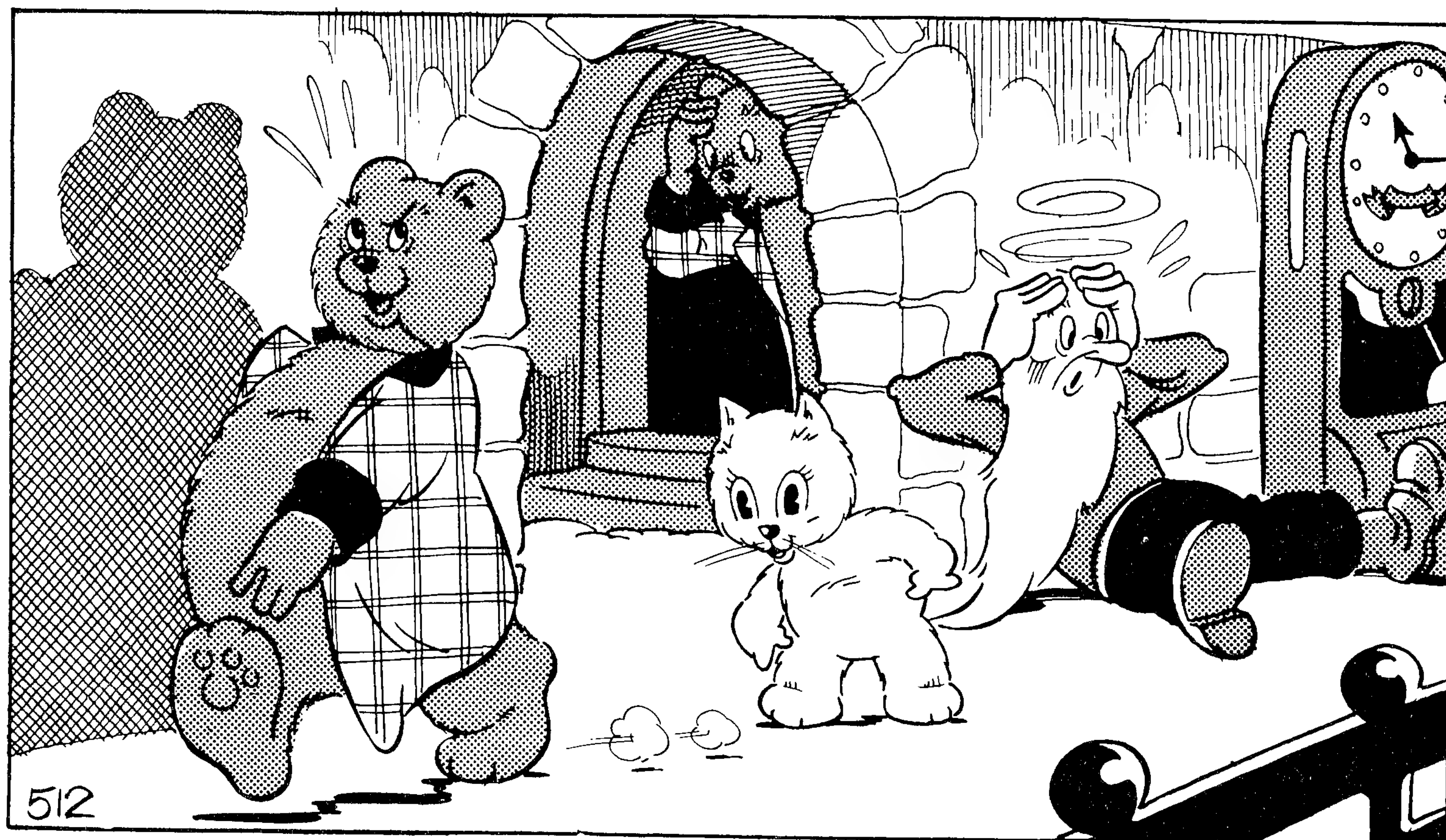
Tom Poes sloop intussen achter de oude Hocus Pas aan, die door het kasteel liep alsof hij er thuis hoorde. 'Hihihihi! Tot dusver gaat alles goed!,' hoorde hij hem mompelen, 'om elf uur verschijnt het kasteel, om kwart over elf de bewaker en om twaalf uur is het hele zaakje weer verdwenen! Hihihihi! Dat is dus net een kwartiertje om de spiegel te halen! Net genoeg voor mij, oude man! Es even kijken... Hier is het kamertje, als ik mij niet vergis! maar... de deur staat open... er klinkt geluid daar binnen...' Ja, dat was waar. In het kamertje klonk geluid en Tom Poes, die om de hoek stond te kijken, dacht dat heer Bommel een gesprek met zichzelf stond te houden. Maar dat was natuurlijk niet waar; het was heer Bommel, die met zijn spiegelbeeld sprak. 'Het is verregaand!' zei heer Bommel. 'Er is maar één heer Bommel en dat ben ik! Ik verbied u om met dat gezicht en die jas aan te lopen!'

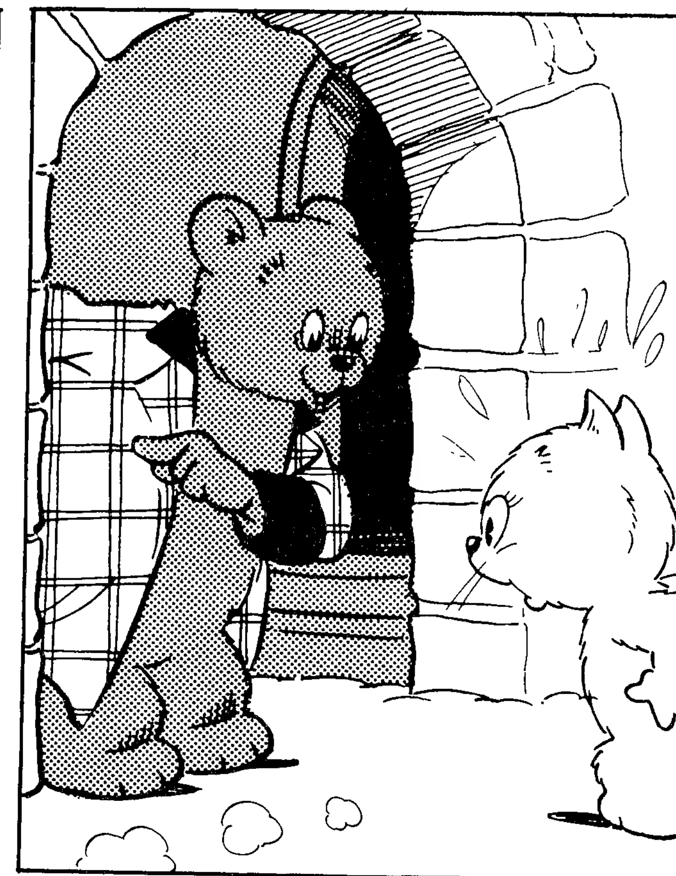
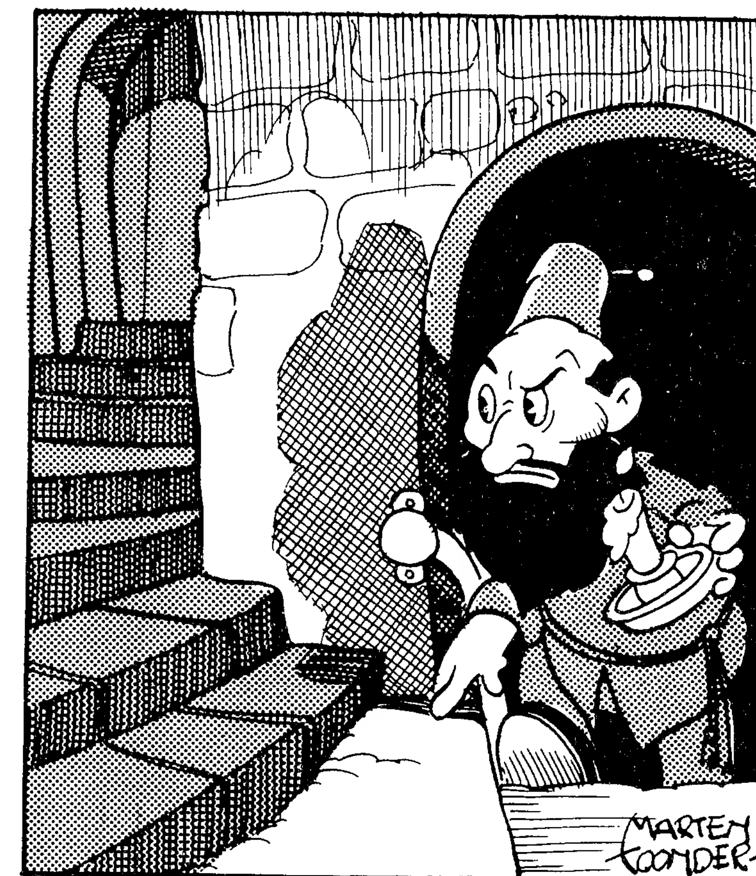

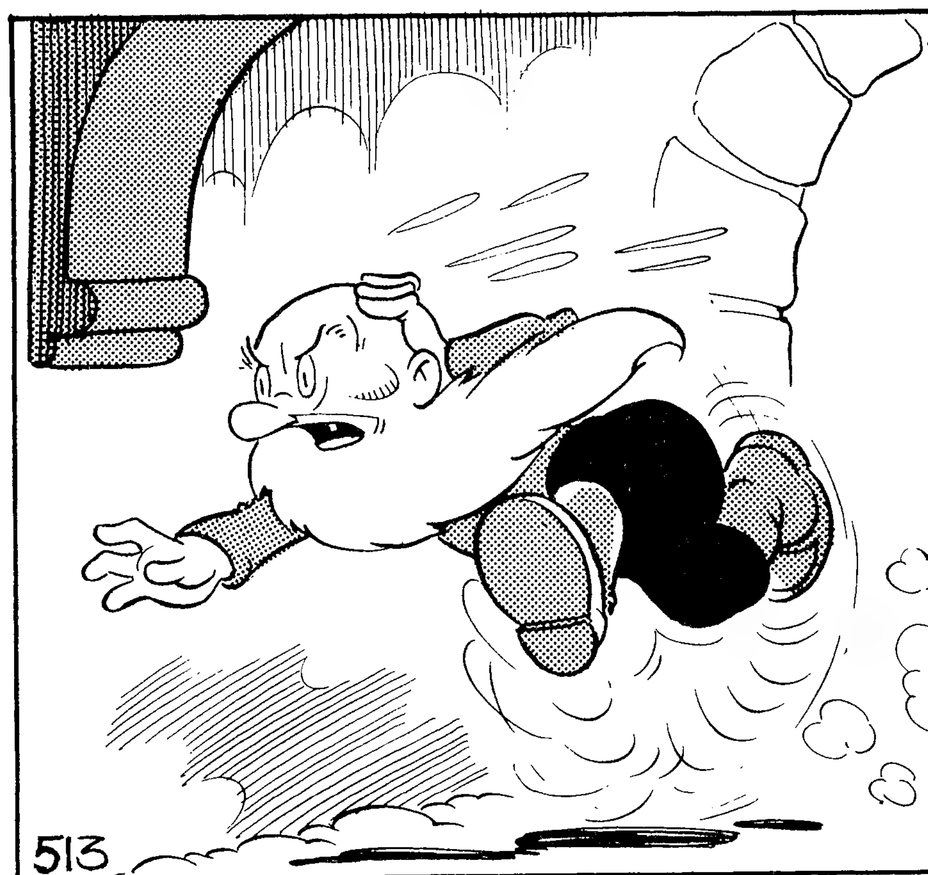
Hocus Pas was natuurlijk even verbaasd als Tom Poes over de stemmen, die hij in het verboden kamertje hoorde. 'Hé, dat is die dikke, stomme Bommel!' mompelde hij in zichzelf, 'hij is in de kamer bij de spiegel! Nu is alles verloren...' Op dat moment klonken er luide voetstappen, er klonk een klap en toen kwam heer Bommel te voorschijn, zo leek het ten minste. In werkelijkheid was het natuurlijk het spiegelbeeld, dat zichzelf Bommel B. Ollie noemde. 'Wacht eens even, ventje!' riep Hocus Pas, 'ik zal jou... auauauauau!' Dat laatste hoorde er natuurlijk niet bij, maar dat riep hij, omdat de spiegelbeeld-Ollie hem zo'n klap tegen zijn neus gaf, dat hij op de grond rolde.

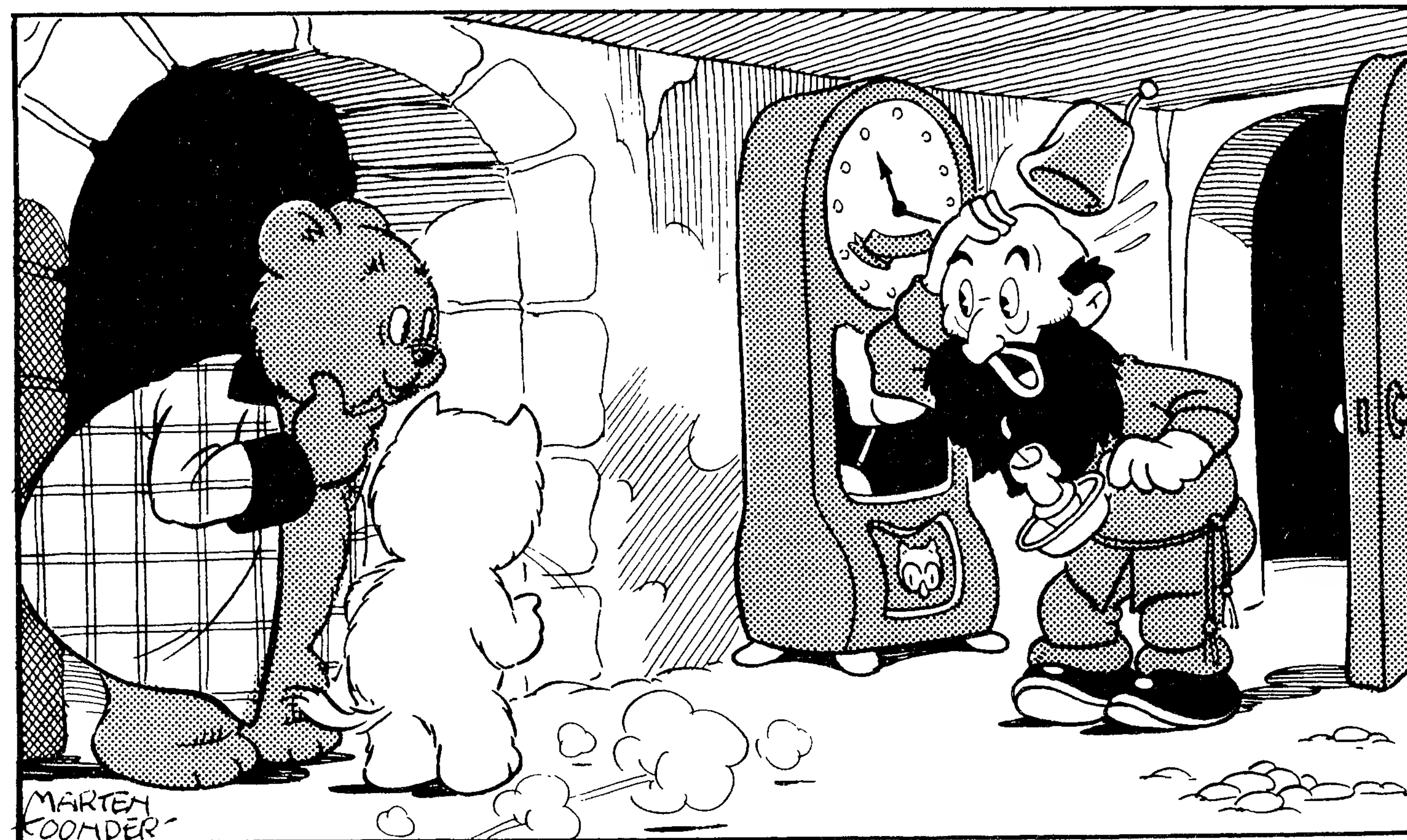
'Heer Bommel!' zei Tom Poes, die uit zijn schuilplaats was gekomen, 'wat is...' 'Stil, peuter!' zei de spiegelbeeld-Ollie, 'houd je mond, ik ken je niet!'

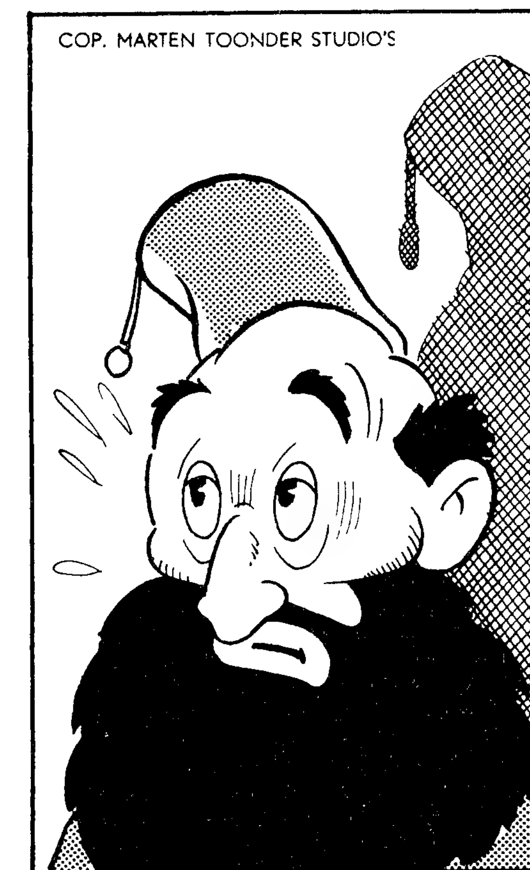

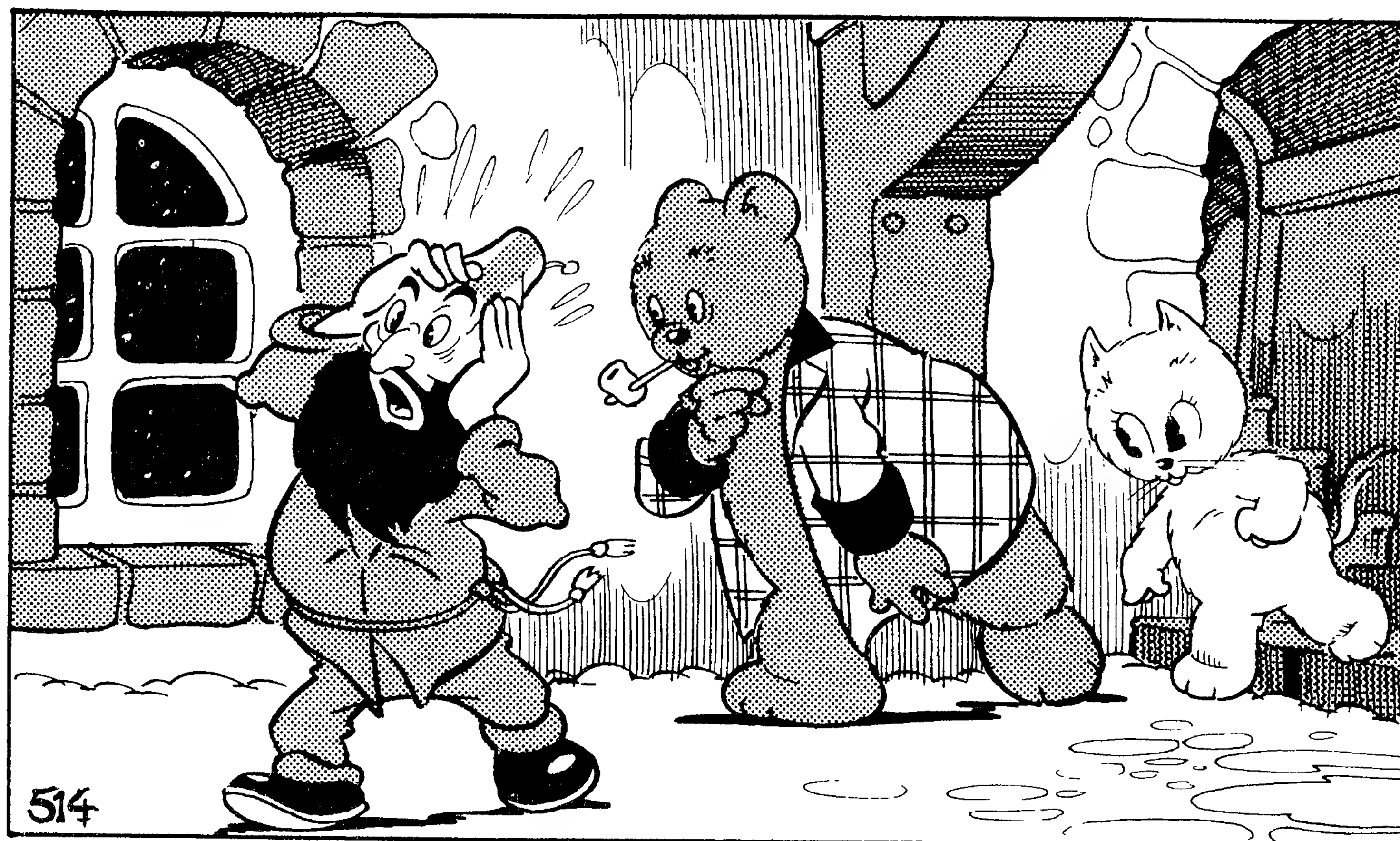
Ja, dat was een vreemde toestand, het was geen wonder, dat Tom Poes er niets meer van begreep. De spiegelbeeld-Ollie liep met grote forse stappen weg, Hocus Pas lag met zware hoofdpijn op de grond en om het hoekje van de verboden kamer keek de echte heer Bommel met een verbaasd gezicht. 'Wat is heer Ollie veranderd!' dacht Tom Poes, 'zou hij zijn geheugen verloren hebben? Ik snap er niets van...' Toen klonk ineens heer Bommels stem, vlak achter hem. 'Is hij weg, Tom Poes?' vroeg heer Ollie, 'een onguur individu was dat! Ik mag dat gezicht niet! Hij kwam ineens achter de spiegel vandaan en beweerde, dat hij Bommel heette. Stel je voor, Tom Poes!' Nu je begrijpt, dat Tom Poes nu helemaal niet meer wist hoe of hij het had. Intussen kwam uit een donkere kelder Olijf ben Dadel te voorschijn om zijn gewone rondgang door het kasteel te maken.

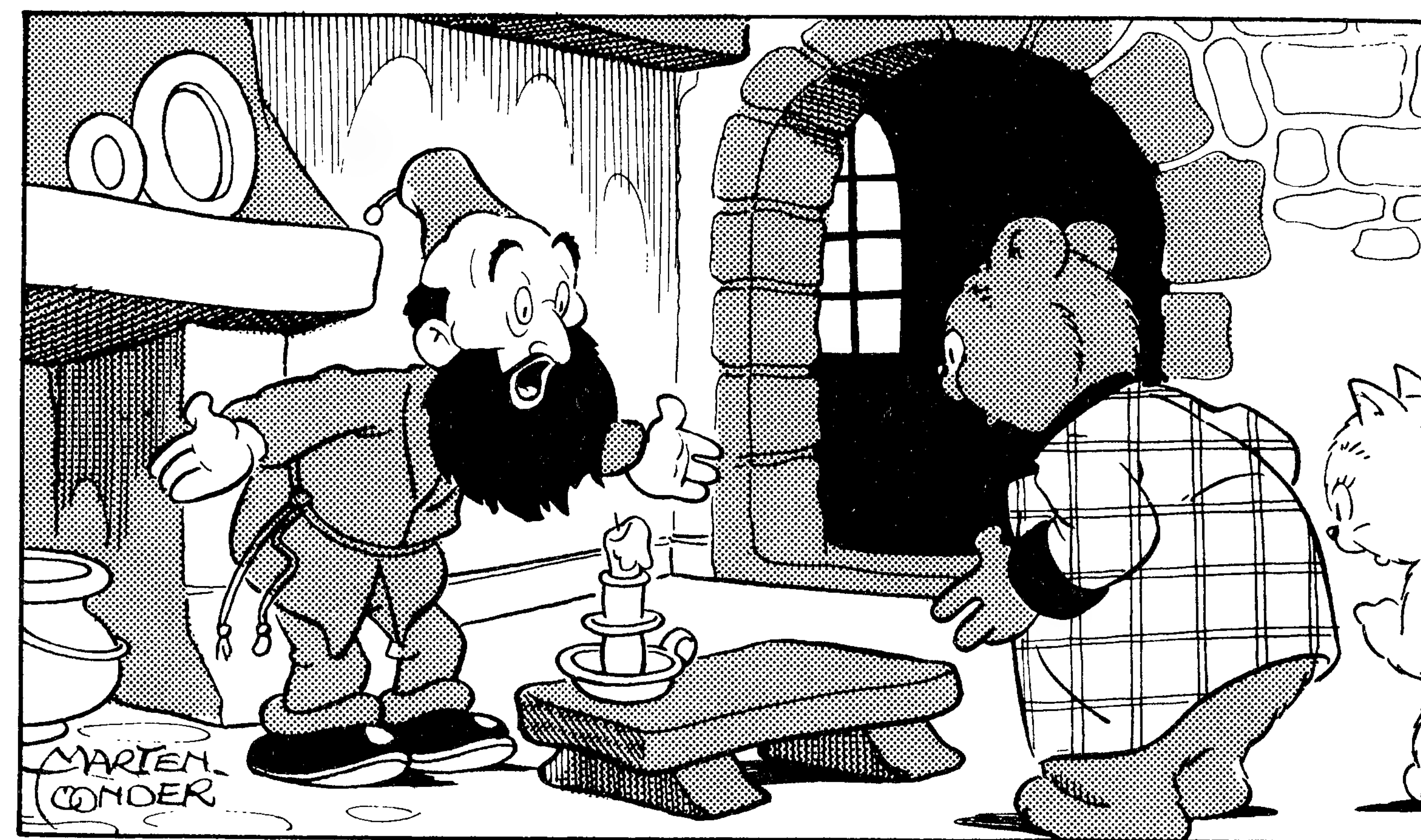

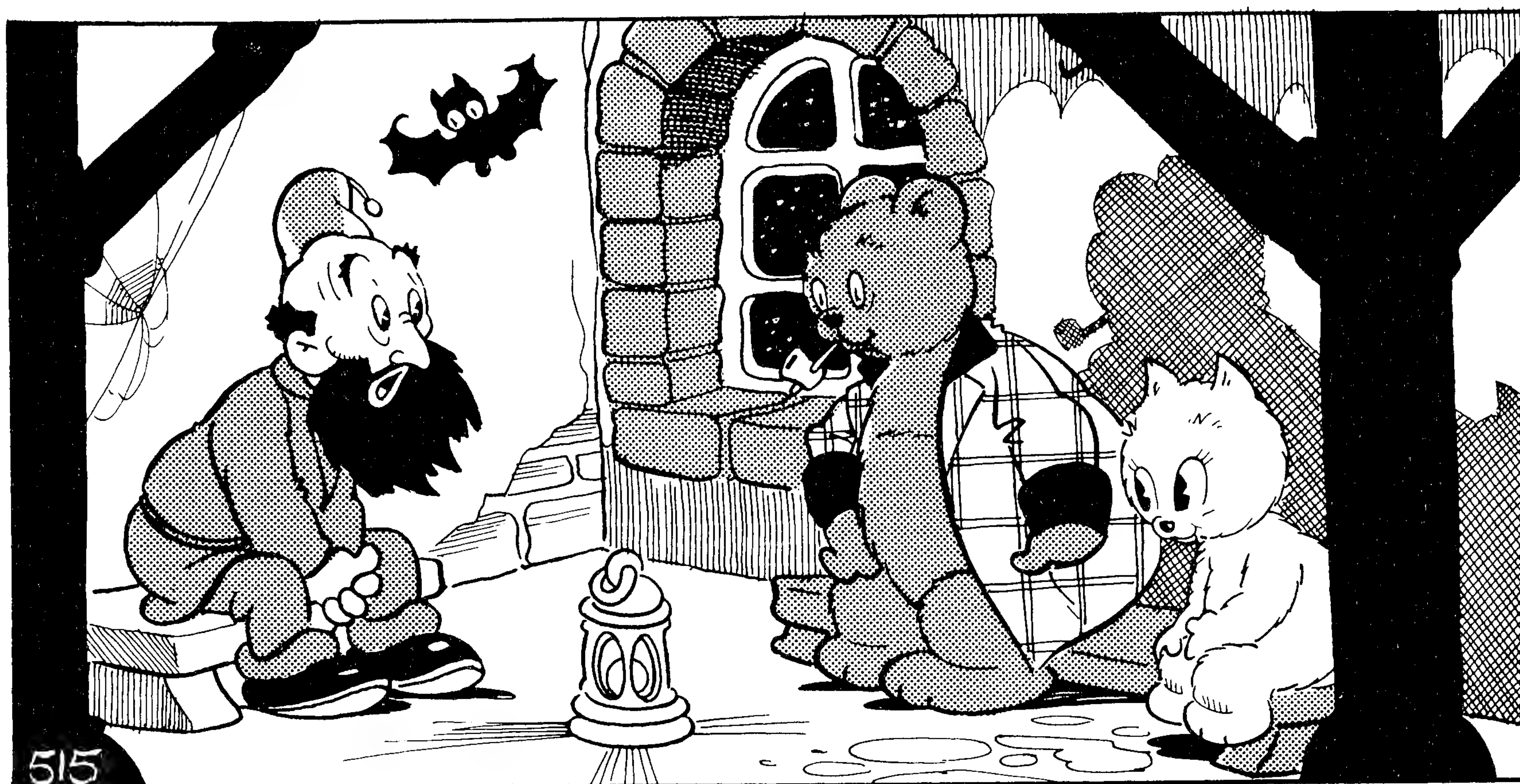
Hocus Pas was weer een beetje tot zichzelf gekomen. Hij keek eens om zich heen, luisterde scherp, sprong toen overeind en rende weg. 'Daar komt de bewaker,' mompelde hij, 'ik moet hier vandaan... ik kan hier toch niets meer doen met die spiegel, nu Bommel mij voor is geweest... Ik moet zien, dat ik die kerel te pakken krijg, die mij die tik tegen mijn neus heeft gegeven!' Heer Bommel was intussen bezig om Tom Poes uit te leggen wat er eigenlijk in de verboden kamer met de toverspiegel was gebeurd, maar hij werd daarin gestoord door Olijf ben Dadel, die met een kaars in zijn hand de gang binnenkwam. Nu, die schrok verschrikkelijk. 'Allah Akbar!!!' riep hij, 'er is iemand bij de spiegel geweest!! Nu is het te laat!!!! Ik ben verloren!! Mijn grote meester Akah da Bra zal mij verschrikkelijk straffen... Mijn lot zal verschrikkelijk zijn... Misschien word ik ook wel in een vogel veranderd...'

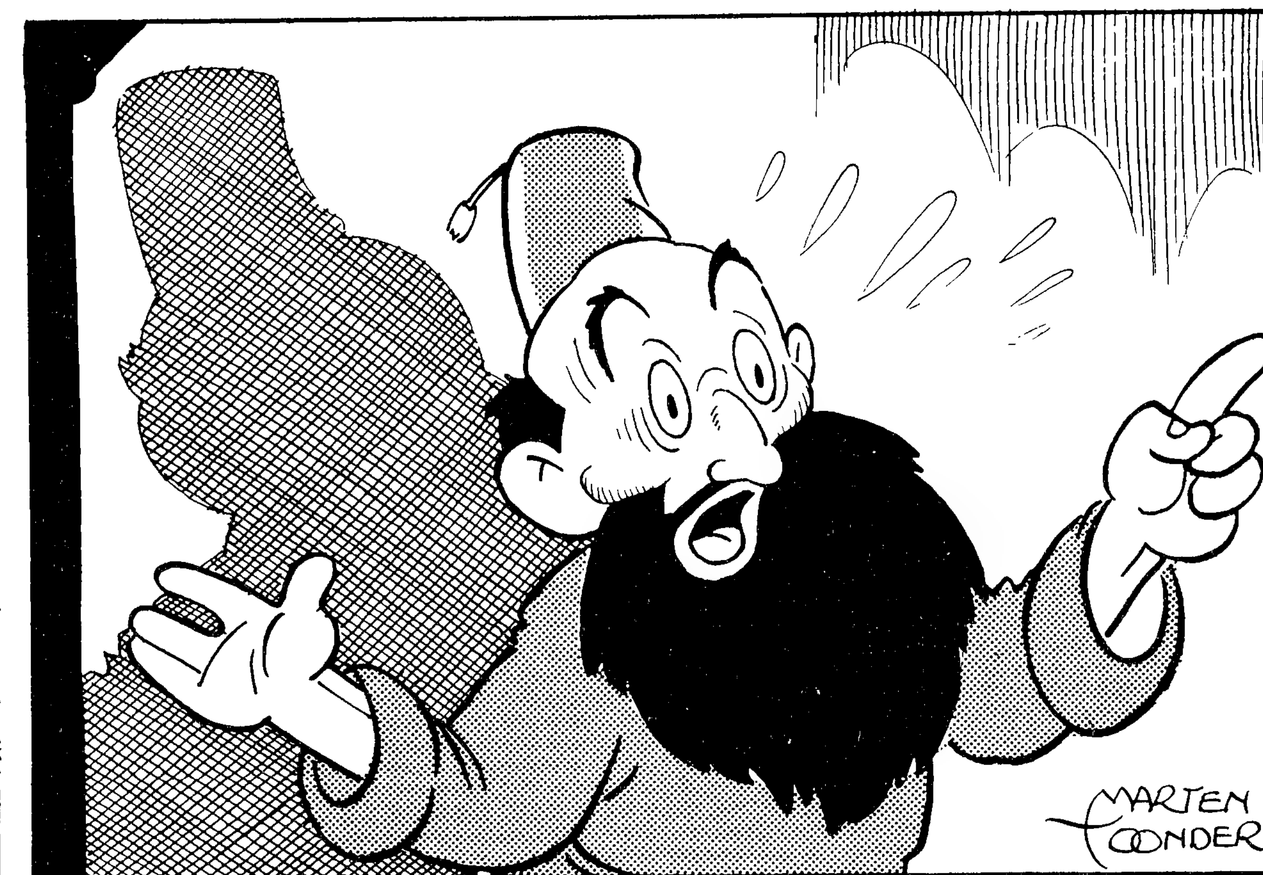

Olijf ben Dadel was wanhopig. Hij dacht er niet aan om kwaad op heer Bommel of Tom Poes te worden, omdat ze het kasteel waren binnengedrongen, nee, hij riep maar steeds, dat het te laat was. 'Er is iemand bij de spiegel geweest,' riep hij. 'De tovermacht heeft gewerkt!!' 'Wat betekent dat toch allemaal, goede vriend?' vroeg heer Ollie, 'ik begrijp niet veel van die spiegel, schei nu eens uit met dat gejammer en vertel me rustig wat er met dit vreemde kasteel aan de hand is! Een heer van stand heeft genoeg zelfbeheersing om niet te jammeren als een oude vrouw! Kom tot jezelf en vertel, misschien kunnen we je helpen...'

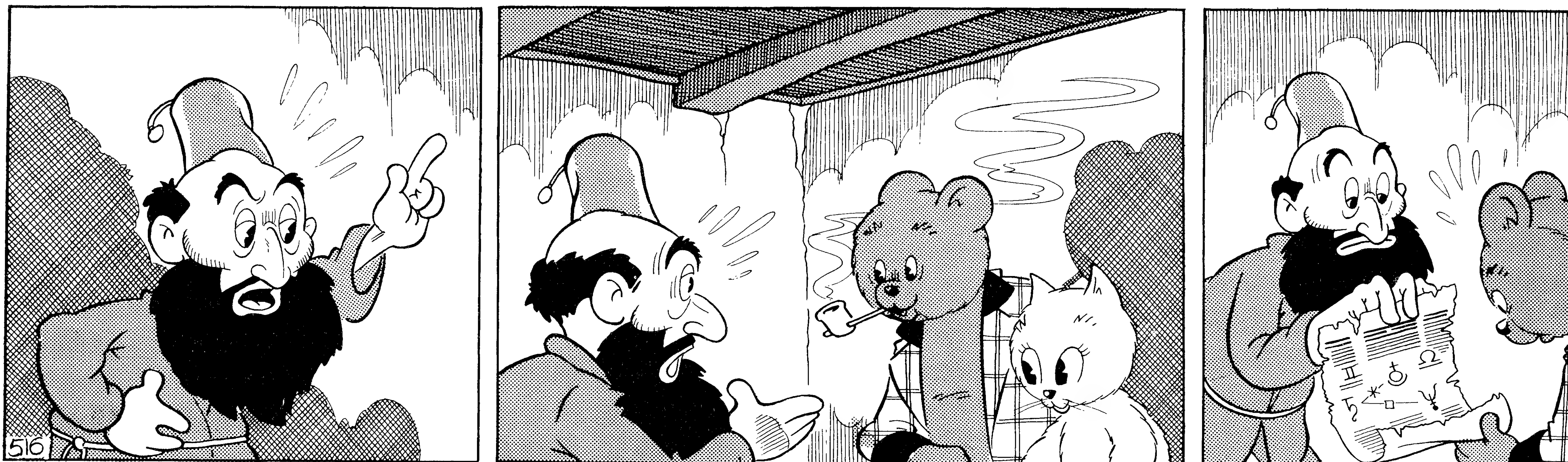
Olijf draaide zich om, bekeek heer Ollie en Tom Poes van het hoofd tot de voeten, spreidde toen zijn handen uit en zei 'Allah Akbar! Ik zal u vertrouwen! Gaat zitten en luistert!'

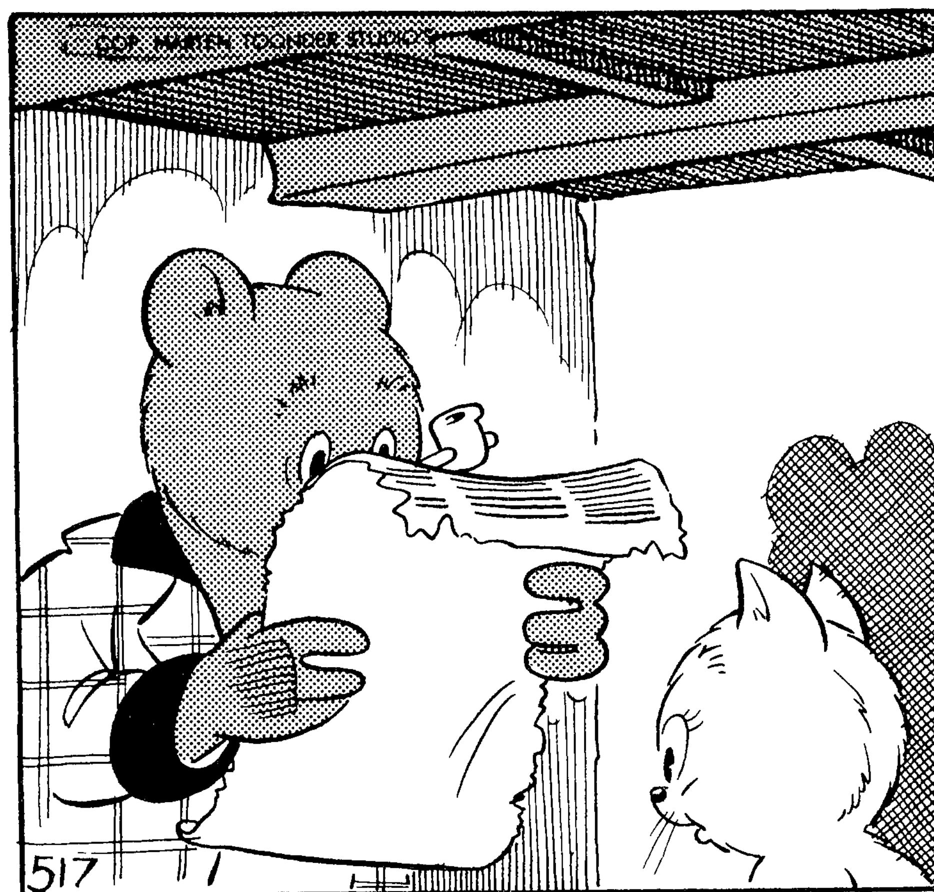

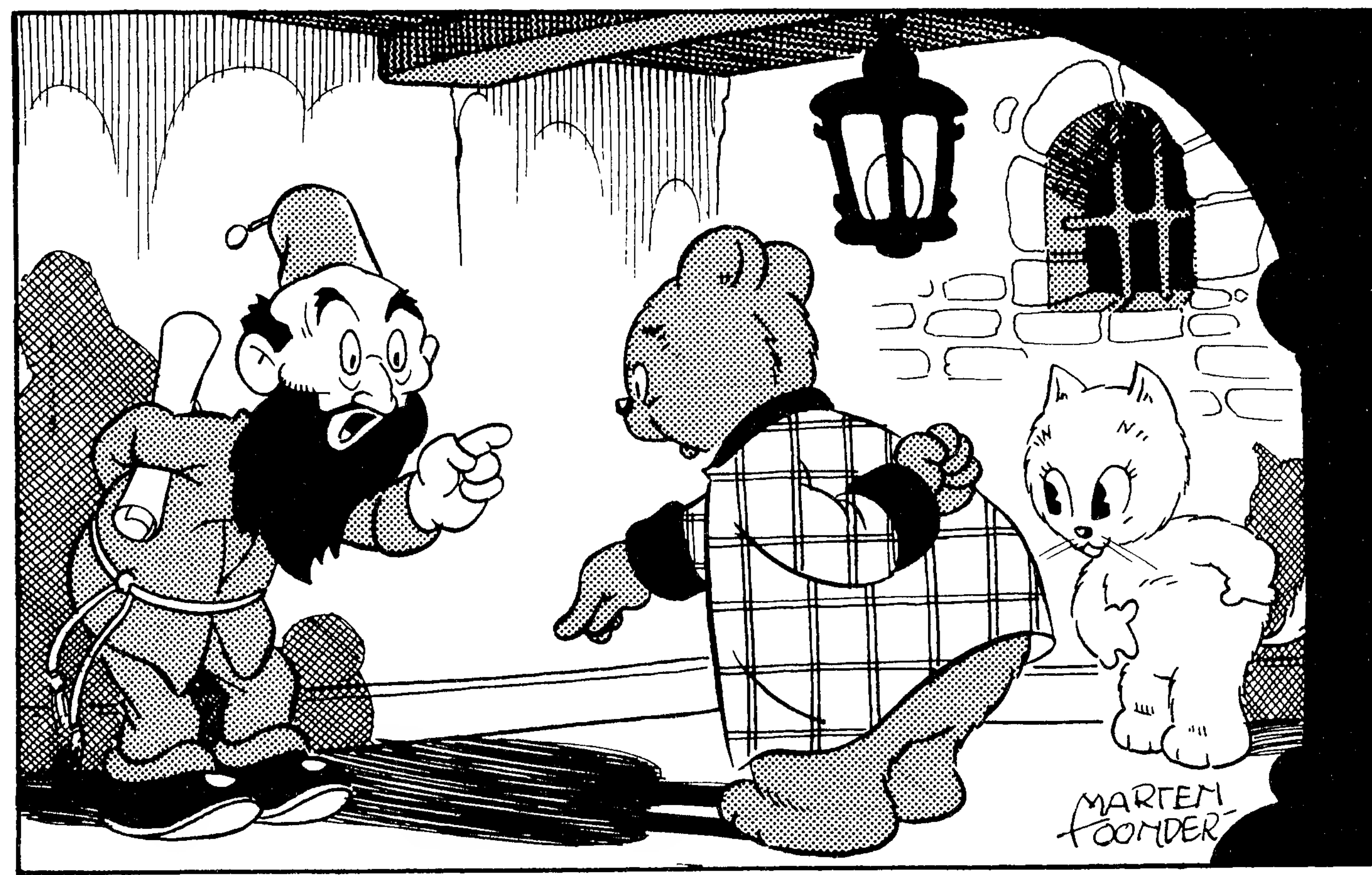
'Zoals u weet ben ik slechts de nietige leerling van Akah da Bra, de grote tovenaar,' begon Olijf ben Dadel te vertellen. 'Weet dan, dat Akah da Bra, die veel in deze landen verkeerde om zijn kunst te beoefenen, ruzie kreeg met de edelman die dit kasteel bewoonde in de tijd, dat het nog niet betoverd was. Deze edelman was zelfs zo brutaal om mijn grote meester het land uit te zetten! U begrijpt, dat zulks te ver ging! De edelman had kunnen begrijpen, dat een verschrikkelijke wraak het gevolg zou zijn! Die bleef dan ook niet uit: Akah da Bra, de grote tovenaar, veranderde de edelman in een vogel en maakte van zijn kasteel een toverpaleis, dat maar drie dagen in de maand enige uren zichtbaar zou zijn. Maar omdat Akah da Bra even streng als rechtvaardig is verborg hij in dit paleis een toverspiegel...'

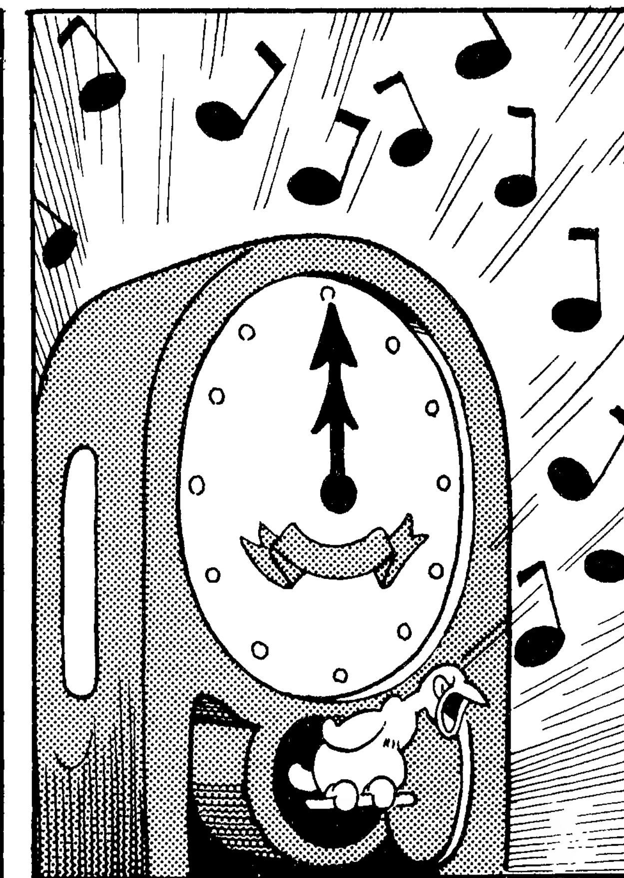
'Ja,' zei heer Bommel, 'nu komt het, wat is er eigenlijk met die spiegel, goede vriend?'

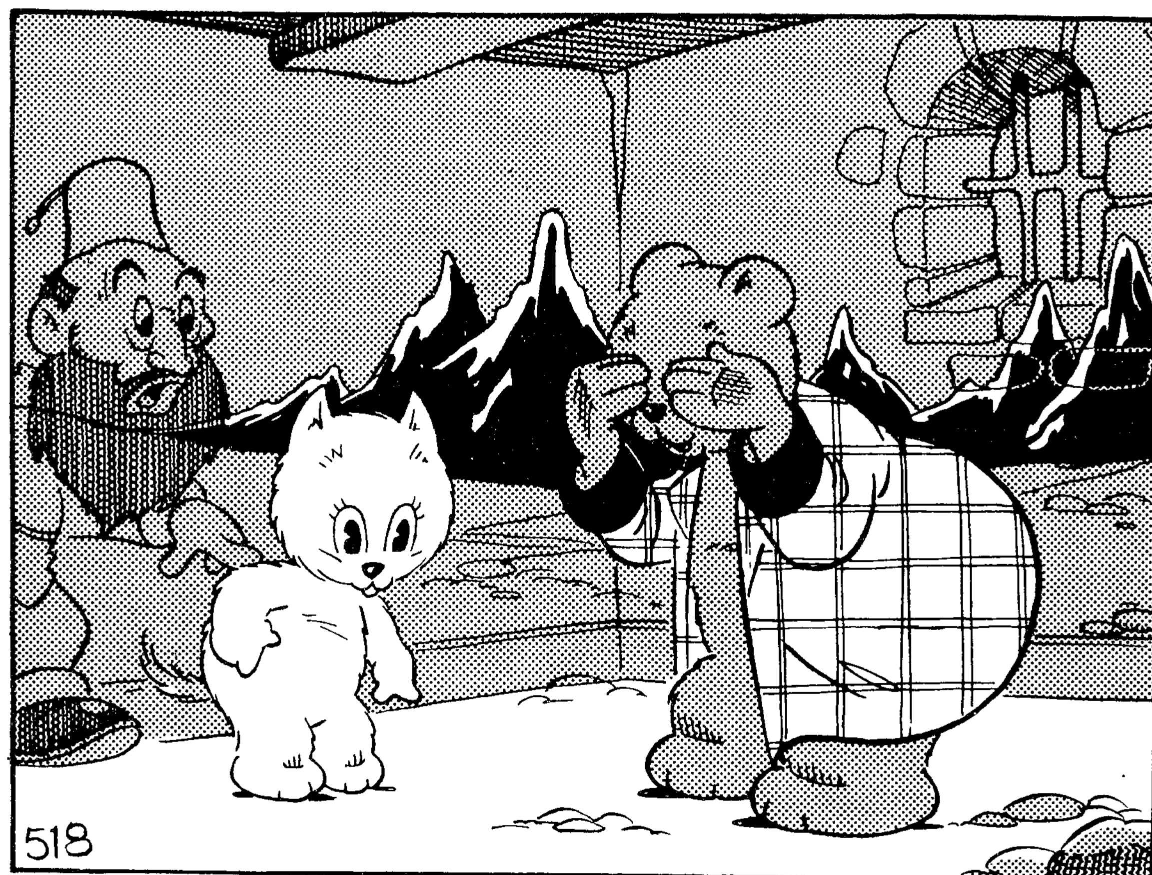
'De grote tovenaar Akah da Bra is een rechtvaardig man,' vervolgde Olijf ben Dadel. 'Hij verborg de toverspiegel in dit kasteel om de edelman, die hij in een vogel had veranderd, de kans te geven zijn oude gedaante weer te krijgen. Het is namelijk zo met die spiegel, dat degene, die er in kijkt de tegengestelde kant van zijn karakter ziet. Dat is in elke spiegel enigszins het geval, niet waar? Want wat links is wordt rechts in elke spiegel en in deze wordt wat goed is kwaad en wat kwaad is goed. Maar dat is nog niet alles: Akah da Bra betoverde de spiegel zó, dat de spiegelbeelden van de eerste twee personen, die er in zouden kijken, levend zouden worden. Kijk, op dit perkament staat de toverformule, waarmee de edelman betoverd werd. Wanneer de edelman er in zou slagen om in de spiegel te kijken, zou hij in plaats van de vogel, waarin hij veranderd was, zichzelf zien. Ziet u wel? De verklaring er bij...' Heer Bommel schrok heel erg...

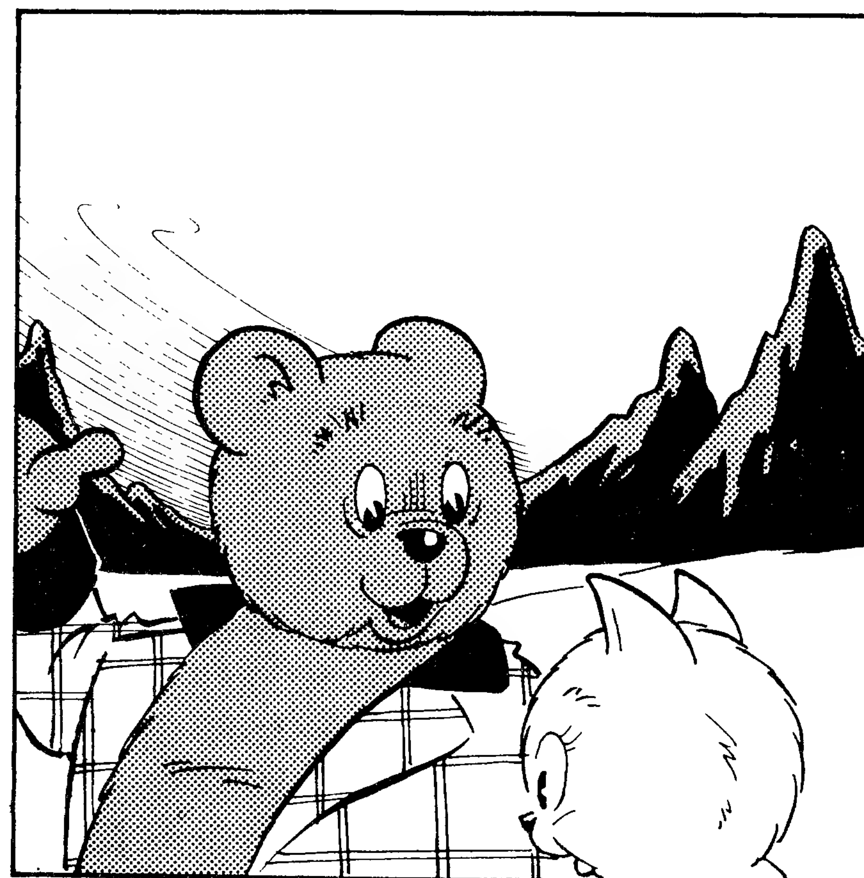

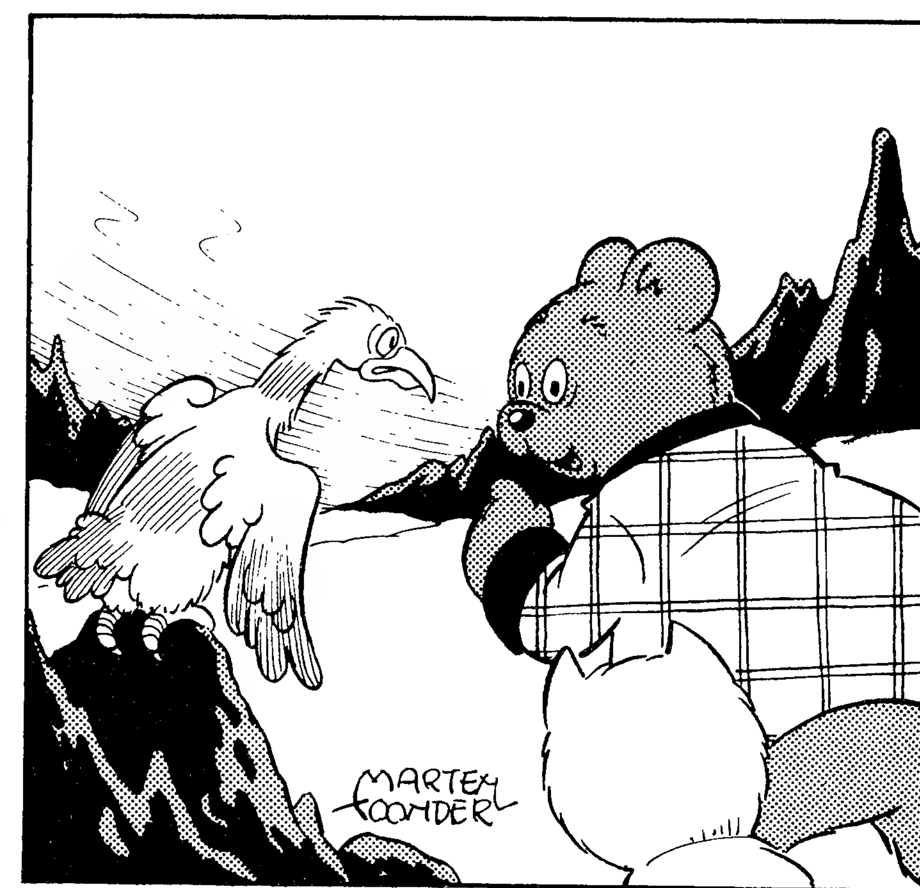

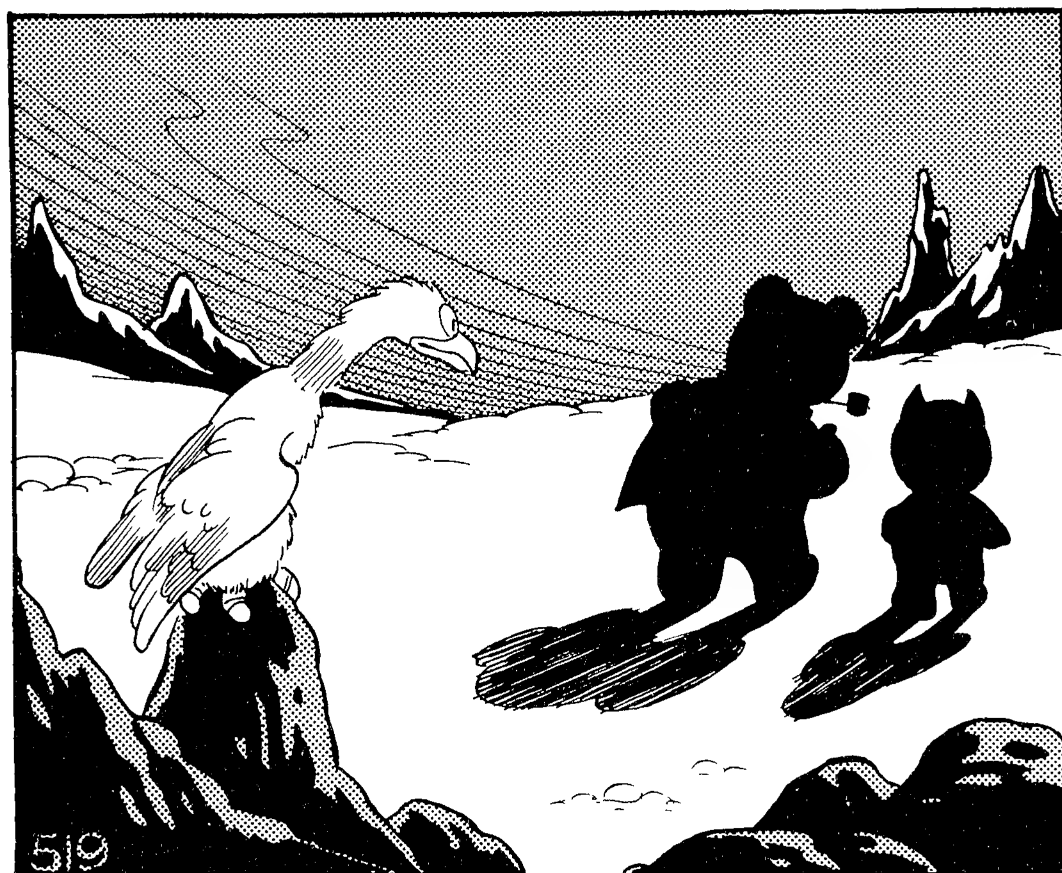
'O, Wee!' mompelde heer Bommel, 'en nu heb ik in die spiegel gekeken...!!!!' 'Juist!' jammerde Olijf, 'dat is juist het verschrikkelijke! Uw spiegelbeeld is levend geworden en omdat u zo te zien een edel iemand bent, is uw spiegelbeeld een schurk! Dat is een ramp! Want weet u, wat er nog meer in deze formule staat? Alleen degene, die het eerst in de spiegel zal kijken, zal een spiegelbeeld kunnen oproepen, dat in staat is om de tovermacht van Akah da Bra te breken! Dat was natuurlijk voor de edelman bedoeld; als de vogel voor de spiegel stond, zou de tovermacht verbroken worden en zou hij weer in een edelman veranderen. En in plaats daarvan loopt er nu een dubbelganger van u rond, die in staat is Akah da Bra's macht te breken, maar het niet doen zal, omdat het een schurk is...' 'Wat moeten we nu doen?' vroeg Tom Poes. 'Weet u er iets op?' Olijf ben Dadel wilde antwoorden, maar op dat moment begon de klok in de gang 12 te slaan...

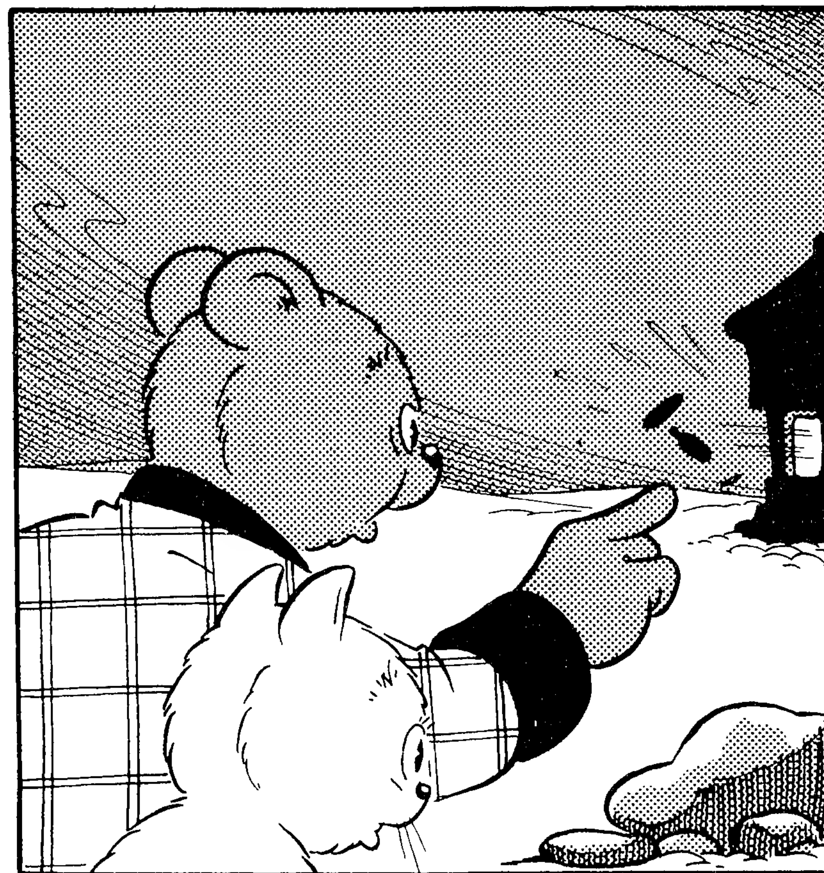

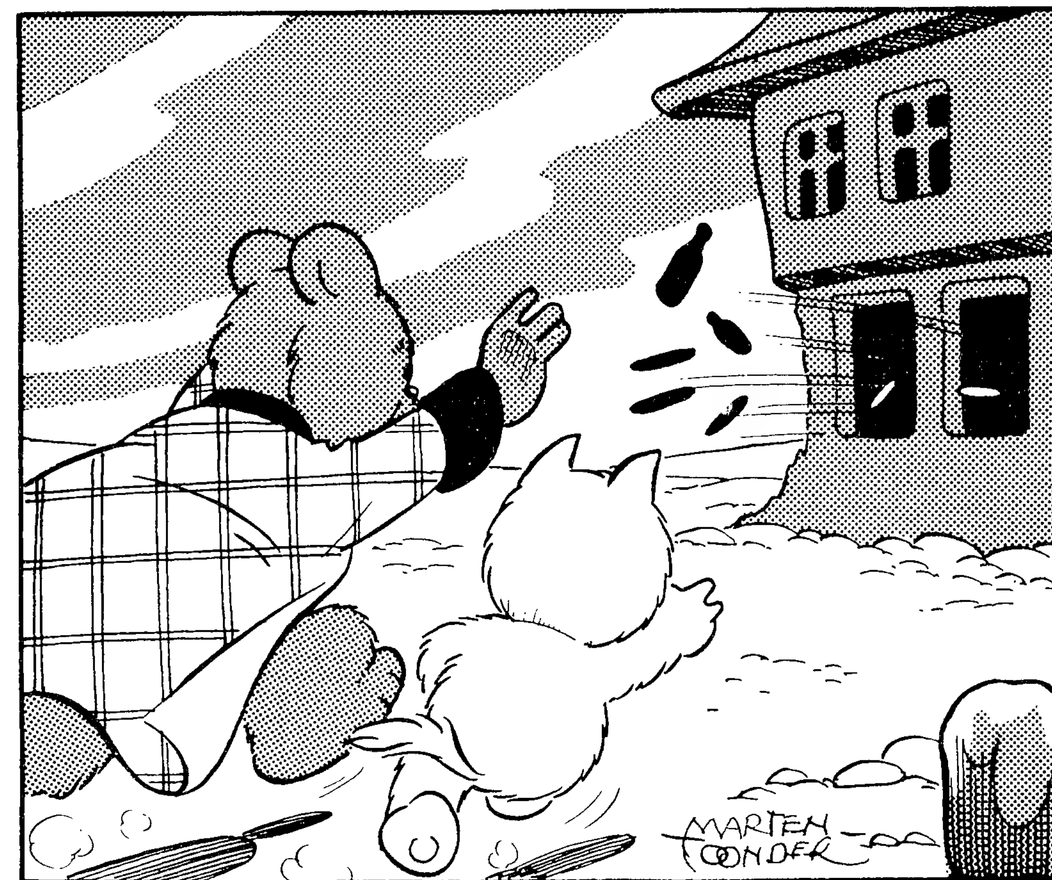

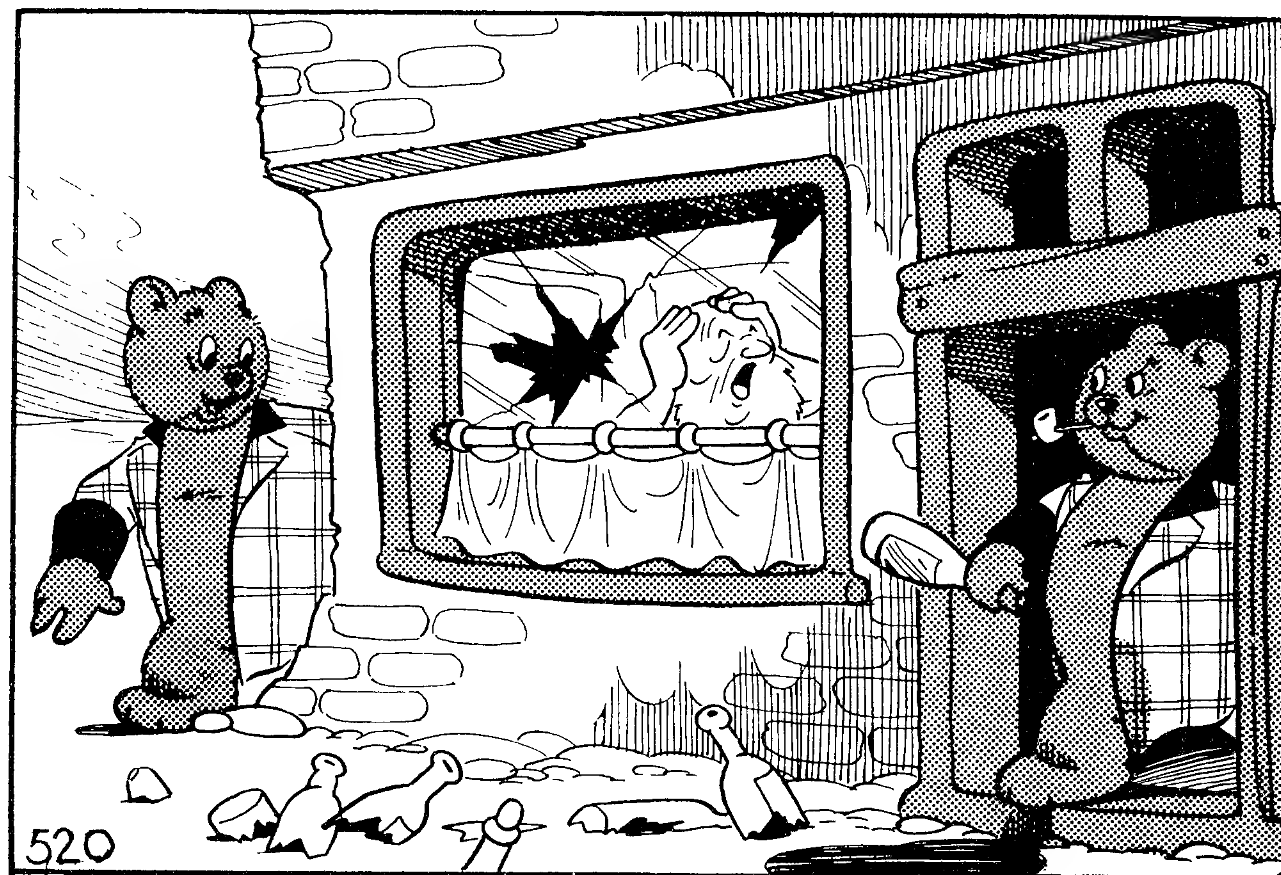
Ja, de klok sloeg twaalf en het kasteel begon zich weer in de lucht op te lossen, 'Zoek de dubbelganger van heer Bommel,' zei Olijf ben Dadel, die al helemaal doorzichtig geworden was. 'Die alleen kan de tovermacht breken en de edelman redden!'
Dat laatste kon Tom Poes al haast niet meer verstaan en toen hij zich omkeerde, om nog iets te vragen, zag hij dat Olijf al helemaal verdwenen was. 'Och, och ik arme Bommel,' zuchtte heer Ollie. 'Wat heb ik nu weer op mijn geweten! Maar ik zou geen echte Bommel zijn, wanneer ik het er bij liet zitten, wat jij Tom Poes? Kom mee, jonge vriend, we zullen samen die Bommel B. Ollie gaan zoeken en hem onschadelijk maken...' Op dat moment streek er een grote vogel op een rotspiek naast hem neer en zuchtte diep, terwijl hij heer Ollie hoofdschuddend aankeek. 'Wacht eens even!' riep Tom Poes, 'zou dat soms de edelman zijn????'

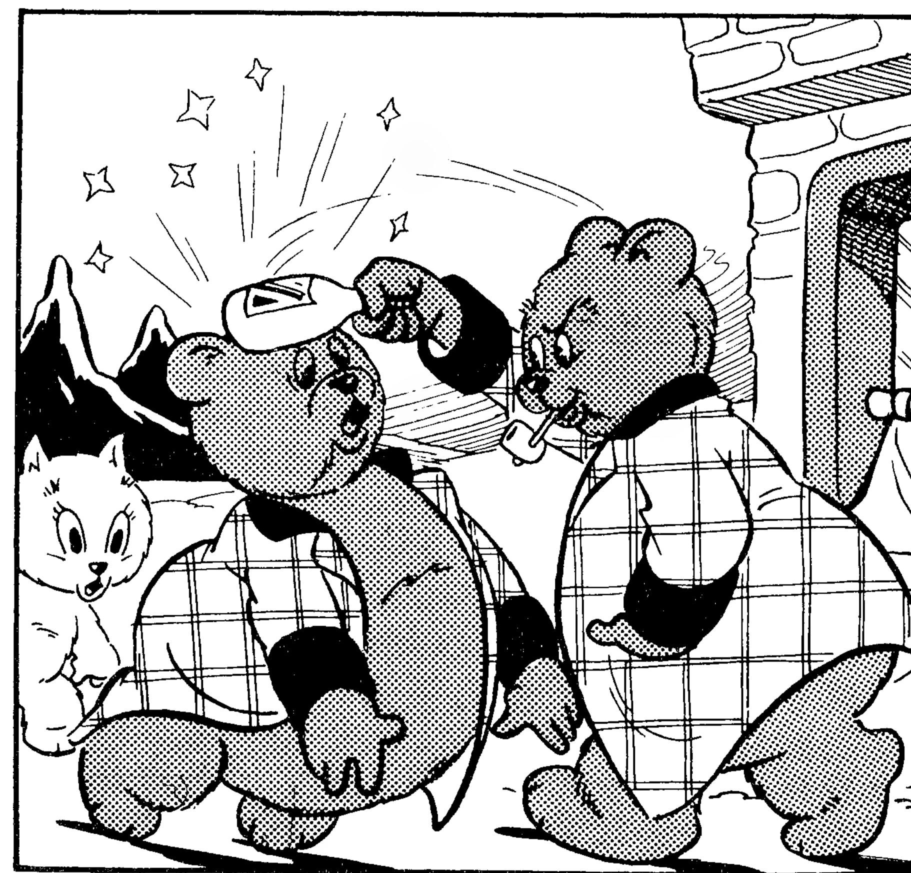
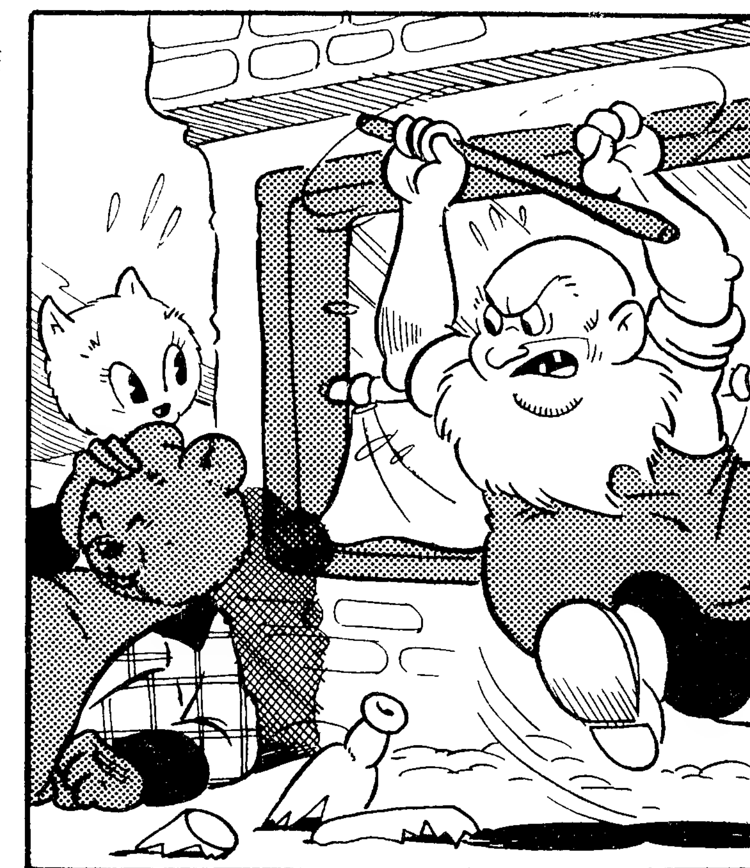

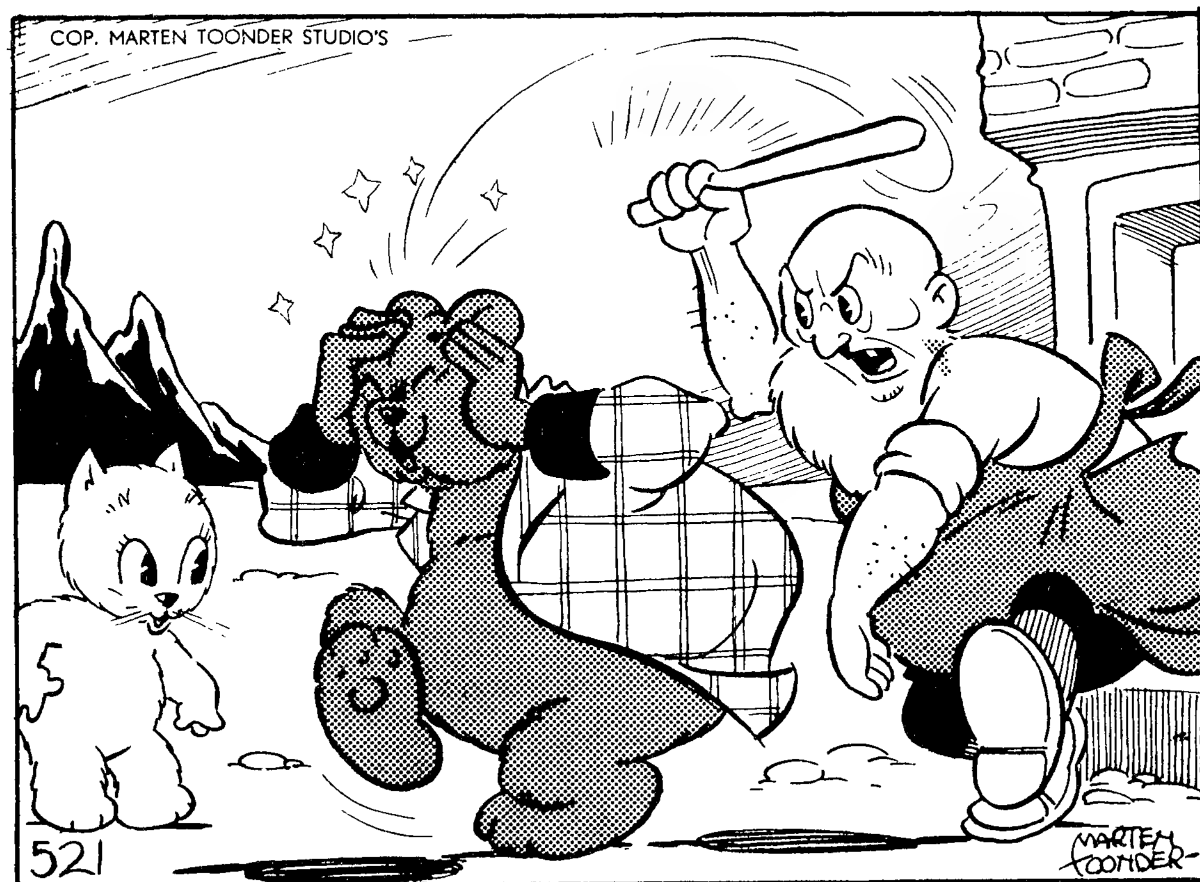
'Die vogel is vast en zeker de betoverde edelman,' zei Tom Poes, terwijl hij en de heer Ollie verder liepen in de richting van de herberg. 'We moeten...' 'Stil nu maar jonge vriend' bromde heer Bommel. 'Ik weet er alles van. Ik ken mijn plicht als heer en als Bommel! Het is mijn schuld, dat hij nog een vogel is en daarom moet ik zorgen, dat dit zaakje in orde komt! Laat het maar aan mij over! Ik zal die goedkope imitatie-Ollie opsporen en hem dwingen de tovermacht van Akah da Bra te breken! Maar eerst gaan we slapen, mijn vader zei altijd: 'Een Bommel zonder slaap is als een nacht zonder maan' en daar had hij gelijk aan. Kom mee, daar is de herberg al... Maar wat is dat, Tom Poes? Het schijnt me toe, dat daar gevochten wordt! Ik hoor het breken van glazen....!' Heer Ollie had goed gehoord, binnen in de herberg klonk een luid lawaai en door de kapotgegooide ruiten vlogen lege flessen en borden op de grond in scherven...

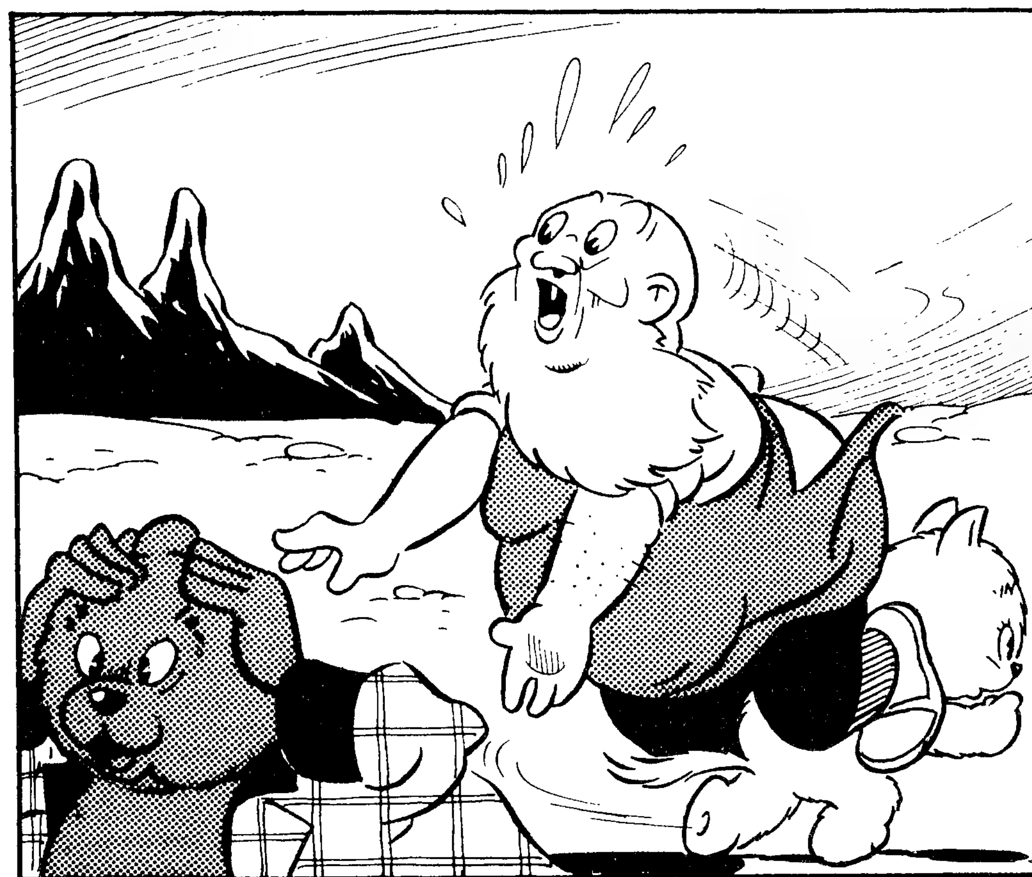
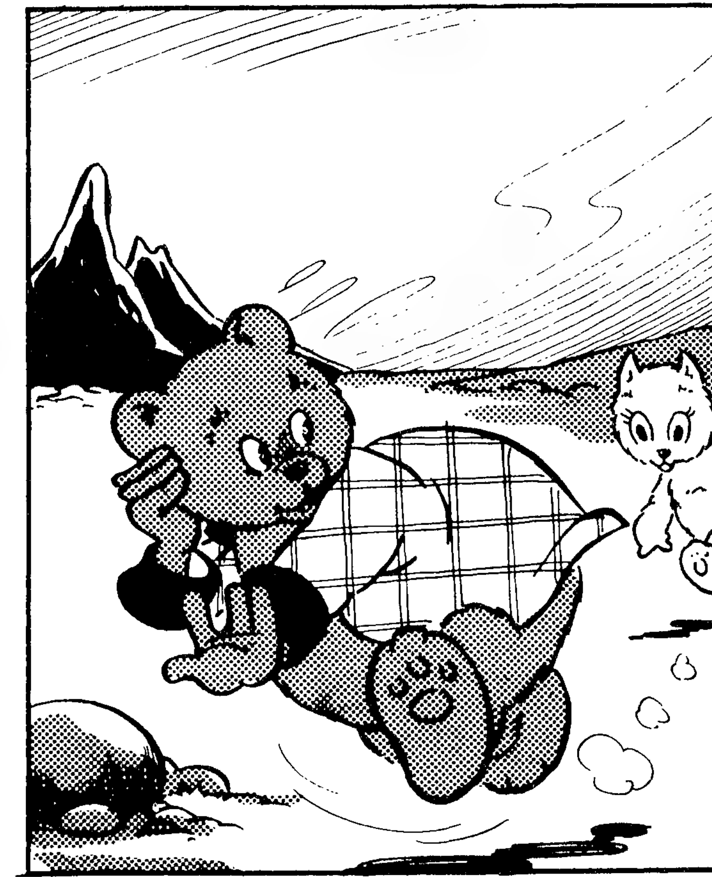

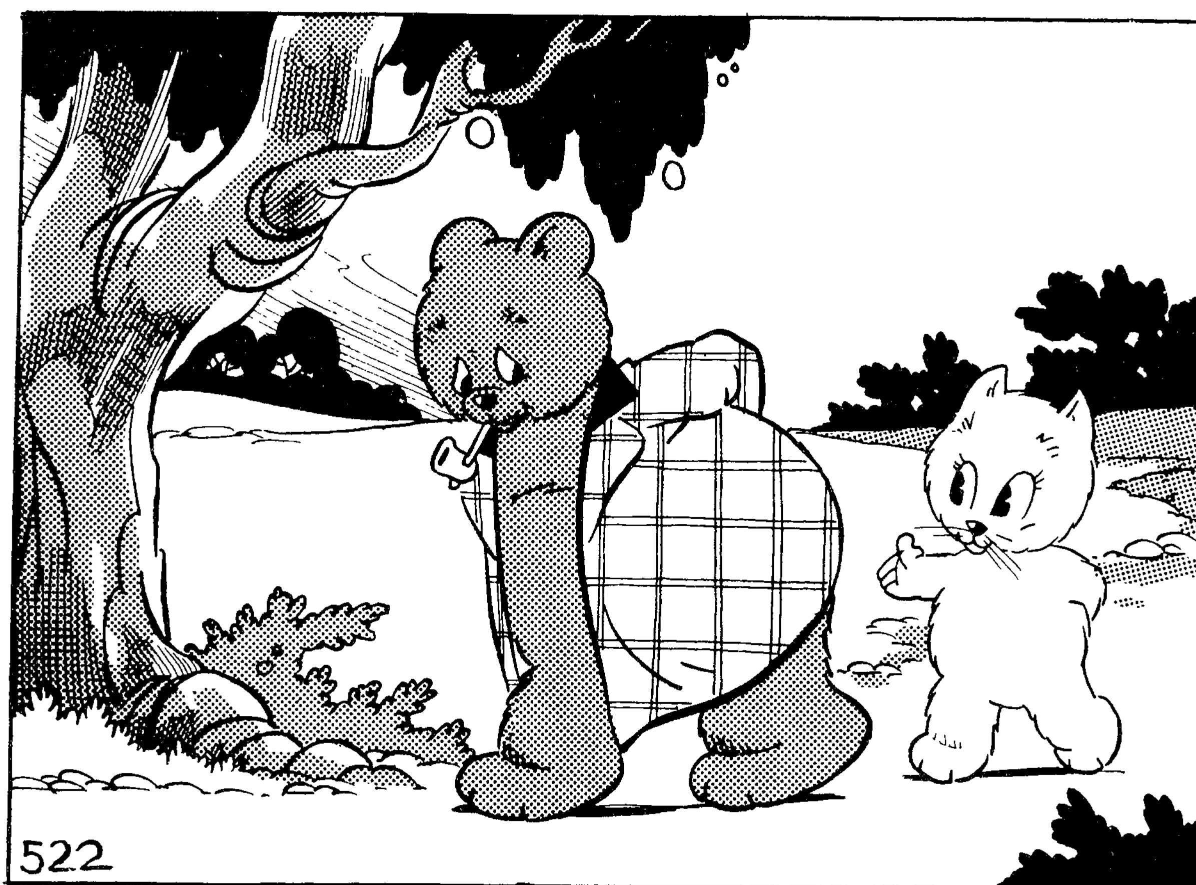
Tom Poes en heer Bommel liepen zo hard als ze konden naar de herberg en net toen heer Ollie om het hoekje keek, zag hij zijn dubbelganger uit de deur naar buiten komen. In zijn hand had hij een fles, waar hij vervaarlijk mee rondzwaaide, en hij zag er erg onvriendelijk uit. ‘Zo, oude schavuit!’ riep hij over zijn schouder naar de herbergier, ‘nu weet je hoe je een heer moet behandelen! Laat dat een les voor je zijn.’ ‘Hela, wacht eens even!’ zei heer Ollie, ‘ik moet eens even met je praten ik...’

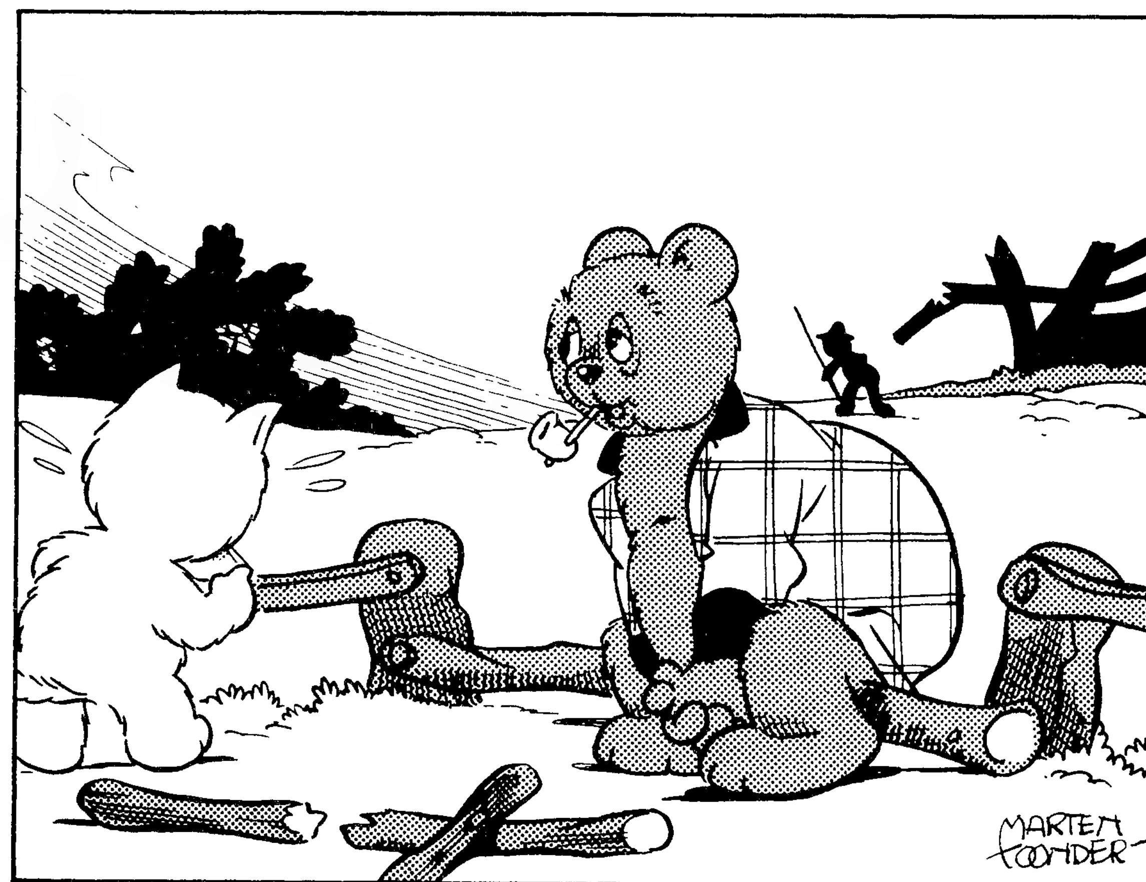
En toen zei heer Ollie niets meer, want zijn spiegelbeeld gaf hem met de lege fles zo’n harde klap op zijn hoofd, dat hij met een doffe zucht op de grond viel. De spiegelbeeld-Ollie liep kalm en waardig weg, terwijl Tom Poes zich bezorgd over de echte heen boog om te kijken of hij erg gewond was. Op dat moment kwam de woedende herbergier, met een stok gewapend, naar buiten rennen. ‘Waar is die schurk???!!!’ riep hij.

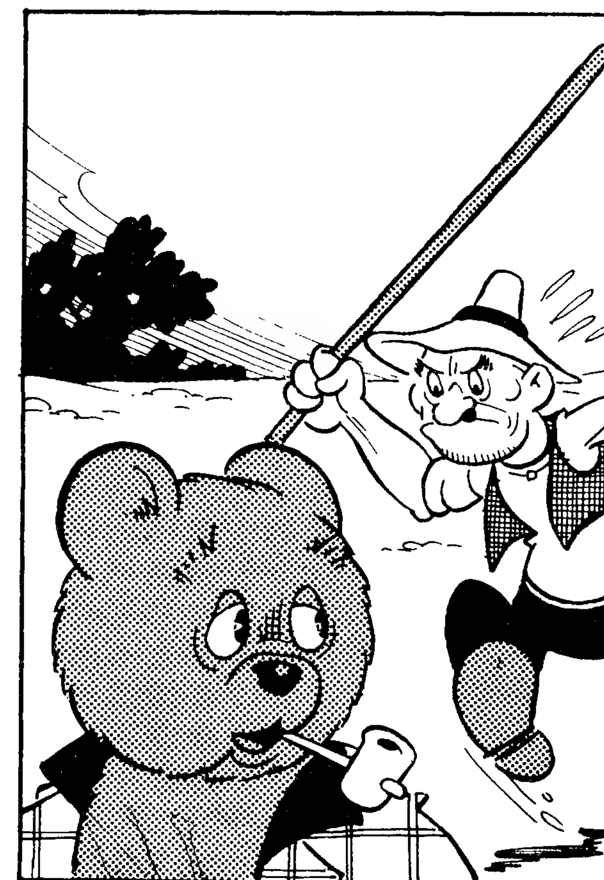

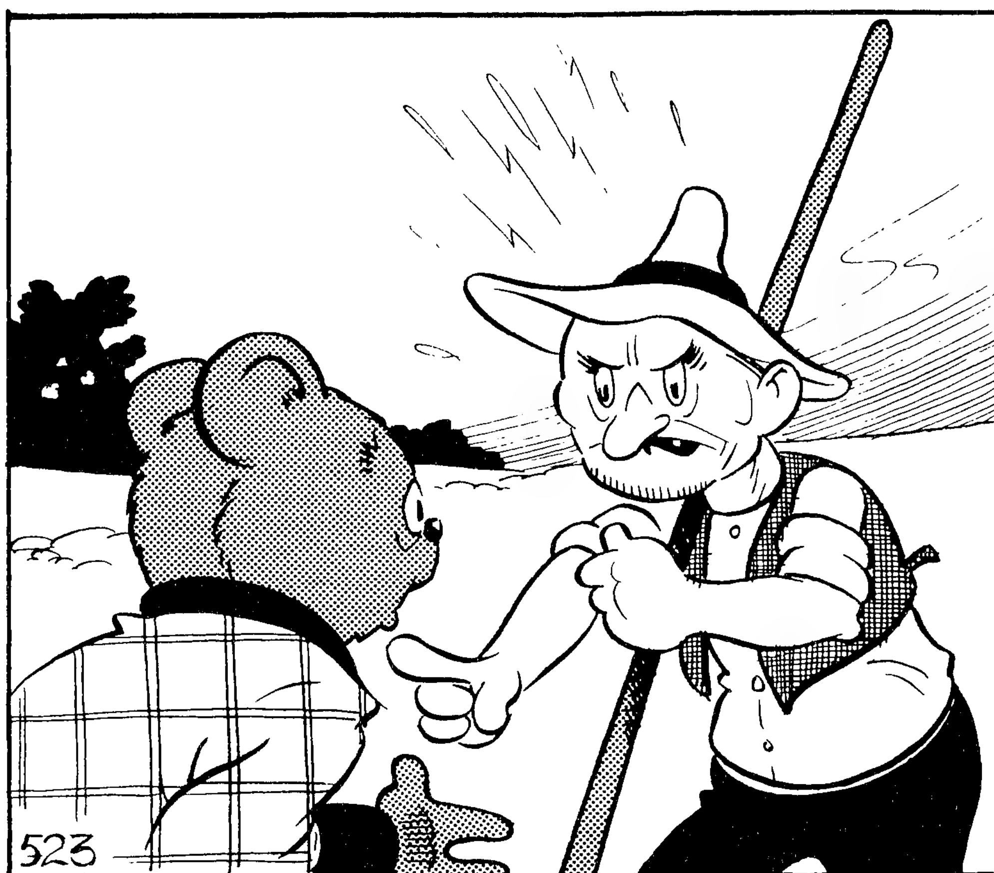
De spiegelbeeld-Ollie liep met grote passen de hoek om en de woedende herbergier struikelde over de voeten van de echte heer Bommel. Nu, je begrijpt natuurlijk al, wat er gebeurde: De boze man, die natuurlijk dacht, dat er maar één heer Bommel bestond, begon de arme Ollie met z'n stok te slaan. 'Ik zal je leren, schurk!' riep hij. 'Mijn flessen en mijn glazen heb je stuk gegooid, nu zal ik jou een beetje stuk slaan!' Het hielp niet, dat de ongelukkige heer Bommel riep dat hij het niet was, maar zijn dubbelganger; de waard dacht natuurlijk, dat het allemaal praatjes waren en sloeg er zo hard hij kon op los. Het had er voor heer Ollie niet best uitgezien, wanneer Tom Poes geen sprong had genomen en de waard een beentje had gelicht. De boze herbergier liet zijn stok vallen en tuimelde tamelijk onzacht op de grond, terwijl heer Bommel en Tom Poes van de gelegenheid gebruik maakten, om zo gauw mogelijk te verdwijnen...

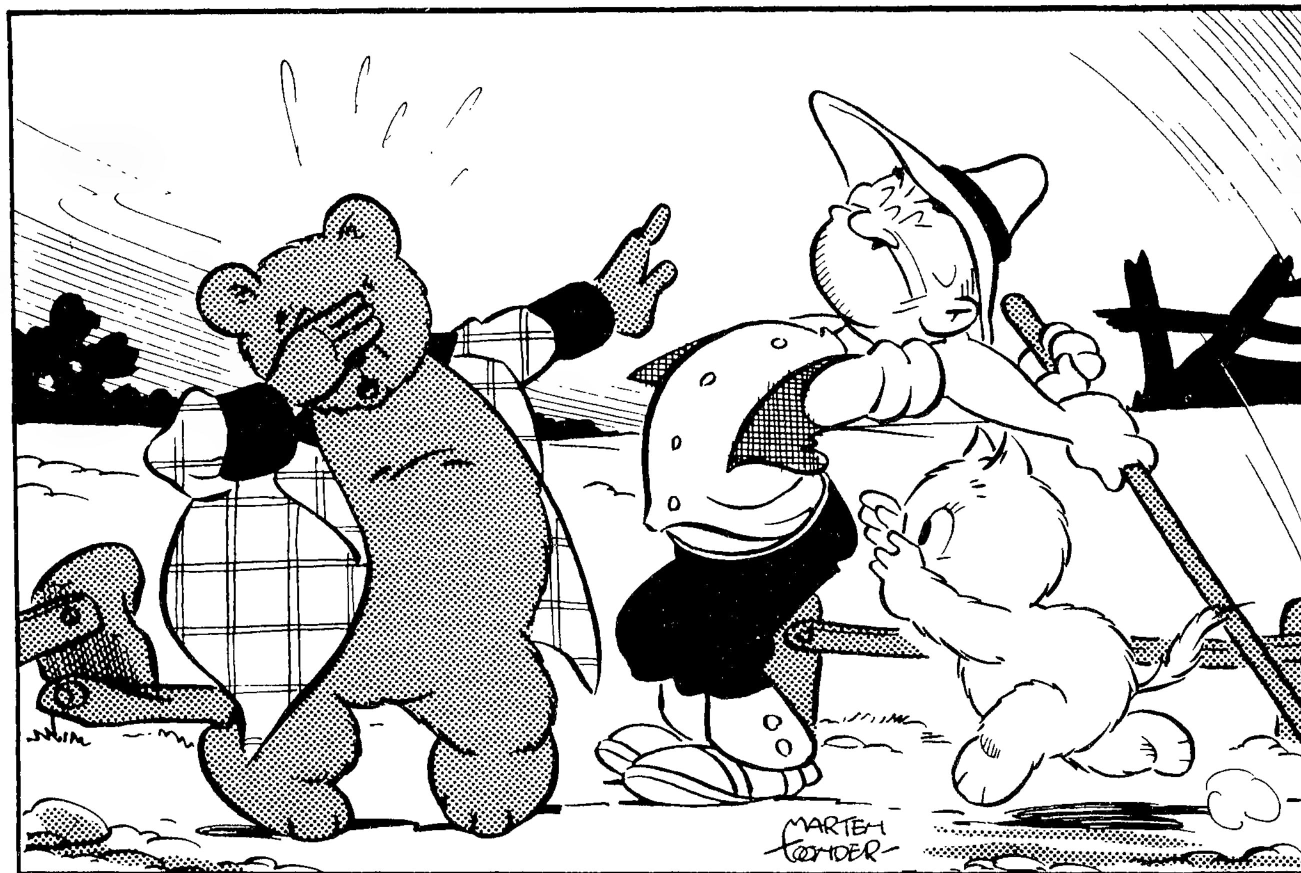

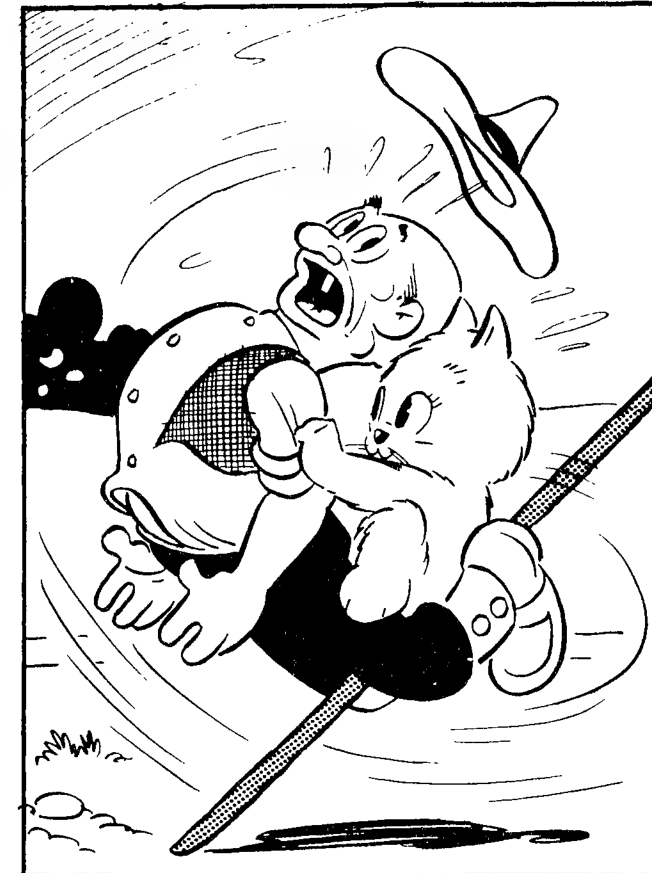

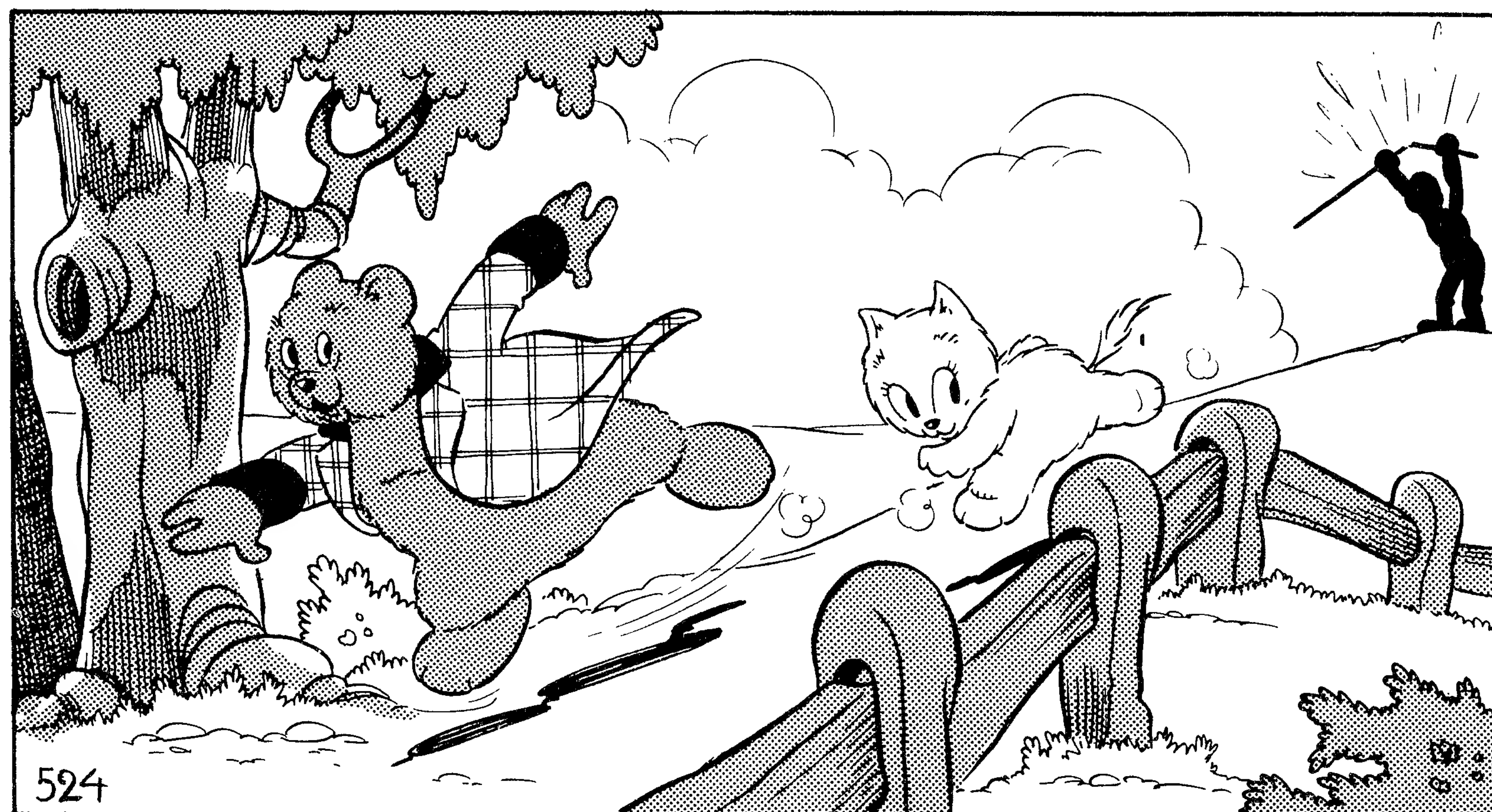
Heer Bommel sjokte met een treurig gezicht over de landweg en liet zijn pijp in zijn mondhoek bengelen. 'Het is toch wel heel treurig, jonge vriend!' zuchtte hij, 'ik ben wel heel diep gezonken... Mijn vader had eens mee moeten maken, dat een gewone herbergier een Bommel met een stok op zijn hoofd sloeg... En dat omdat een dubbelganger van mij, een doodgewoon spiegelbeeld, zijn fatsoen niet kan houden! Het grieft mij, Tom Poes... ten slotte is het toch mijn eigen spiegelbeeld... het is het ergste wat een Ollie B. Bommel had kunnen overkomen...' 'Moed houden, heer Bommel,' zei Tom Poes, 'en als ik u was, zou ik hier niet gaan zitten, het hek is kapot, de schuur daar is half ingevallen en die boer daar...'. Tom Poes kon zijn zin niet afmaken, want de boer, die met grote passen naderbij was gekomen, begon ineens te schreeuwen. 'Schurk,' riep hij, 'mijn hek en mijn schuur heb je vernield, ik zal jou vernielen...'

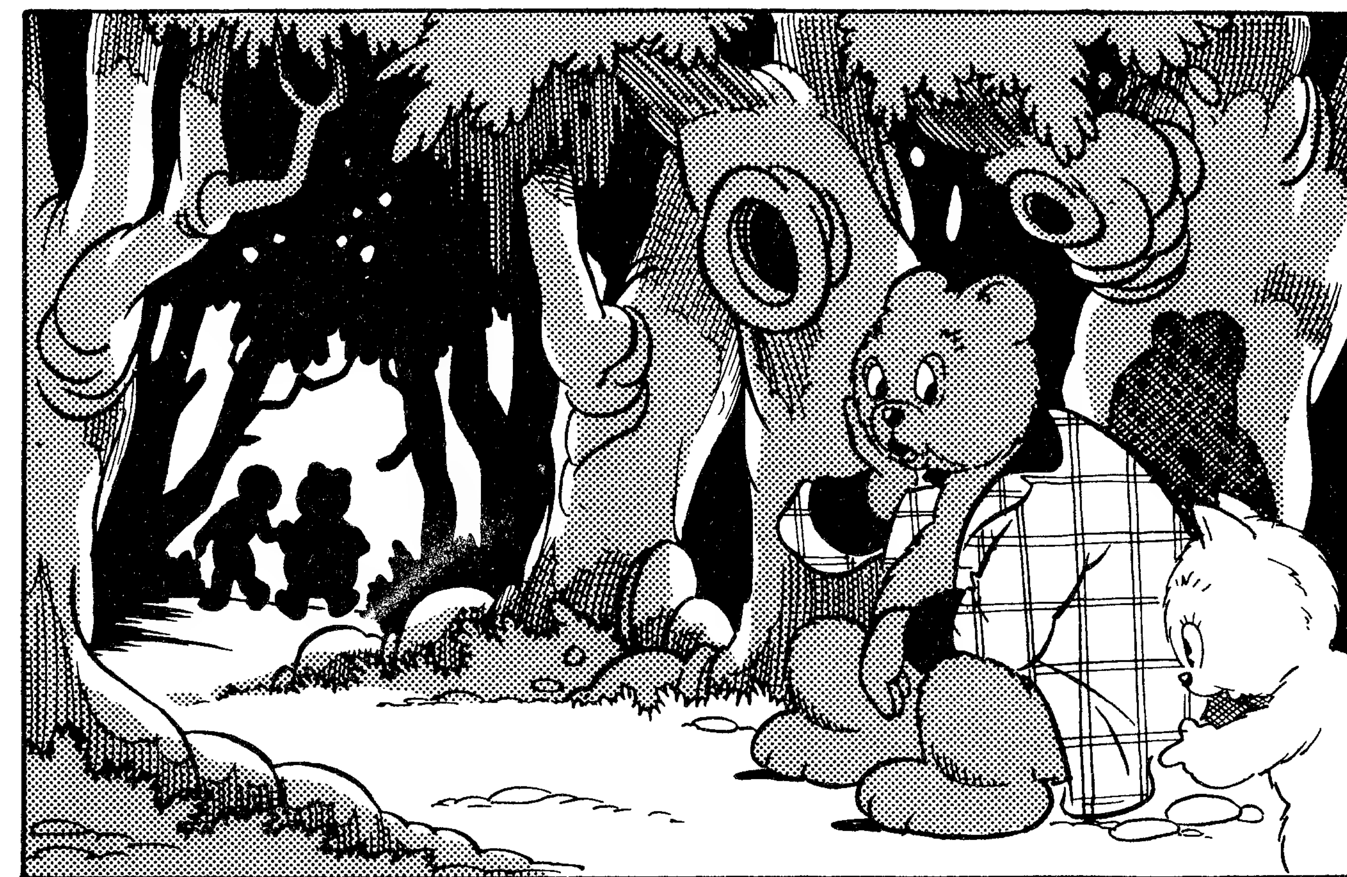

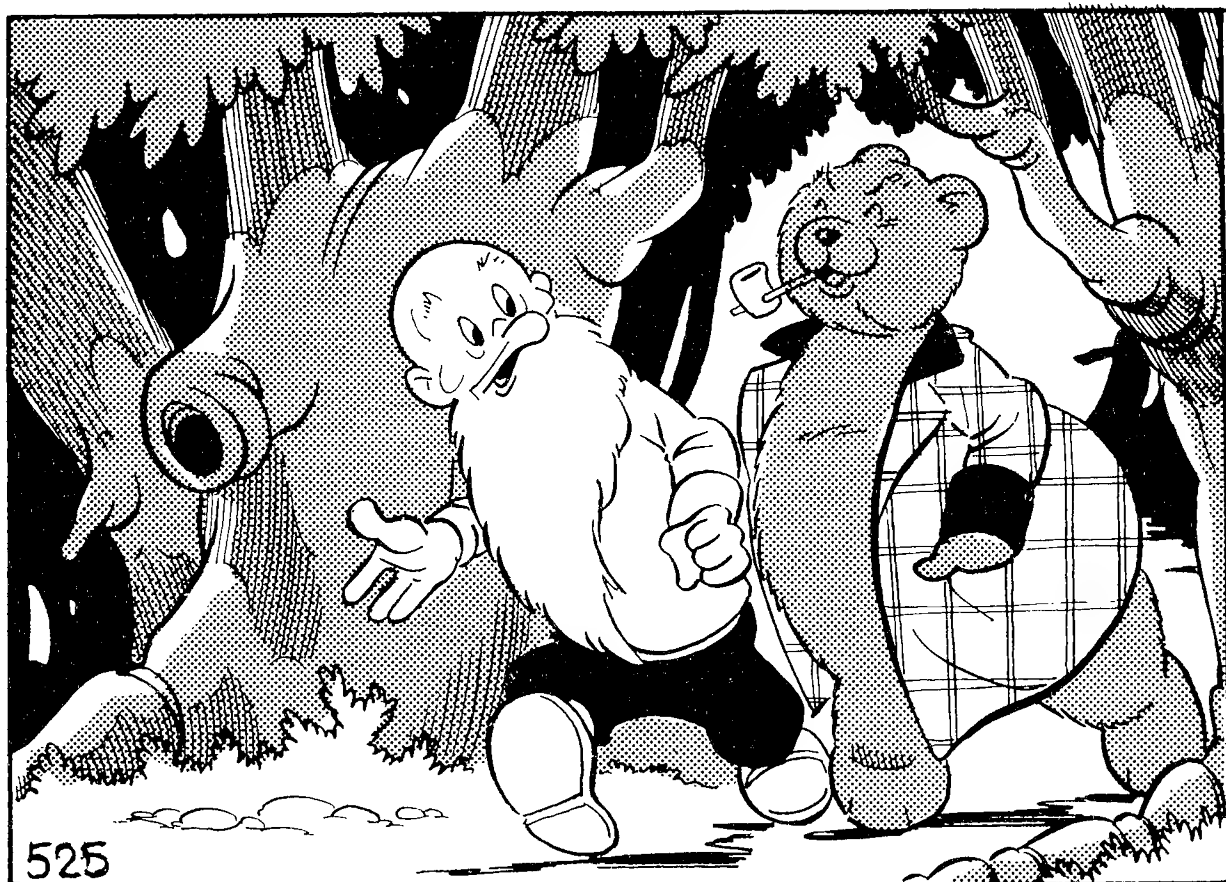

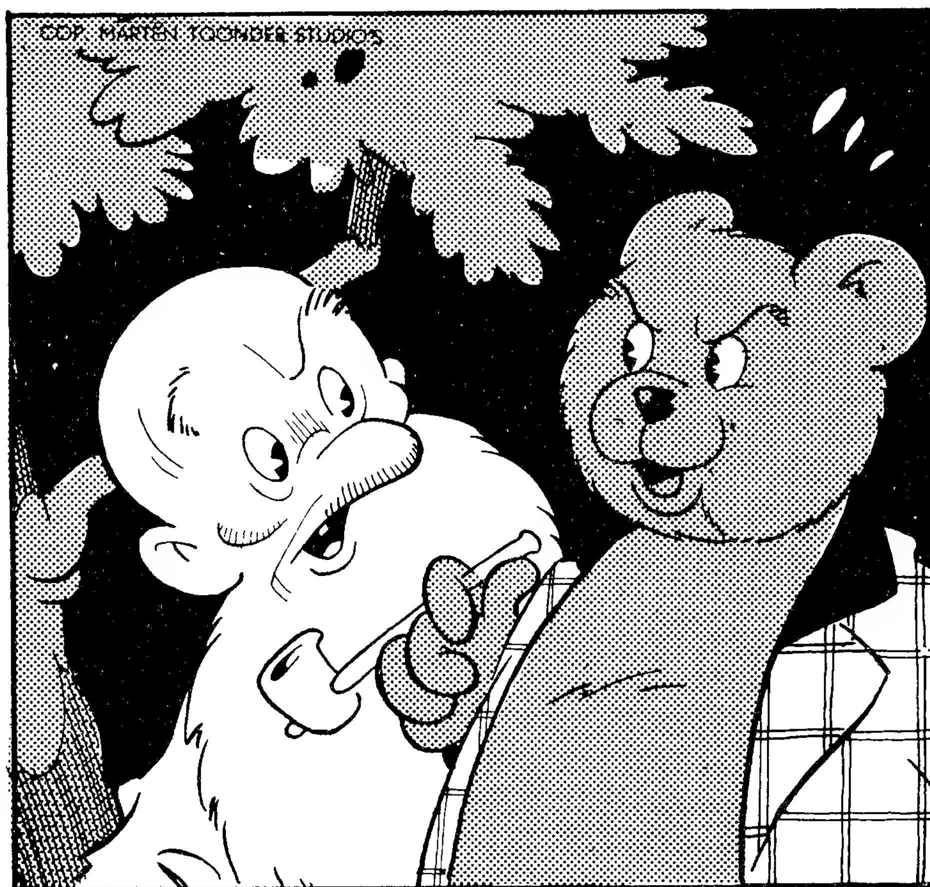
'Ik heb niets vernield,' zei heer Bommel. 'Je vergist je, goede man, je ziet me voor mijn spiegelbeeld aan...'. 'Zo,' zei de boer en stroopte zijn mouwen nog verder op, 'je wilt zeker nog leuk zijn ook, hè? Hahaha! Grappig hoor! Erg leuk, om de schuur van een arme boer te beschadigen! Maar het zal de laatste keer zijn, dat je dat gedaan hebt, manneke! Ga daar maar even staan, dan zal ik je met één klap twee meter diep in de grond slaan.' De boer hief zijn stok omhoog en het zag er niet best voor heer Bommel uit. Maar Tom Poes redde hem voor de tweede keer. Hij sprong omhoog en trok de armen van de man naar beneden, zodat hij een gil van schrik en pijn gaf en zijn stok liet vallen. 'Lopen heer Ollie,' riep Tom Poes.

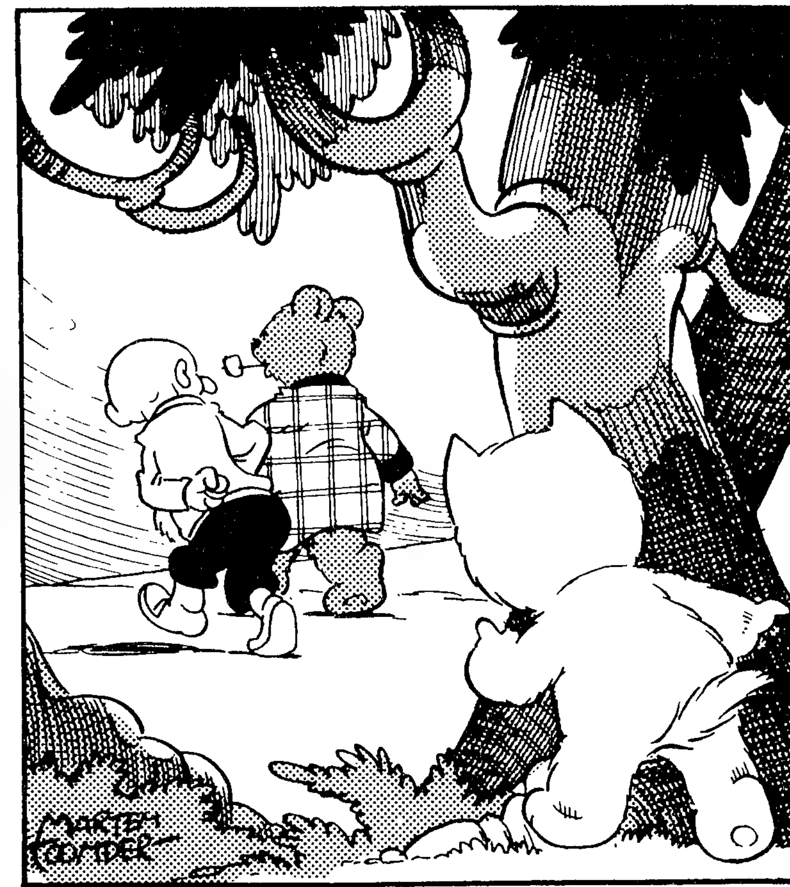

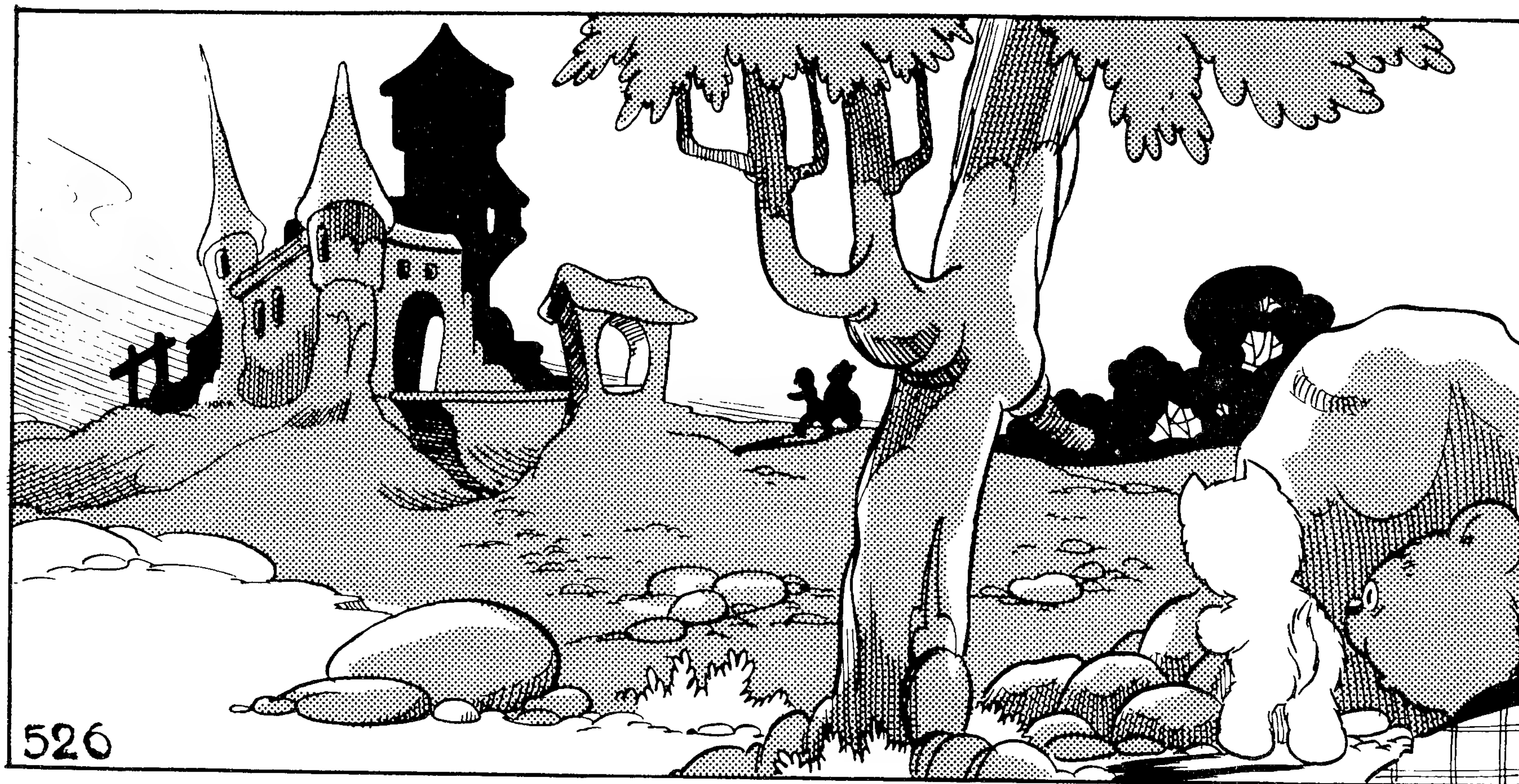
Heer Bommel en Tom Poes vluchtten dus voor de tweede keer voor een woedende man, die heer Ollie voor zijn spiegelbeeld had aangezien. Gelukkig gaf de boer de vervolging nogal vlug op en konden ze ongehinderd in het bos komen, dat daar aan de voet van de heuvels lag.
'Oef, hier zijn we tenminste een beetje veiliger...,' zuchtte heer Bommel, 'in het bos zijn niet zoveel mensen... Toch is het wel héél droevig, dat een Bommel bang moet zijn om mensen te ontmoeten, Tom Poes, héél droevig. Een Ollie B. Bommel, die steeds op de vlucht is, die van elke boer een pak slaag kan krijgen... oefoef!'
'U hebt het aan uzelf te wijten, heer Ollie,' zei Tom Poes. 'U had niet naar die toverspiegel moeten gaan... Maar als ik me niet vergis, komen daar een paar oude bekenden aan... dat zijn Hocus Pas en uw spiegelbeeld... Blijf hier zitten, heer Bommel, ik ga hen besluipen...'

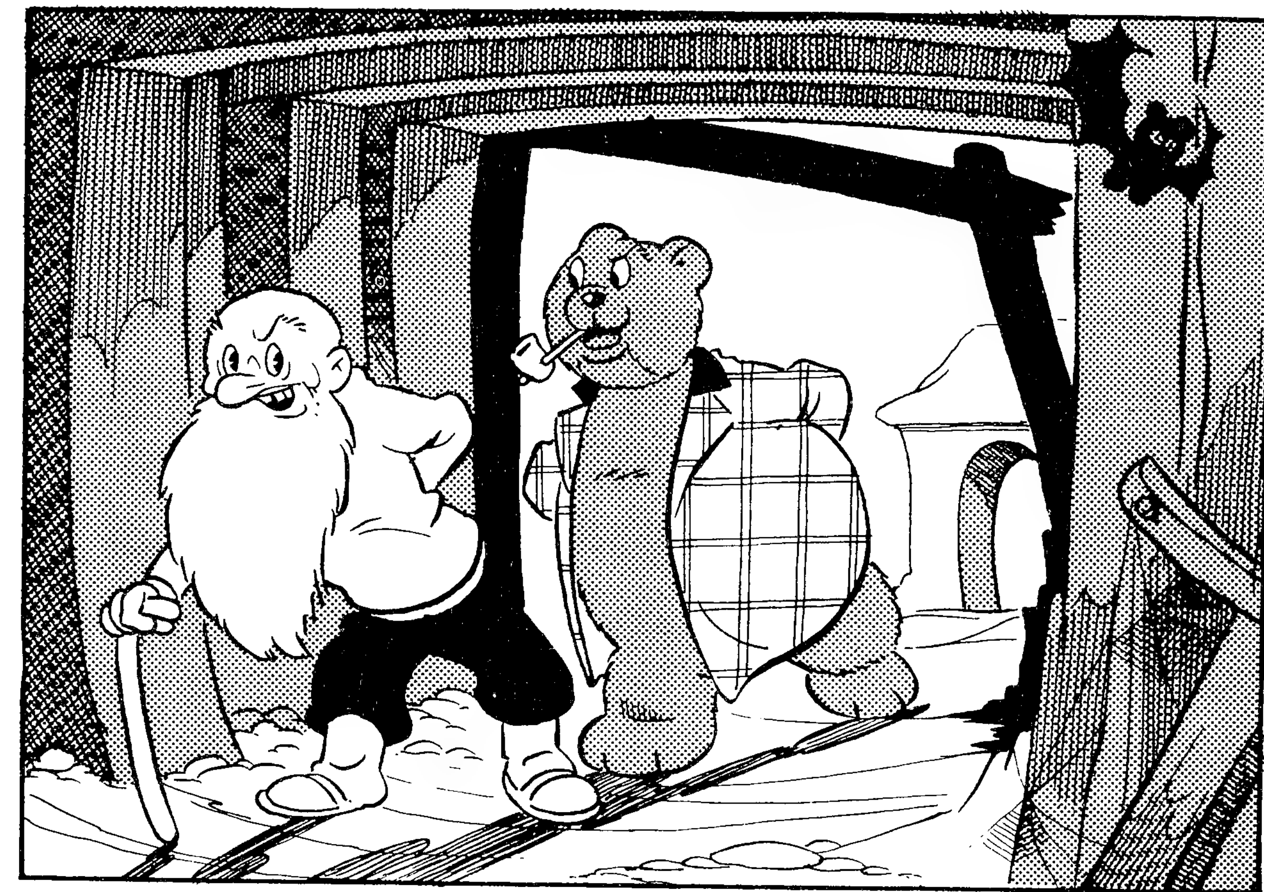

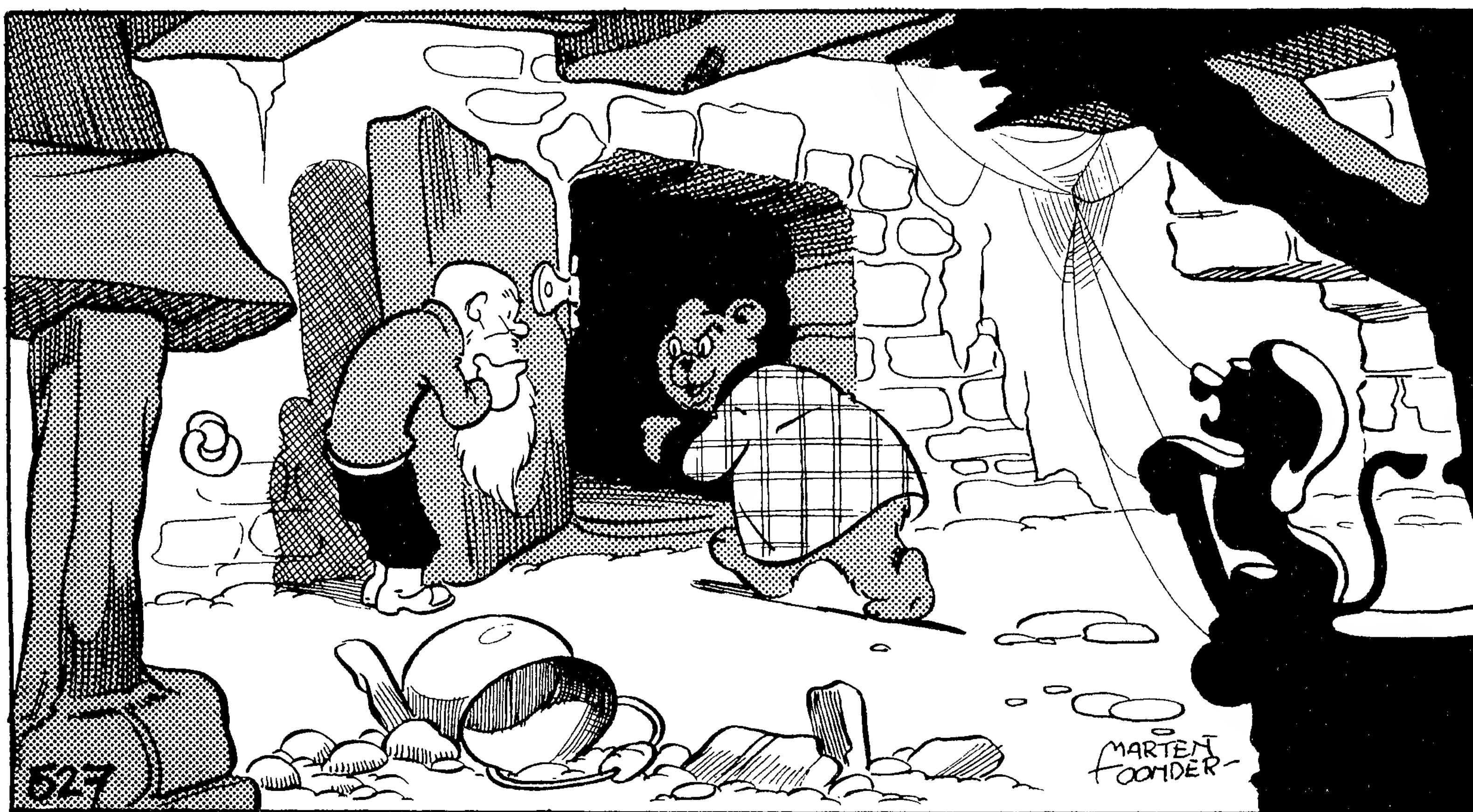

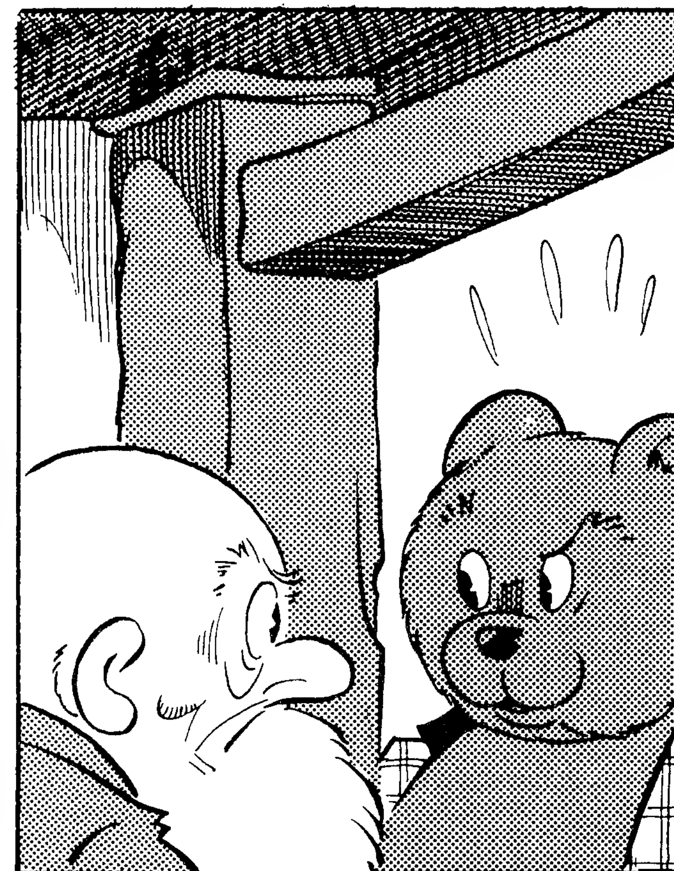
Tom Poes sloop zo stil als hij kon door de struiken en bladeren in de richting van Hocus Pas en de spiegelbeeld-Bommel. Die hadden hem gelukkig niet in de gaten, maar liepen met grote passen verder in de richting van de bergen. 'Hihihihihi! het is mooi, dat ik je gevonden heb!' hoorde Tom Poes Hocus Pas zeggen, 'kom mee, jongetje, ik kan je gebruiken! We kunnen goeie zaken doen, samen!' 'Niet nodig!' bromde Bommel B. Ollie, 'geld genoeg! Evenveel geld als die dikke sufferd met dat domme gezicht, die me uit die spiegel heeft gehaald! Hoef geen zaken doen en wil geen zaken doen!' 'Je begrijpt me verkeerd!' zei Hocus Pas geduldig, 'ik zal het je precies uitleggen, als je met mij meegaat naar huis. Je moet weten, dat ik hier in de buurt een oud vervallen kasteel heb gehuurd, daar woon ik voorlopig. En daar kan ik je ook wel een paar dingen laten zien, die je zullen interesseren...'

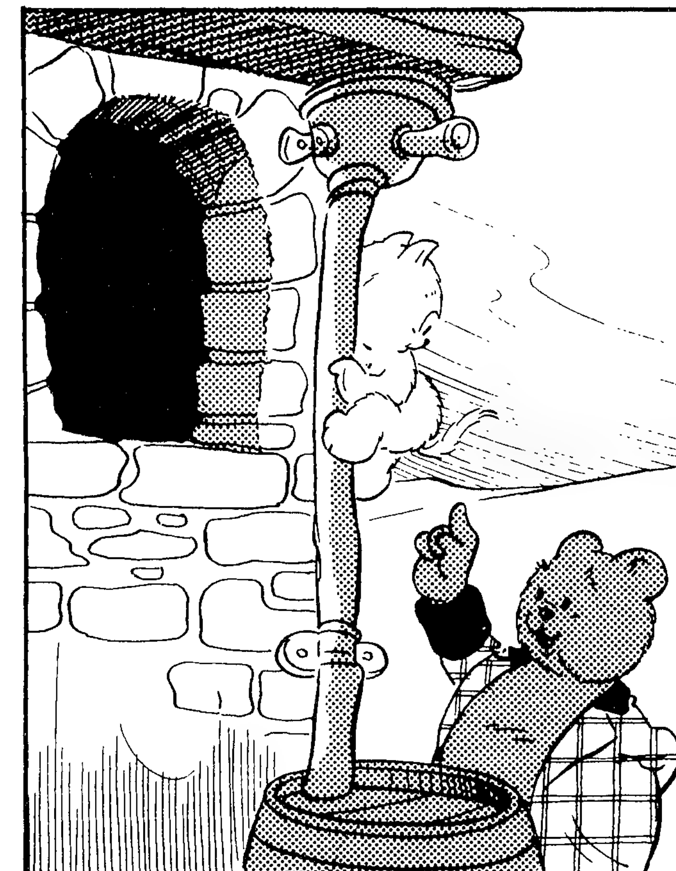

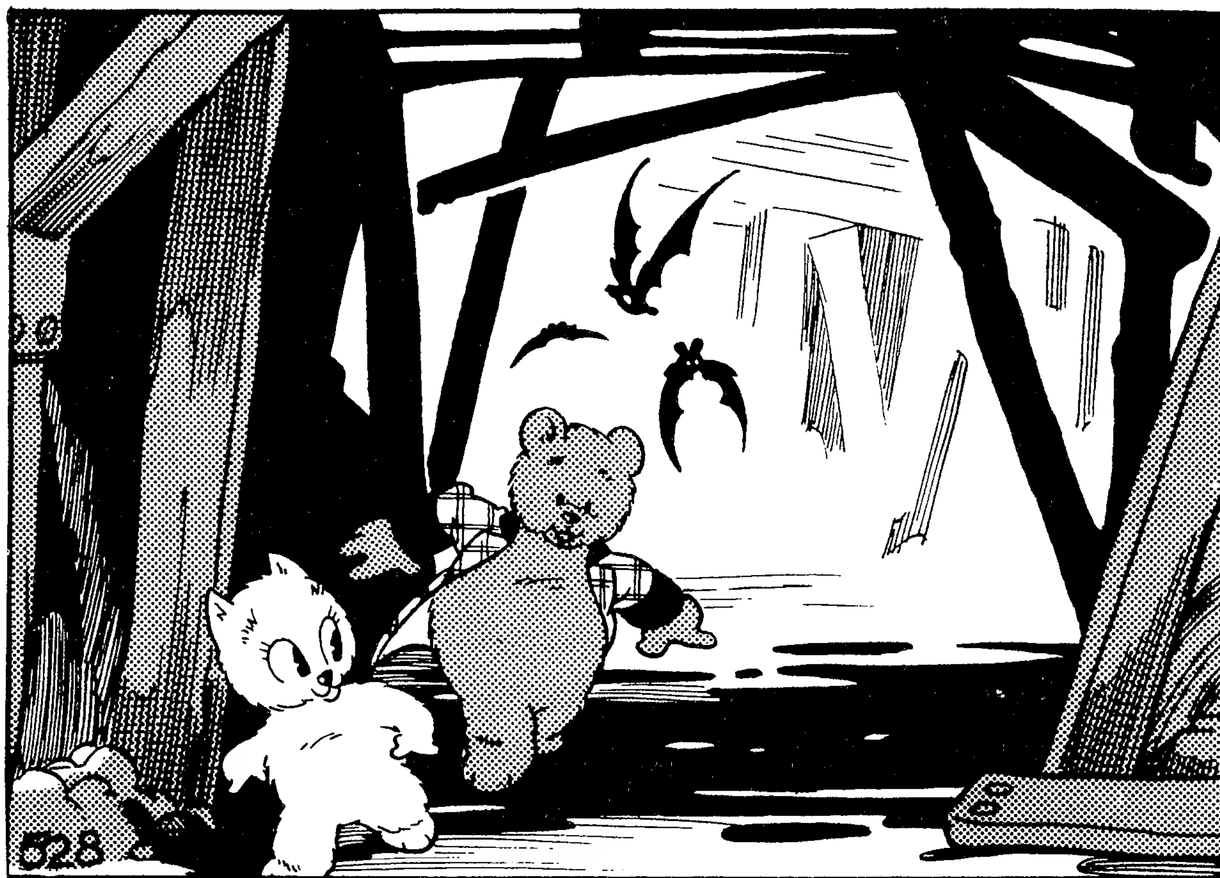
Hocus Pas en de spiegelbeeld-Bommel liepen het hele bos door, zonder dat ze in de gaten hadden, dat ze gevolgd werden door Tom Poes. Ze staken een open vlakte over en toen kwam het kasteel, dat Hocus Pas had gehuurd, in het gezicht. Nee, een mooi kasteel was het niet bepaald, het zag er oud en vervallen uit en de slotgracht was helemaal uitgedroogd. 'Vieze rommel!' zei Bommel B. Ollie. 'Bah! Wat wil je hier eigenlijk van me? Wat moet ik eigenlijk? Zal ik je eens een klap op je rare hoofd geven? Ik krijg er hoe langer hoe meer zin in! Waarom loop ik eigenlijk met je mee?' Hocus Pas pakte een knuppel uit een hoek en grinnikte vals. 'Hihihihihi,' zei hij, 'wat denk je eigenlijk wel? Ik ben Hocus Pas, de grote tovenaar en jij zult me helpen om de tovermacht van Akah da Bra te breken. Hihihihi, of je wilt of niet! Je bent een aardig ventje, maar je moet niet proberen mij voor de gek te houden...'

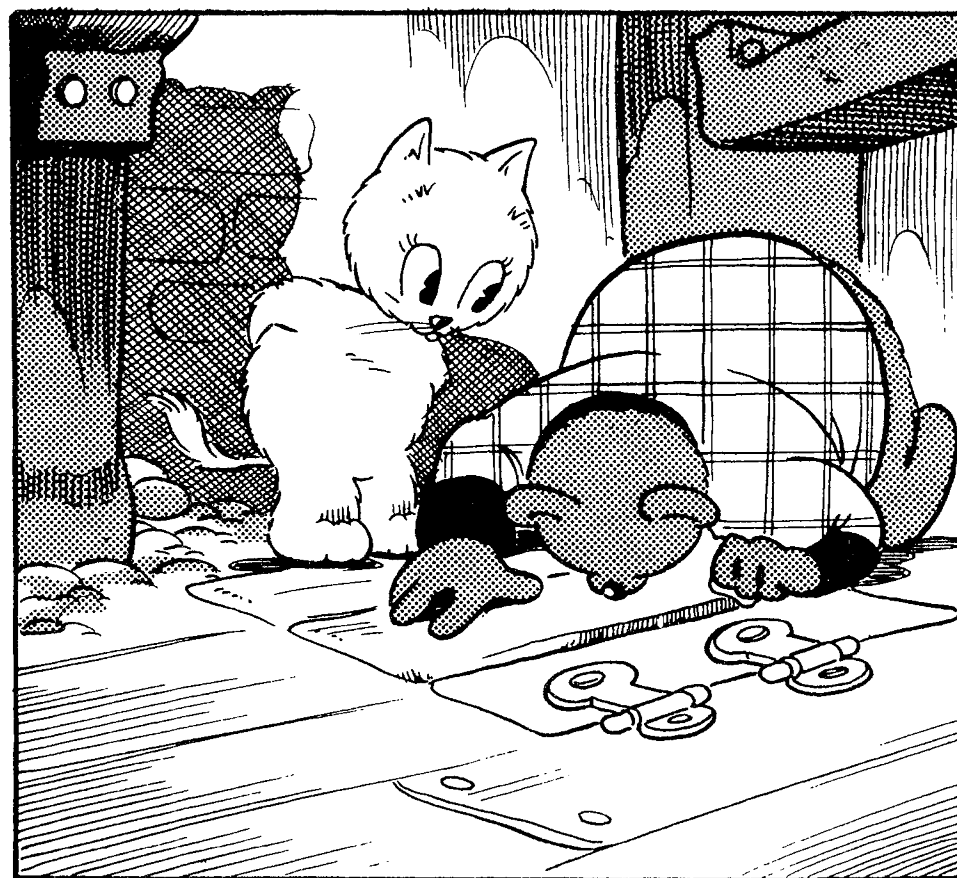

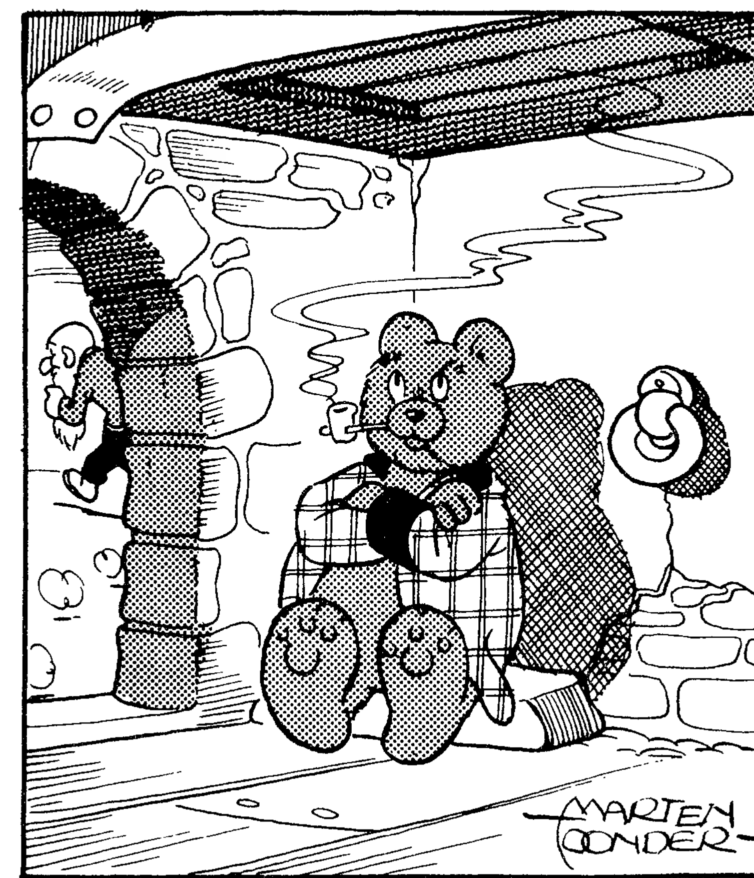

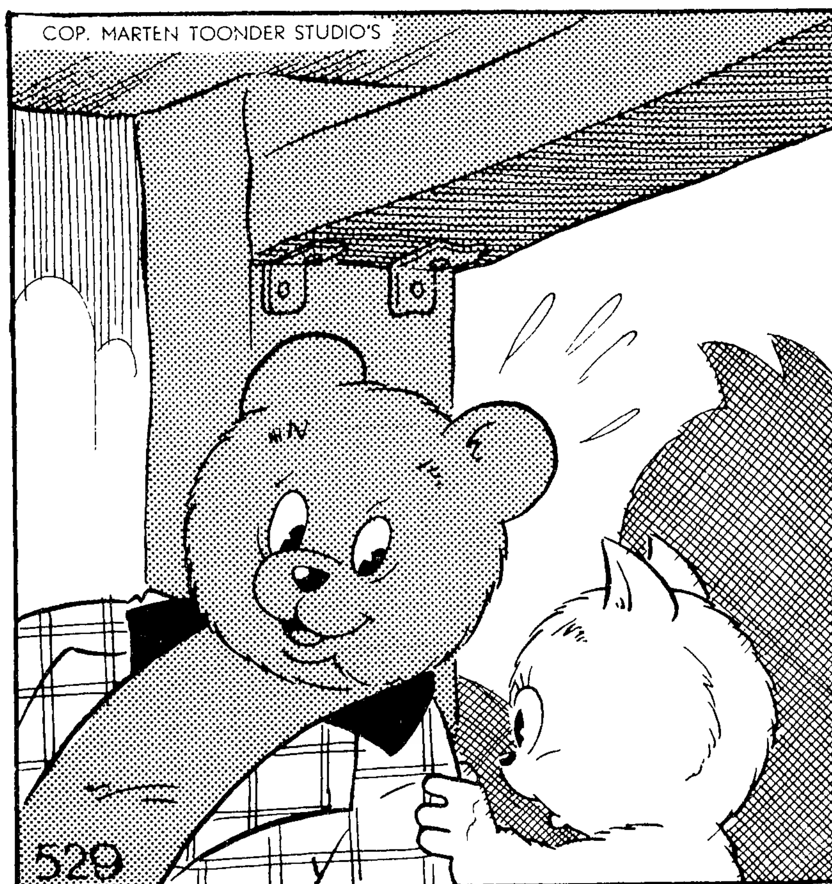
De spiegelbeeld-Bommel liep met trage passen achter Hocus Pas aan de oude ruïne binnen. ‘Ik weet eigenlijk niet waarom ik je je zin geef, oude geitebaard!’ zei hij brommerig. ‘Ik hoef niemands zin te doen! Ik ben Bommel B. Ollie en ik...’ ‘Je wordt vervelend met je opschepperij!’ zei Hocus Pas. ‘Een niets ben je! Een spiegelbeeld en meer niet! En wanneer ik niet opschiet ben je helemaal niets waard, want vanavond is de laatste avond, dat het kasteel zichtbaar wordt... ik heb geen tijd om een hele maand te wachten, zie je? Vanavond moet ik proberen om de tovermacht van Akah da Bra te breken! Hihihihi! Die oude Akah da Bra is niet slim geweest met z’n toverspiegel; hij heeft er niet aan gedacht, dat de oude Hocus Pas kon gaan samenwerken met het spiegelbeeld! Hihihihi!’ Terwijl Hocus Pas zo grinnikend en mompelend de spiegelbeeld-Ollie naar binnen duwde, hadden Tom Poes en heer Bommel een open raam gevonden, waar ze ongemerkt door naar binnen konden komen.

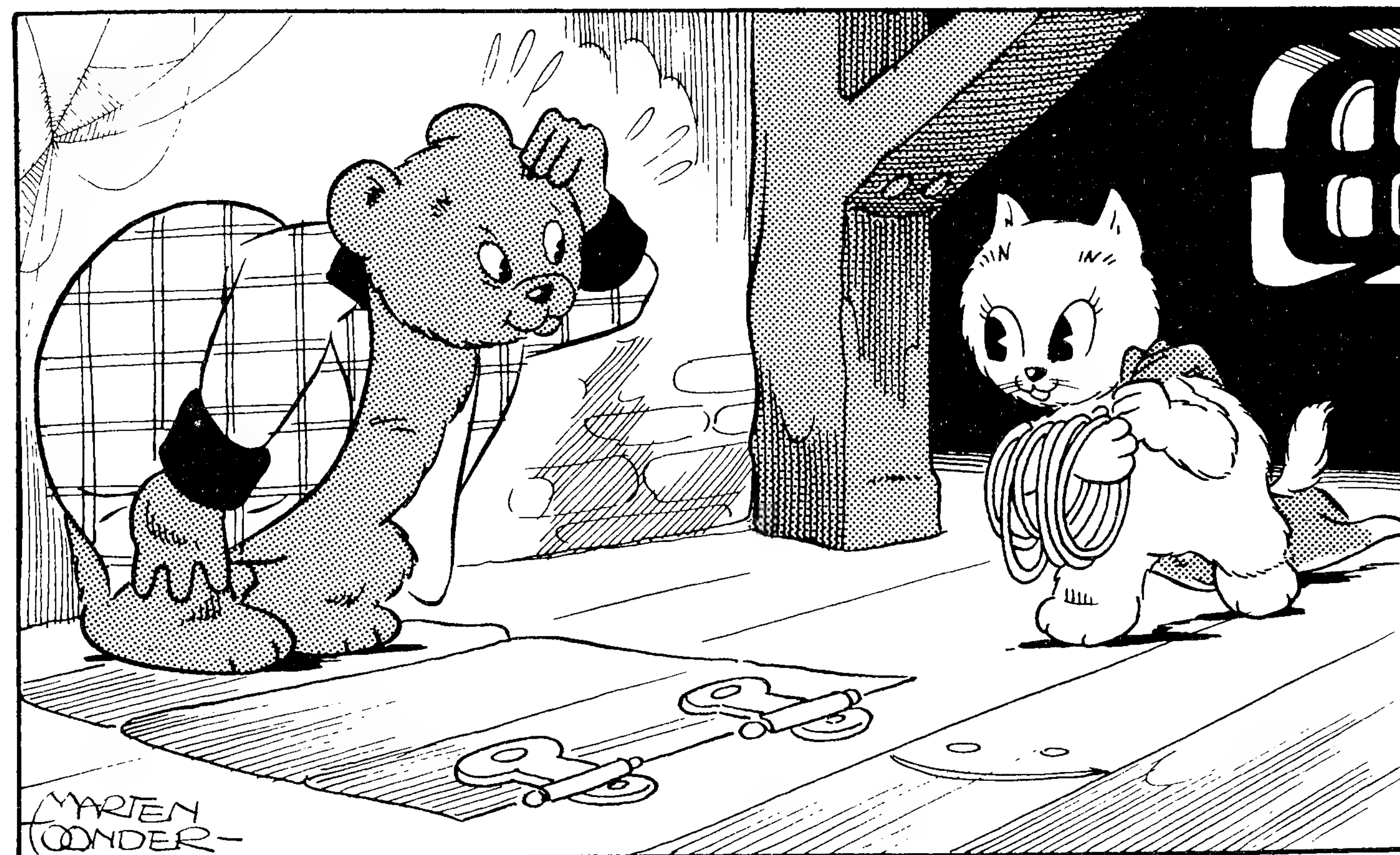

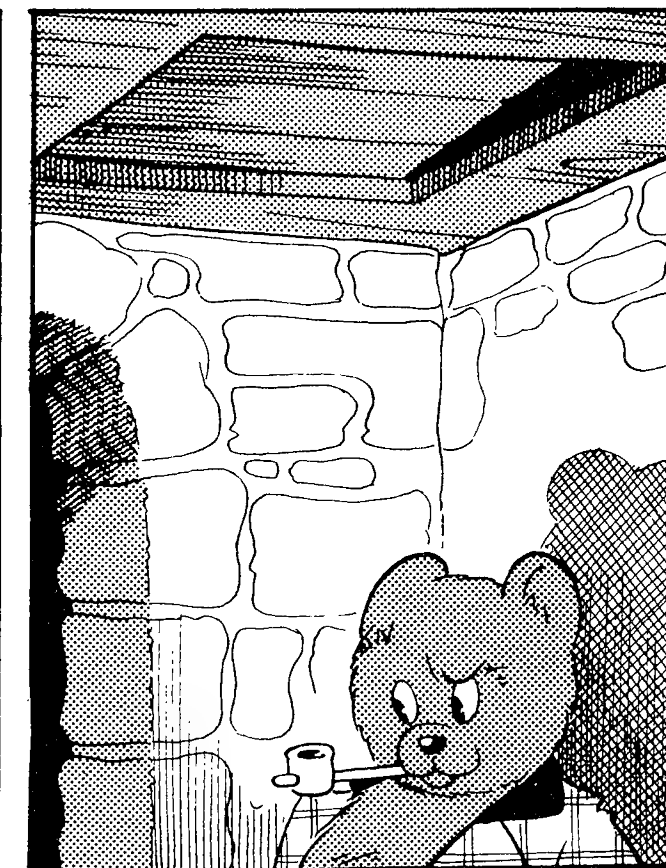

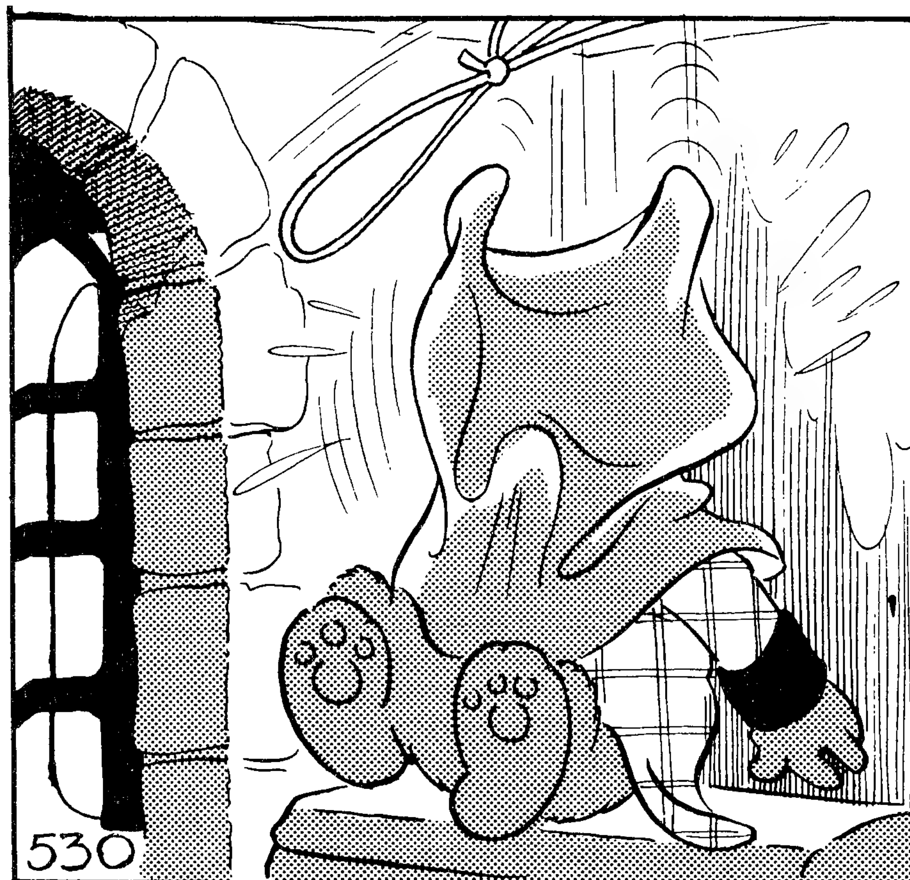
'We moeten Hocus Pas in de gaten houden, heer Bommel!' zei Tom Poes, 'ik ben benieuwd wat hij eigenlijk met uw spiegelbeeld van plan is!' 'Hm! Dat kan nooit veel goeds zijn!' bromde heer Ollie, 'ik heb nog nooit iemand met zo'n opzichtige jas en zo'n ongunstig uiterlijk gezien, Tom Poes!'
'Sssst!' siste Tom Poes, 'we zijn hier vlak boven de kamer, waarin ze zitten! Hier, kijk maar door de kier in het luik, heer Bommel!' Heer Bommel liet zich voorzichtig op z'n knieën zakken en zag precies onder zich de kruin van z'n dubbelganger, die daar een pijp zat te roken. In het aangrenzende vertrek liep Hocus Pas bedrijvig heen en weer. 'Een ogenblikje, ventje!' mompelde hij, 'ik zal je iets aardigs laten zien!' 'Als je nu maar opschiet!' bromde Bommel B. Ollie, 'ik zit hier niet gemakkelijk en boven m'n hoofd zitten geloof ik ratten! Ik hoor ze fluisteren...'

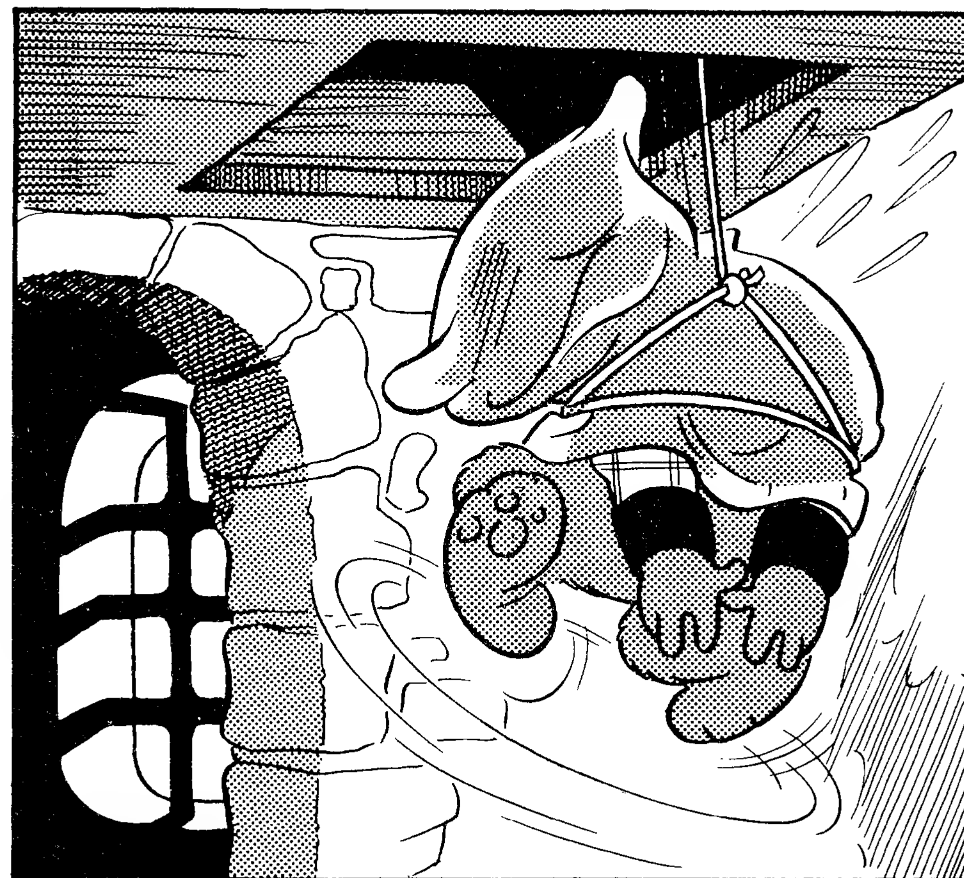
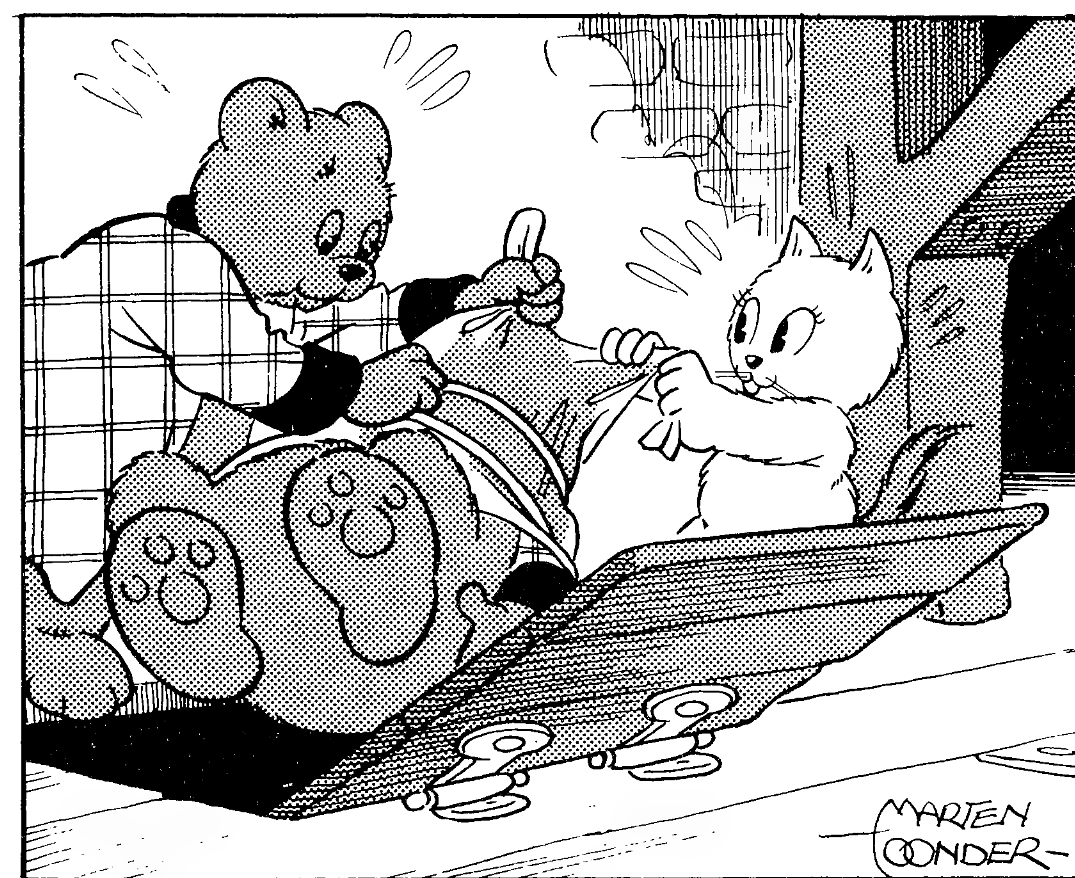

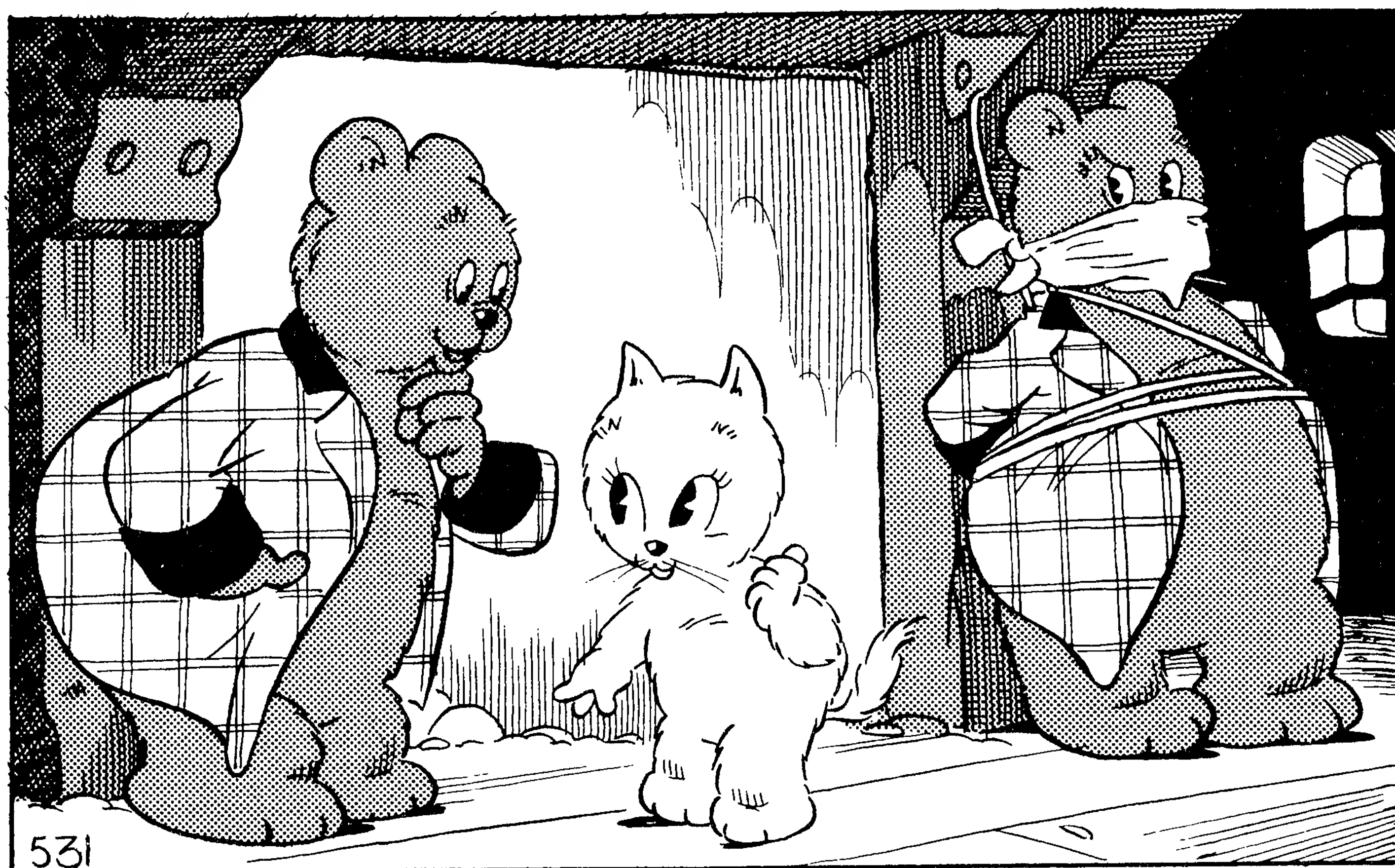

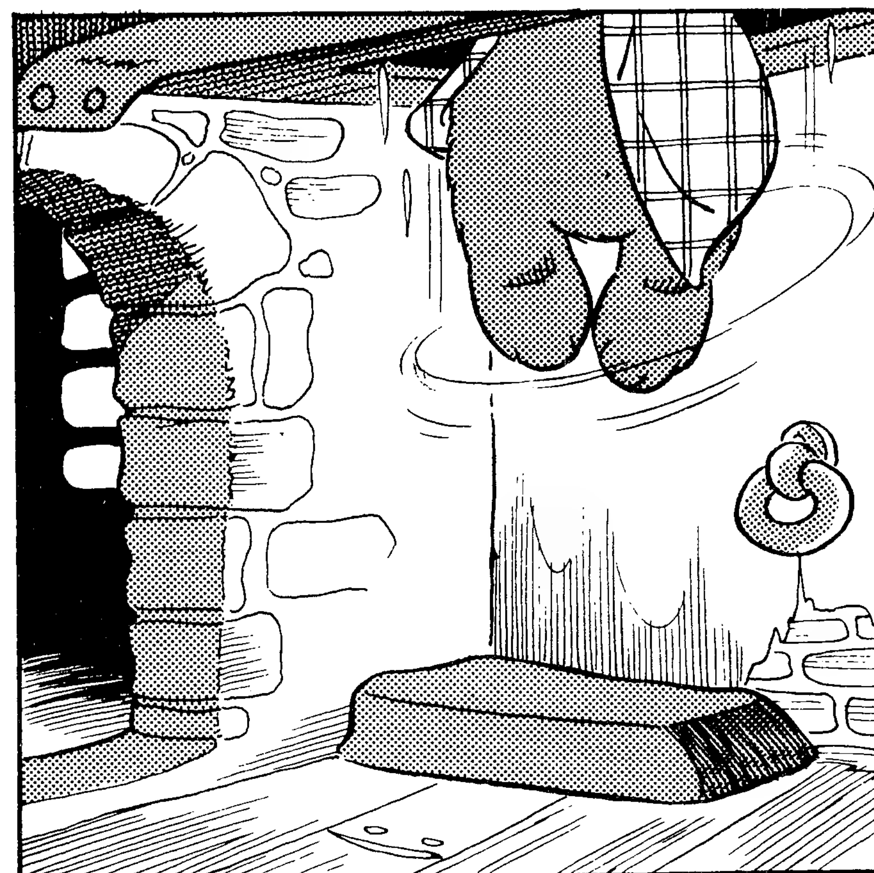
'Luister goed, heer Bommel!' fluisterde Tom Poes, 'we moeten uw spiegelbeeld ontvoeren!'
'Ontvoeren!?' siste heer Bommel verschrikt, 'ontvoeren? En dan, Tom Poes? Wat moeten we dan met dat misbaksel beginnen? En hoe doen we dat?'
'Ik heb een list bedacht,' legde Tom Poes uit, 'ziet u, u ruilt gewoon om met die Bommel B. Ollie hier beneden! En dan gaat u met Hocus Pas mee vanavond, en maakt hem onschadelijk, wanneer hij met zijn streken wil beginnen. Kijk, hier ligt touw en ook nog een oude zak, help me maar vlug, we hebben niet veel tijd.' Heer Bommel begreep er niet veel van en het leek hem allemaal erg gevaarlijk toe. Maar omdat hij dat natuurlijk niet wilde weten, deed hij zonder mopperen, wat Tom Poes hem zei. De spiegelbeeld-Ollie zat intussen ongeduldig op Hocus Pas te wachten en had niet in de gaten, dat het luik boven zijn hoofd openging.

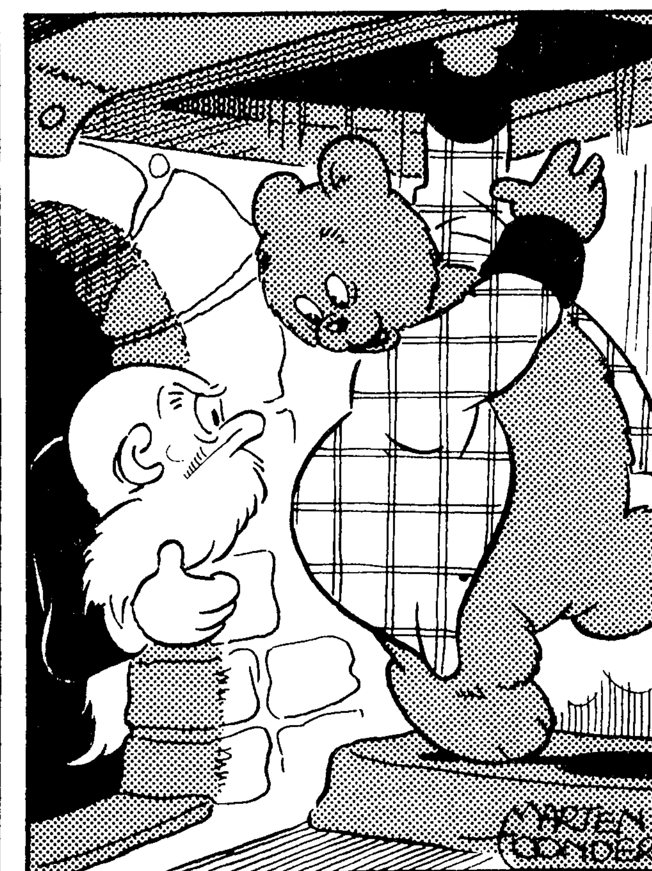

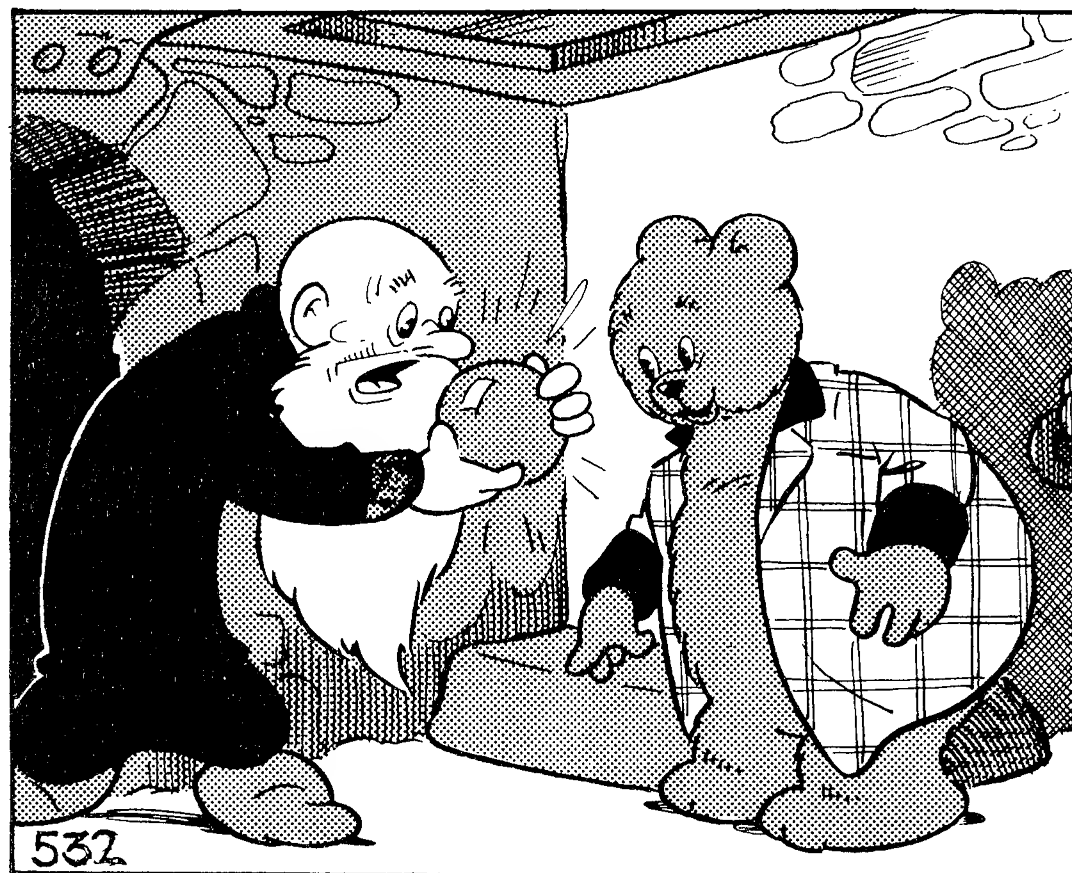
Ja, het luik boven de spiegelbeeld-Ollie ging langzaam open en toen het helemaal open was, viel er plotseling een zak met de opening naar beneden over z'n hoofd heen. En op hetzelfde moment gleed er een lasso over z'n schouders, snoerde zijn armen bij elkaar en bond de zak dicht om hem heen... En voordat Bommel B. Ollie nog iets had kunnen zeggen of doen, werd hij vlug de lucht ingetrokken en verdween in de opening van het luik. 'Ziezo,' zei Tom Poes, die hem daar in ontvangst nam, 'nu moet u zo vlug mogelijk naar beneden gaan en op de plaats van uw dubbelganger gaan zitten. Als Hocus Pas terugkomt, mag hij niets merken. Wees nu handig, heer Bommel! Alles hangt verder van u af! Zorg dat Hocus Pas niets in de gaten krijgt, dan zorg ik wel, dat deze kerel veilig opgeborgen wordt!' Oef!' zuchtte heer Bommel, 'dat wordt gevaarlijk, Tom Poes!'

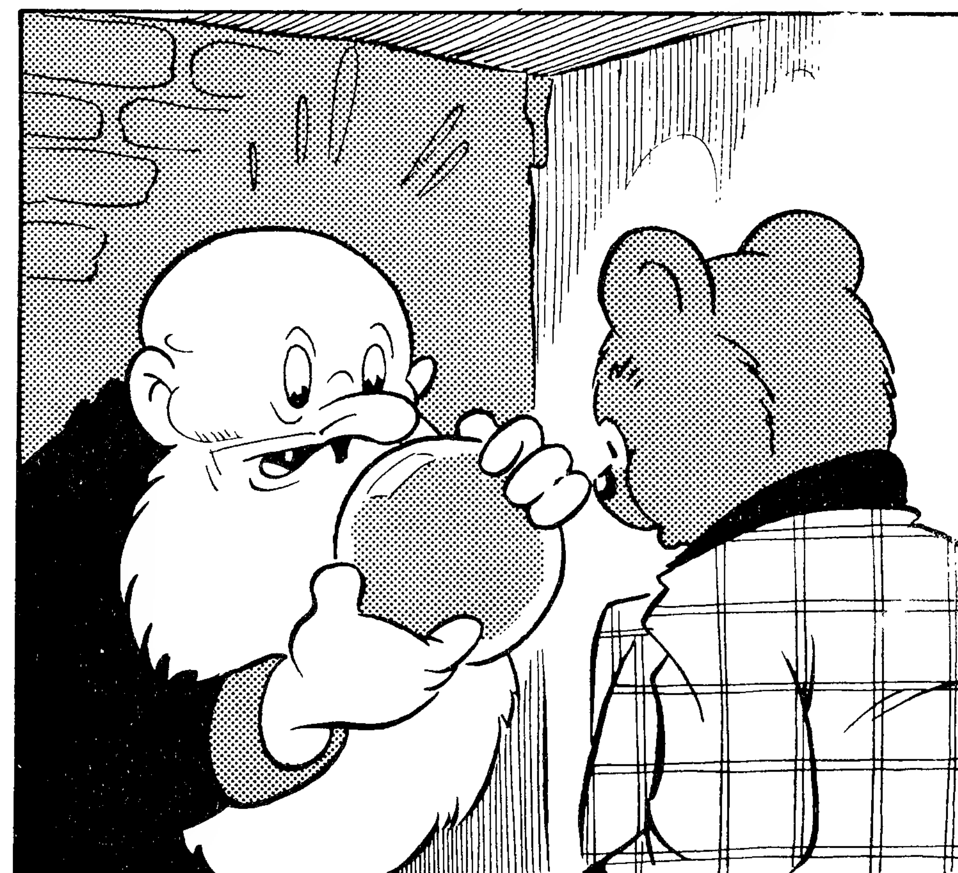

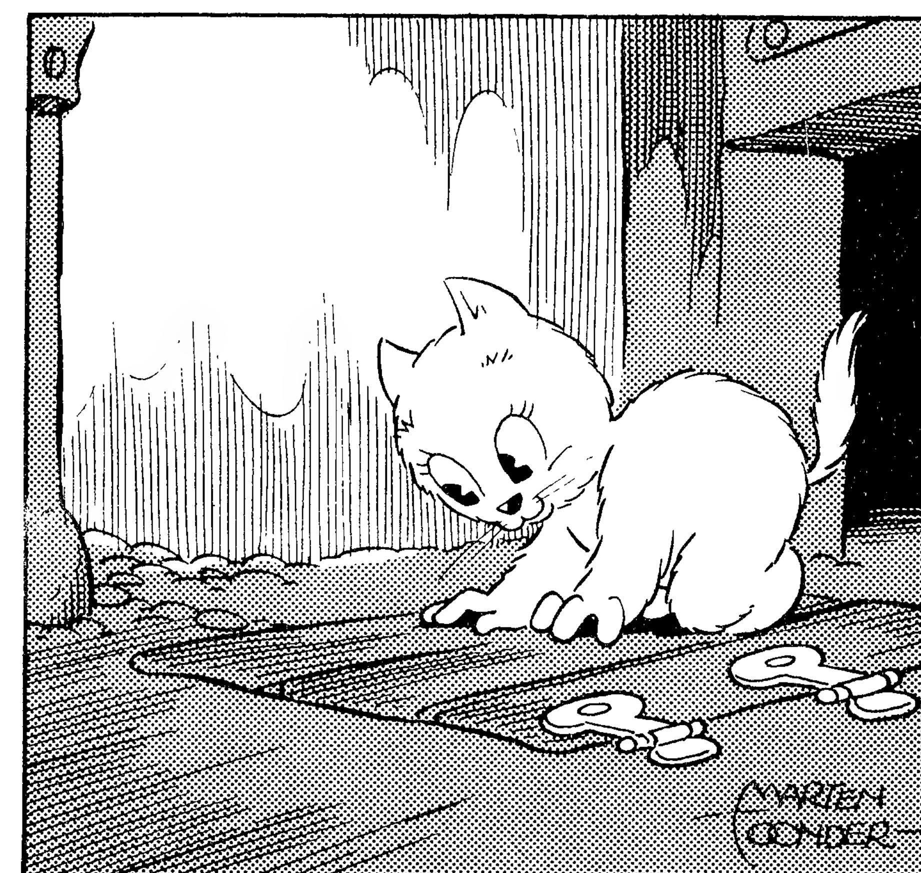

'Dat is erg gevaarlijk, Tom Poes!' bromde heer Ollie. 'Ik weet niet, hoe jij er over denkt, jonge vriend, maar wanneer Hocus Pas in de gaten krijgt, dat ik ik ben en niet mijn spiegelbeeld, krijg ik een hoop last!' 'Onzin,' zei Tom Poes, 'dat hangt van u zelf af! Als u een beetje handig bent en niet te veel praat, zal hij niets merken. U moet trouwens zorgen, dat die vogel weer een edelman wordt, dat is immers de afspraak?'
Heer Bommel pruttelde nog wat, maar hij raapte toch al z'n moed bij elkaar en liet zich met een diepe zucht door het openstaande luik zakken. Hocus Pas had in die tussentijd gevonden, wat hij zocht en hij haastte zich nu terug naar de plek, waar hij de spiegelbeeld-Ollie had achtergelaten. 'Wat doe jij daar?' vroeg hij verbaasd, 'wat zoek je daar boven?' 'Eh... ik... eh... ik eh...' zei heer Bommel, die het vreselijk warm kreeg, 'ik... ik zoek vleermuizen... daar houd ik van.'

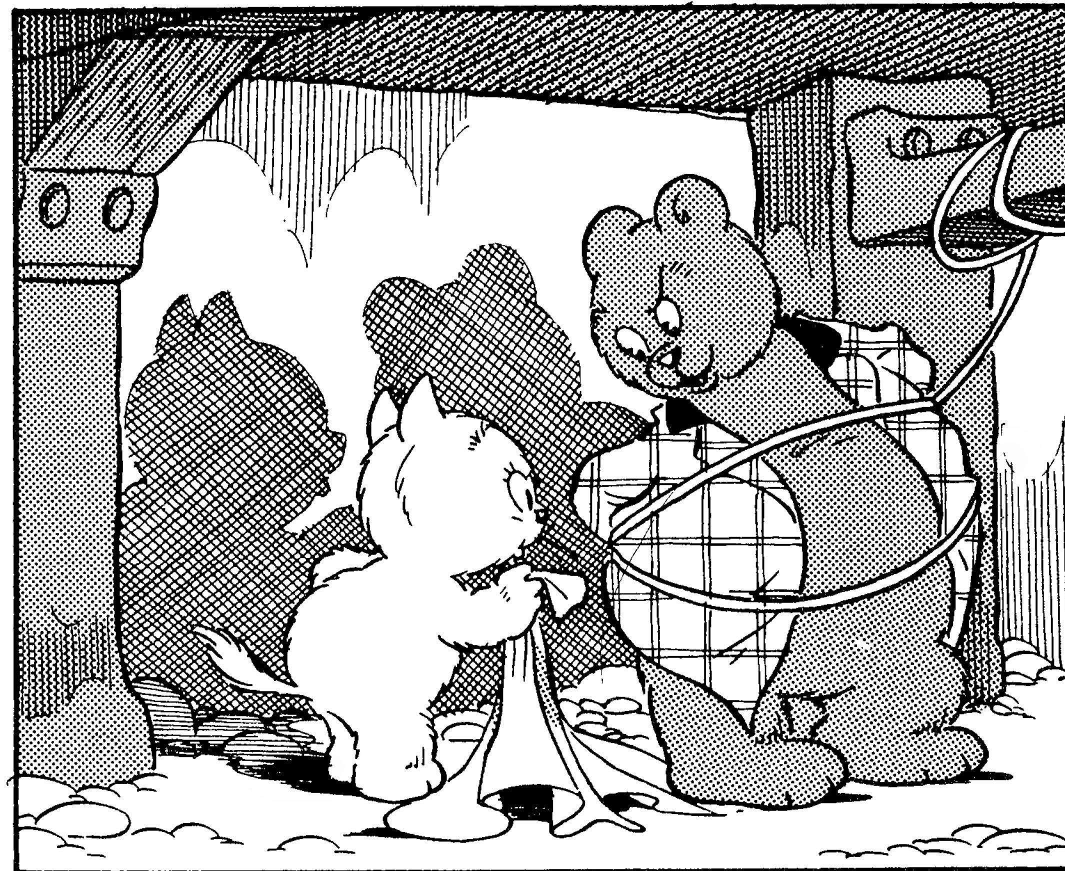
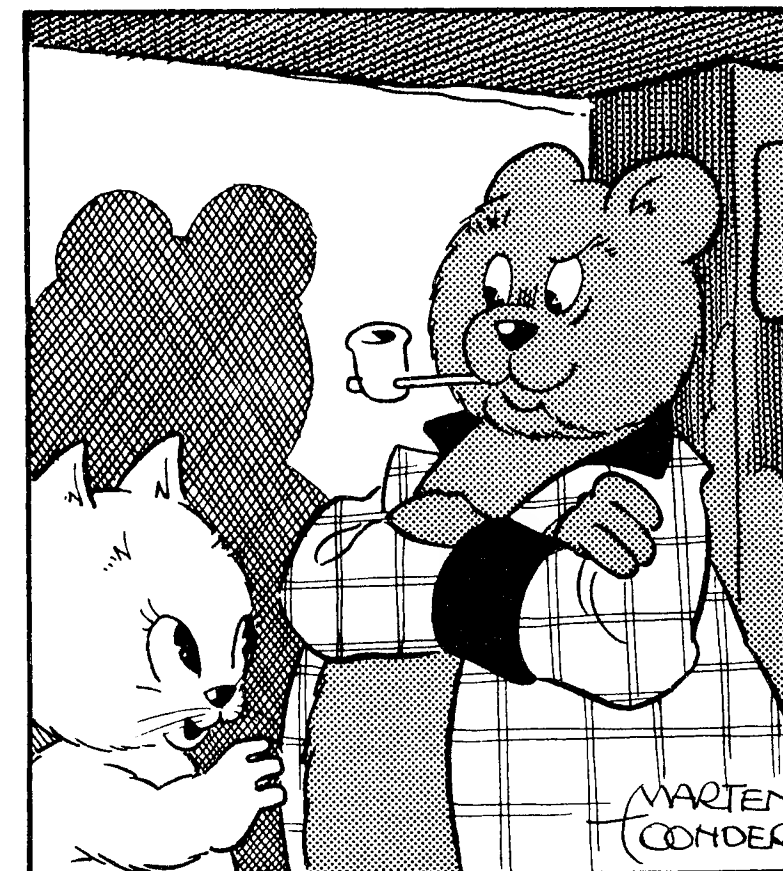

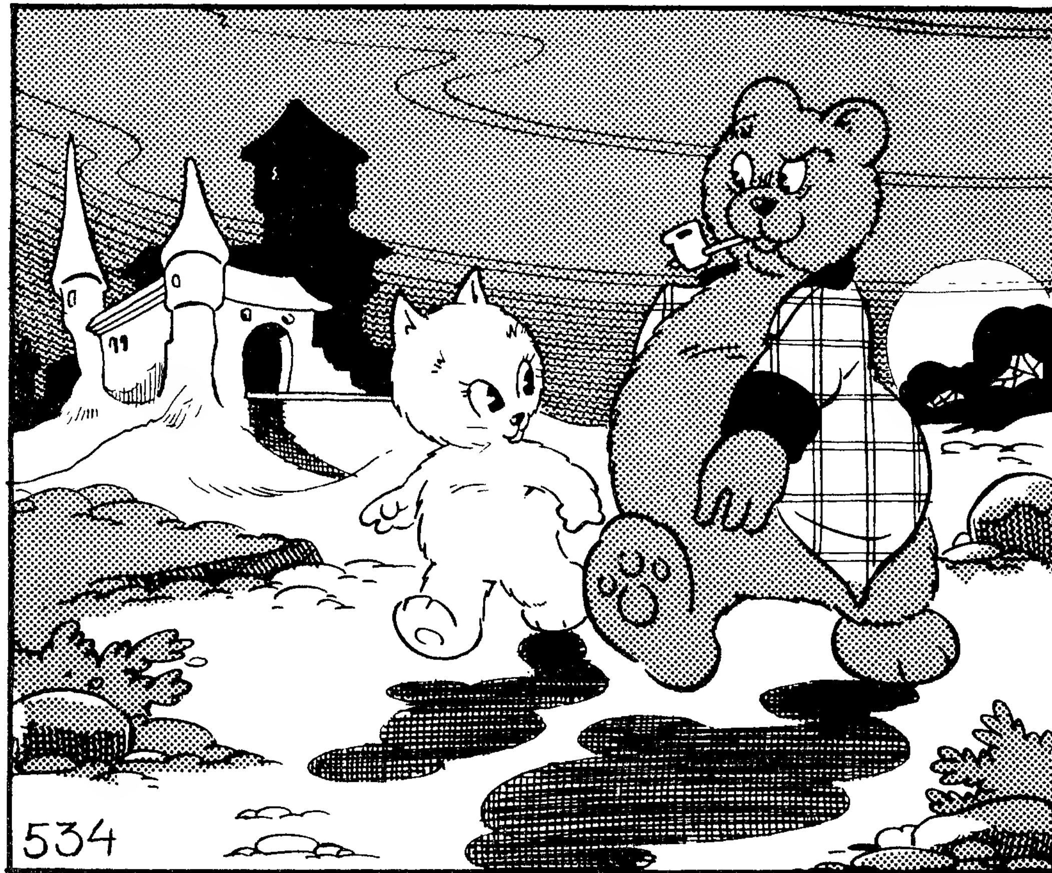
Gelukkig vroeg Hocus Pas niet verder wat heer Bommel daar boven had uitgevoerd. Hij haalde vol trots een grote kristallen bol te voorschijn en hield die onder heer Bommels neus. 'Kijk,' zei hij, 'dit is een toverbol. Straks gaan we samen naar het betoverde kasteel en wanneer jij dan voor die spiegel gaat staan en die bol in je handen neemt, zal Akah da Bra zelf verschijnen, omdat jij degene bent die zijn tovermacht kunt breken. Hihihihi! Hij heeft er bij het maken van die spiegel niet op gerekend, dat er nog wel eens iemand met een kristallen bol kon verschijnen...' 'En die vogel dan?' vroeg heer Bommel bezorgd. 'Wat gebeurt daar mee?' 'Niets natuurlijk!' zei Hocus Pas, 'dat blijft een vogel! Wat kan jou die betoverde edelman schelen? Als wij de tovermacht van Akah da Bra maar hebben!' Tom Poes had door die kier in het luik alles gehoord en hij krabbelde nu vlug overeind. 'Dat kan interessant worden!' dacht hij.

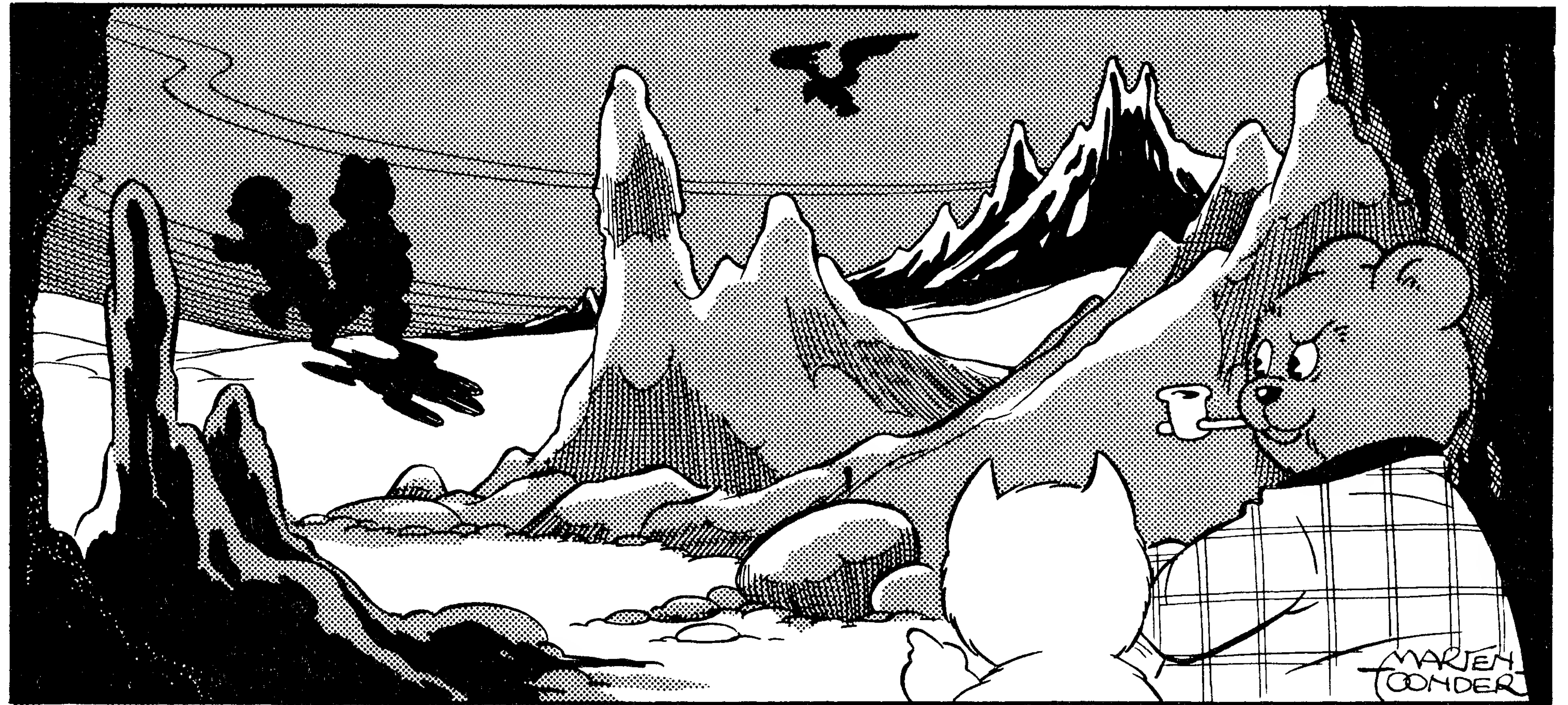

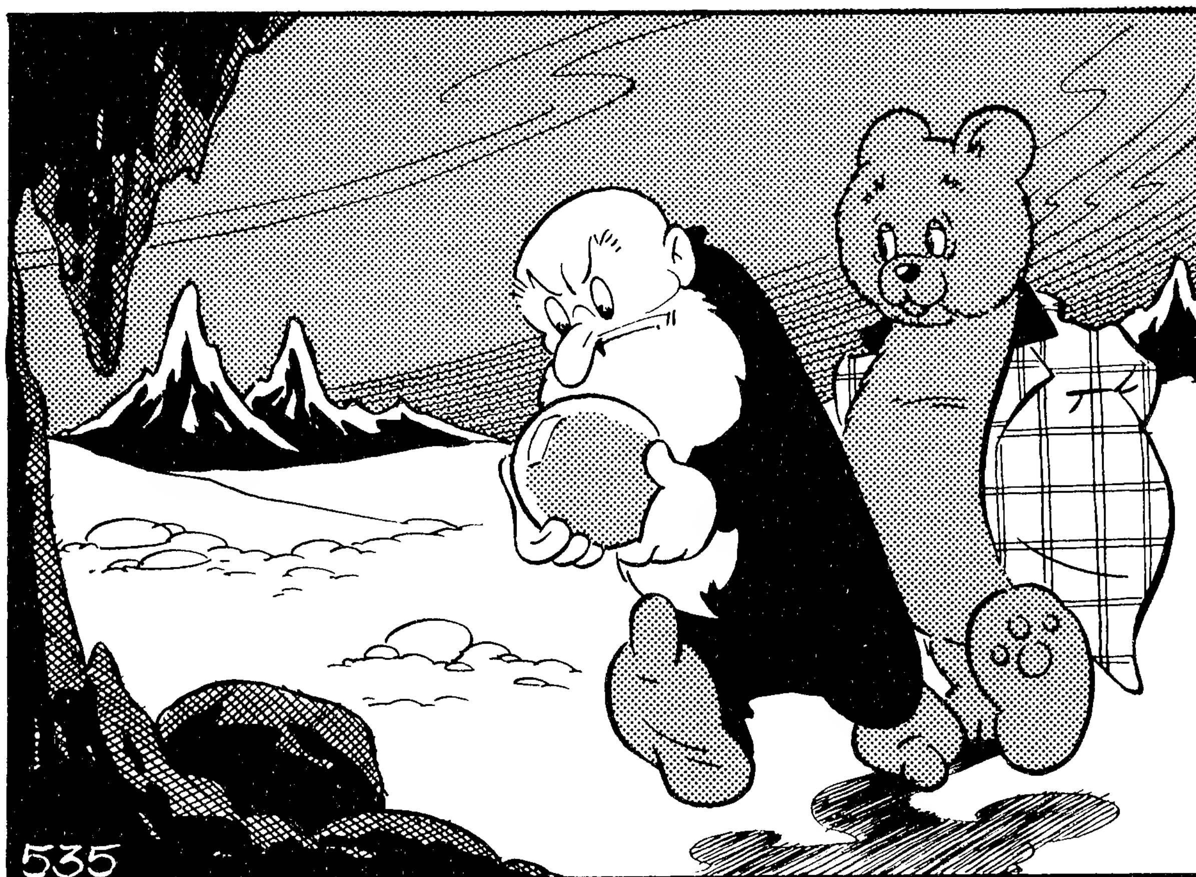
'Komaan,' zei Hocus Pas, terwijl hij met heer Bommel het kasteel uitliep, 'we moeten zo langzamerhand naar het betoverde kasteel toe. De zon begint al te dalen en we moeten zorgen, dat we er om precies elf uur zijn. We hebben veel te doen. Hihihihi! Een mooie kristallen bol is dit... Over een paar uurtjes ben ik de machtigste tovenaar van de wereld!' Tom Poes had intussen niet stilgezeten. Hij holde op de spiegelbeeld-Ollie af, die nog steeds gebonden in een hoekje stond en maakte vlug zijn touwen los.

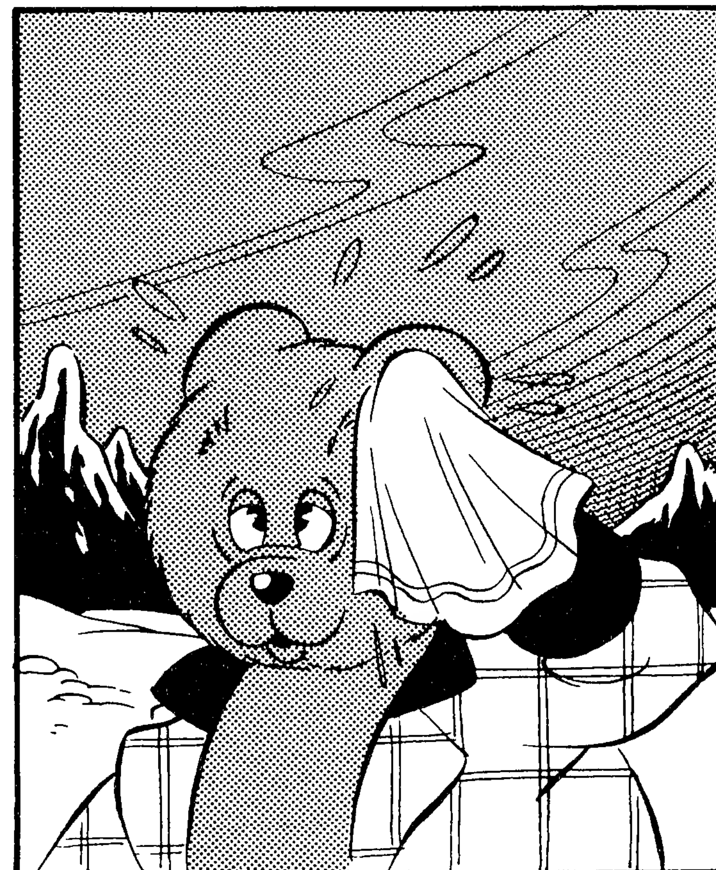
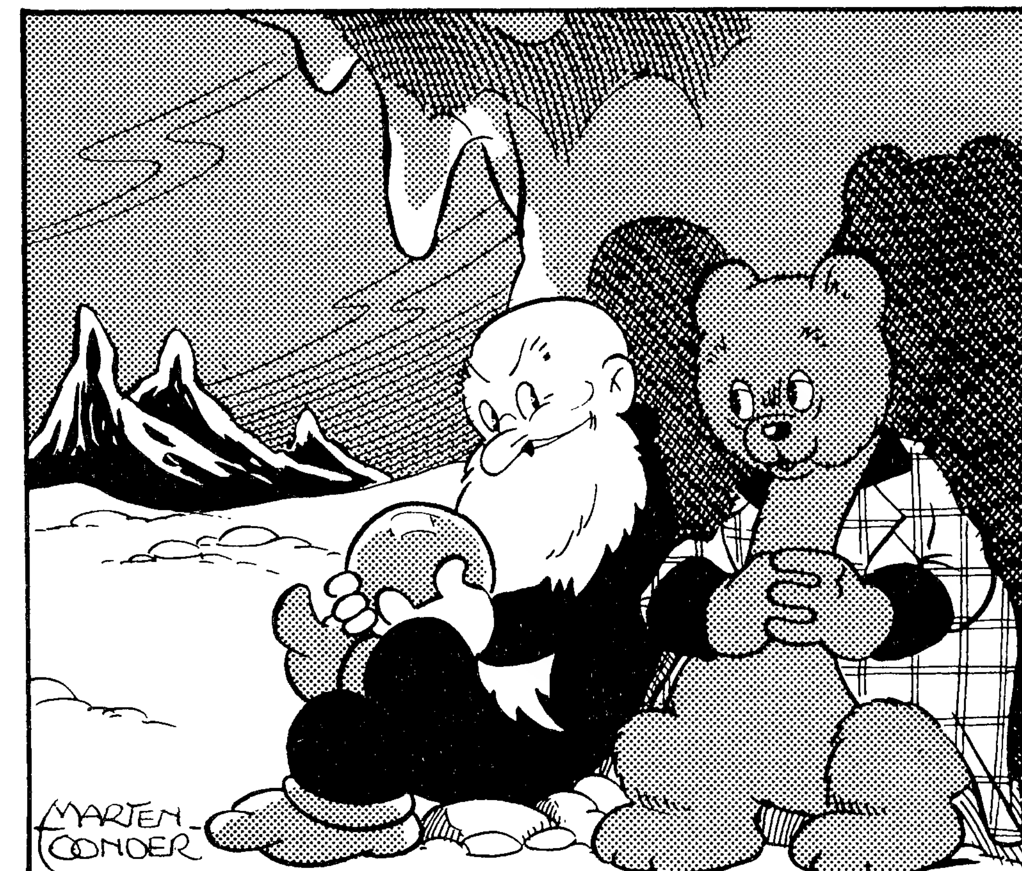
'Luister eens,' zei hij, 'ik laat je vrij, maar je moet me helpen. We gaan naar het betoverde kasteel en daar moet jij een wens doen. Wat voor loon moet je voor je hulp hebben?' 'Loon?... Bah!' bromde Bommel B. Ollie, 'ik moet geen loon, geld genoeg. Maar ik wil je wel helpen, wanneer ik dat baardmannetje een klap op zijn hoofd mag geven!' 'Afgesproken!' riep Tom Poes verheugd, 'kom maar gauw mee!'

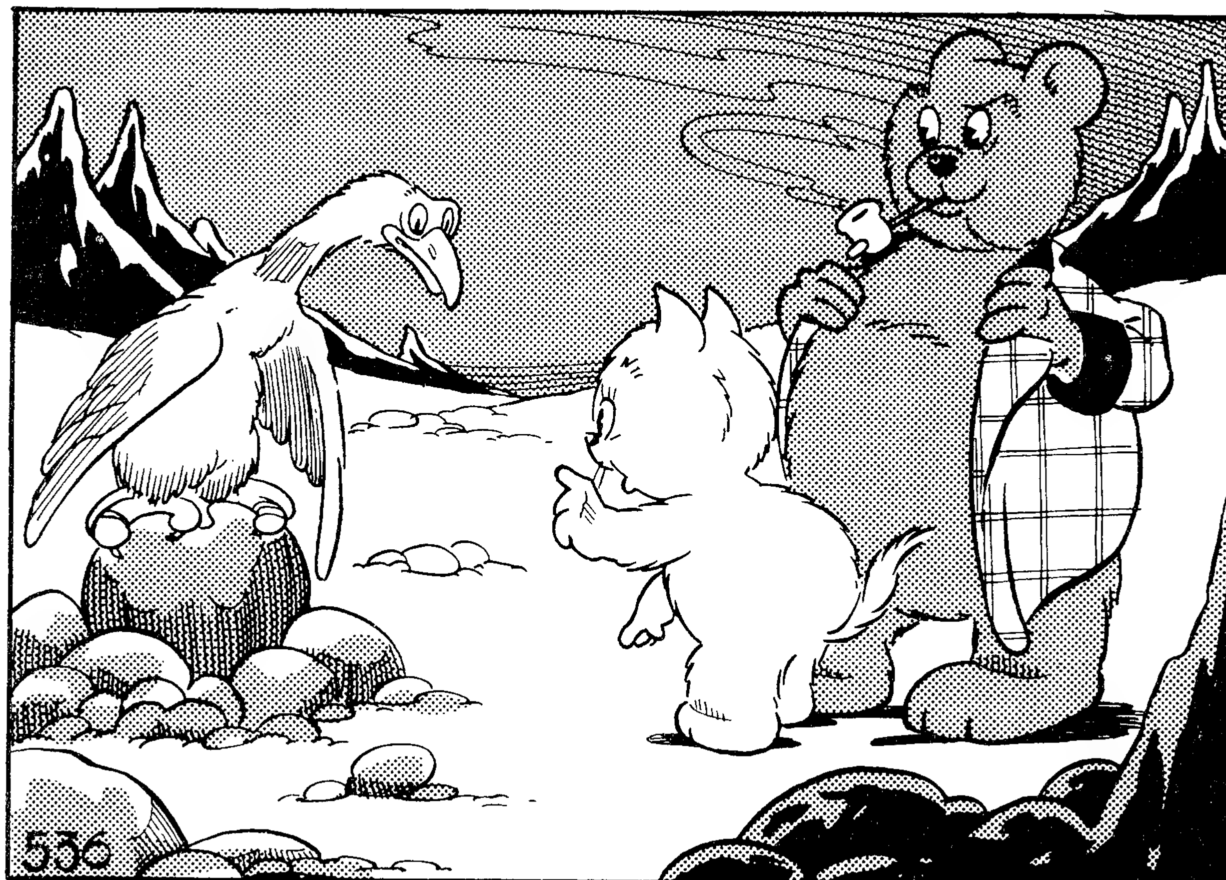

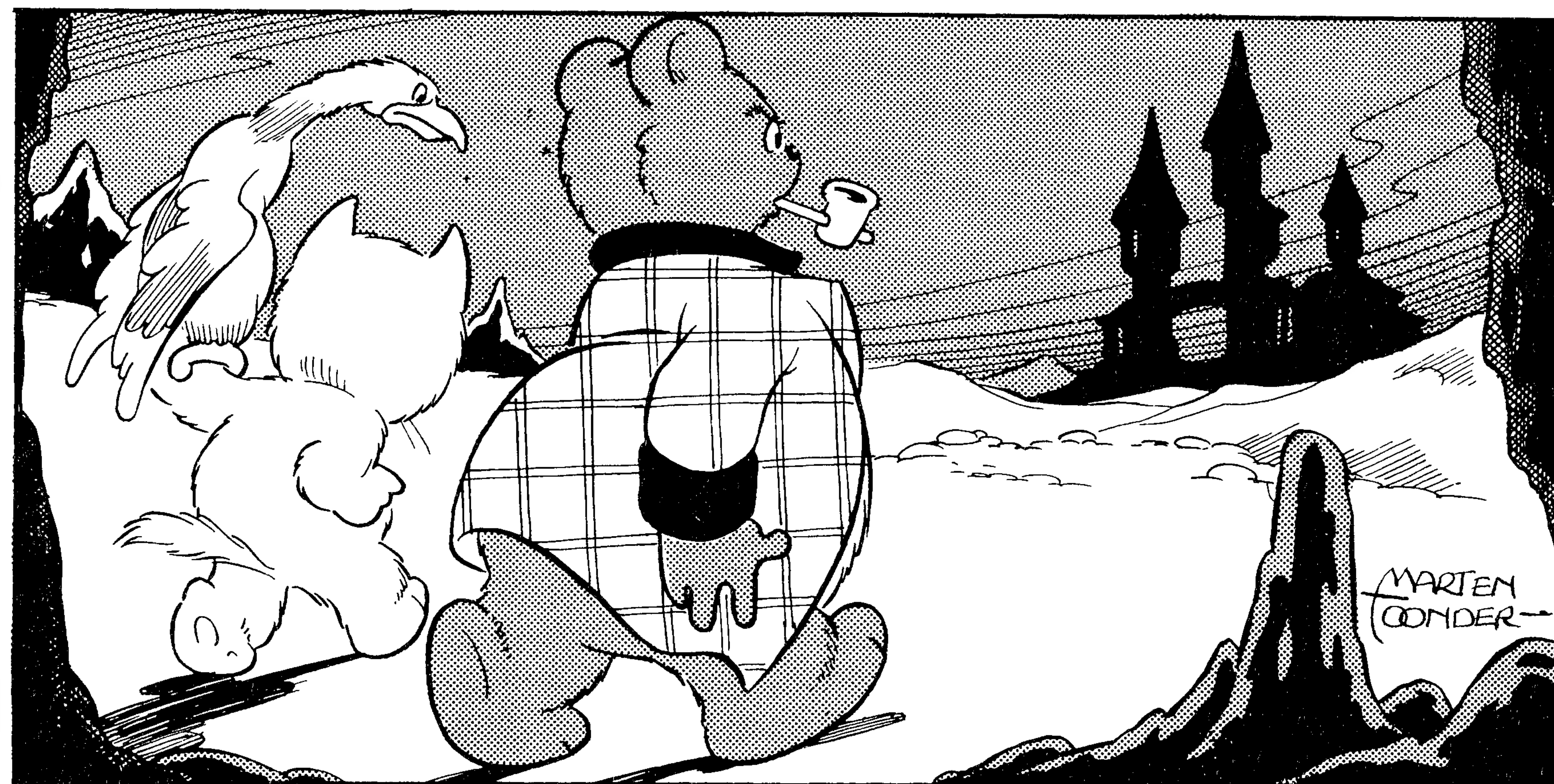
Zo liepen dus even later ook Tom Poes en de spiegelbeeld-Ollie in de richting van het betoverde kasteel. De zon was al haast onder en het begon donker te worden. 'Ik ben blij, dat u me wilt helpen,' zei Tom Poes, 'u hoeft niets anders te doen dan met de kristallen bol van Hocus Pas voor de toverspiegel te gaan staan en een wens te doen. U doet er een goed werk mee, want op die manier kan de edelman, die door Akah da Bra betoverd is, weer een gewoon mens worden...' 'Bah!' zei Bommel B. Ollie, 'ik geef niets om een goed werk... Ik wil alleen dat oude baardmannetje een klap op zijn hoofd geven. Hij verveelt me, denkt zeker, dat ik een kwajongen ben... Bah! Jij verveelt me trouwens ook, ik weet niet zeker of ik jou straks ook niet een tik ga geven...' 'Wacht daar dan nog even mee!' zei Tom Poes, 'we hebben nu geen tijd! Kijk, daar voor ons lopen heer Bommel en Hocus Pas! We moeten voorzichtig zijn!'

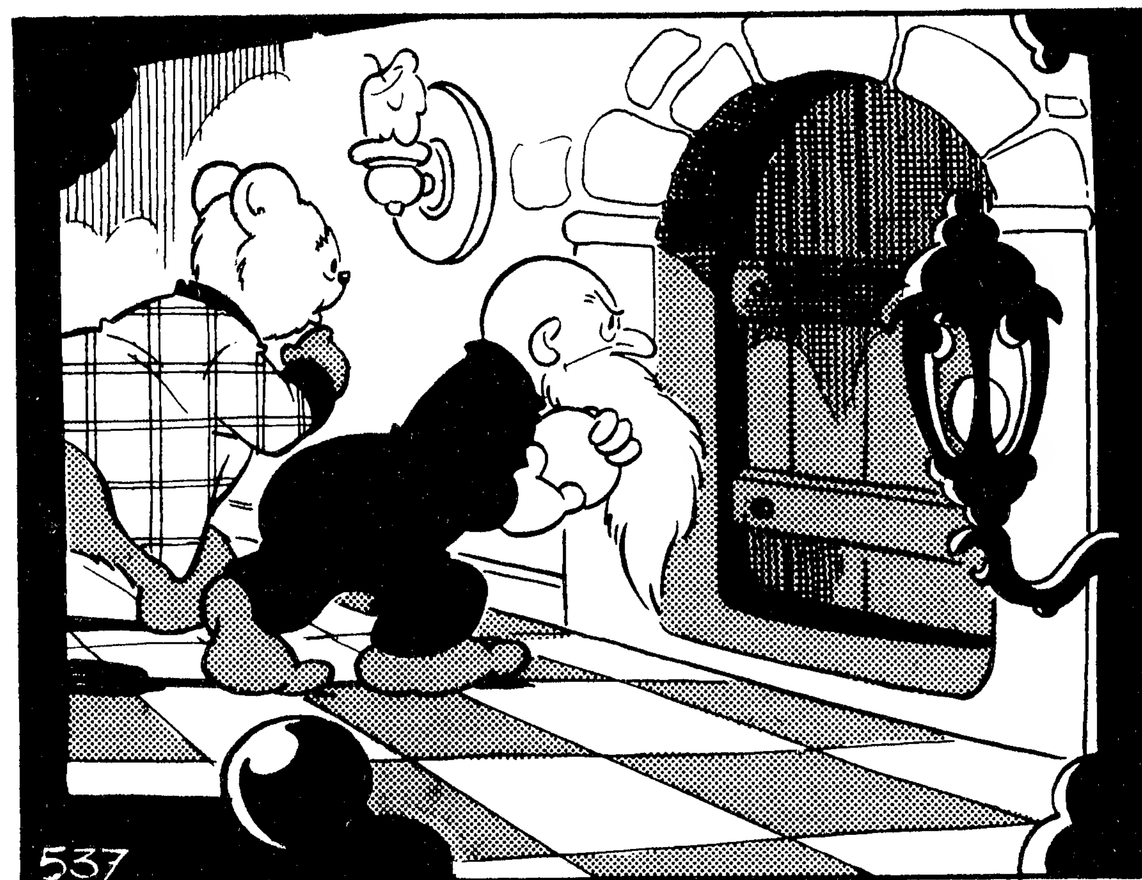

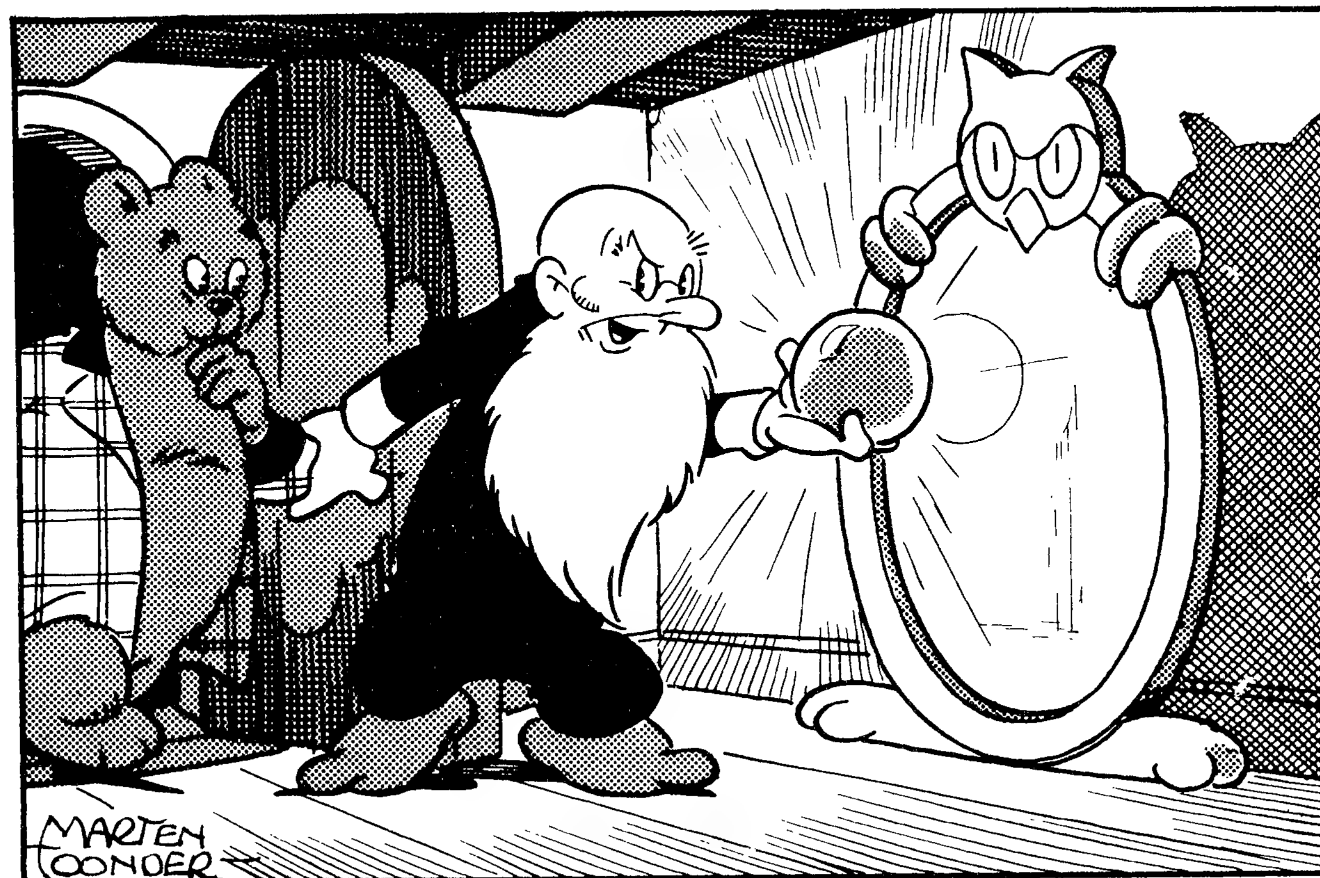
Heer Bommel en Hocus Pas waren in het Kale Dal aangekomen en Hocus Pas tuurde aandachtig in zijn kristallen bol. 'Ik zal proberen precies de plek te vinden, waar straks het kasteel komt te staan,' mompelde hij. 'Dan zijn we binnen, als de muren omhoog komen. En denk er om dat je geen rare streken uithaalt, manneke! Je moet precies doen wat ik je zeg, want anders zal het raar met je aflopen!' 'Oef!' mompelde heer Bommel, terwijl hij met een grote zakdoek het zweet van zijn voorhoofd afdroogde, 'ik wou, dat Tom Poes iemand anders dit baantje had laten opknappen! Wie weet wat ik straks...' 'Wat loop je te mopperen?' vroeg Hocus Pas. 'Kom hier maar eens naast me zitten, ventje. Hier is de plek waar het kasteel komt. En vertel me nu eens wat er aan de hand is. Ik weet het niet zeker, maar het komt me voor, dat je een beetje veranderd bent. Je begint steeds meer op de echte Bommel te lijken!' Heer Bommel zei niets, maar hij begon het erg warm te krijgen...

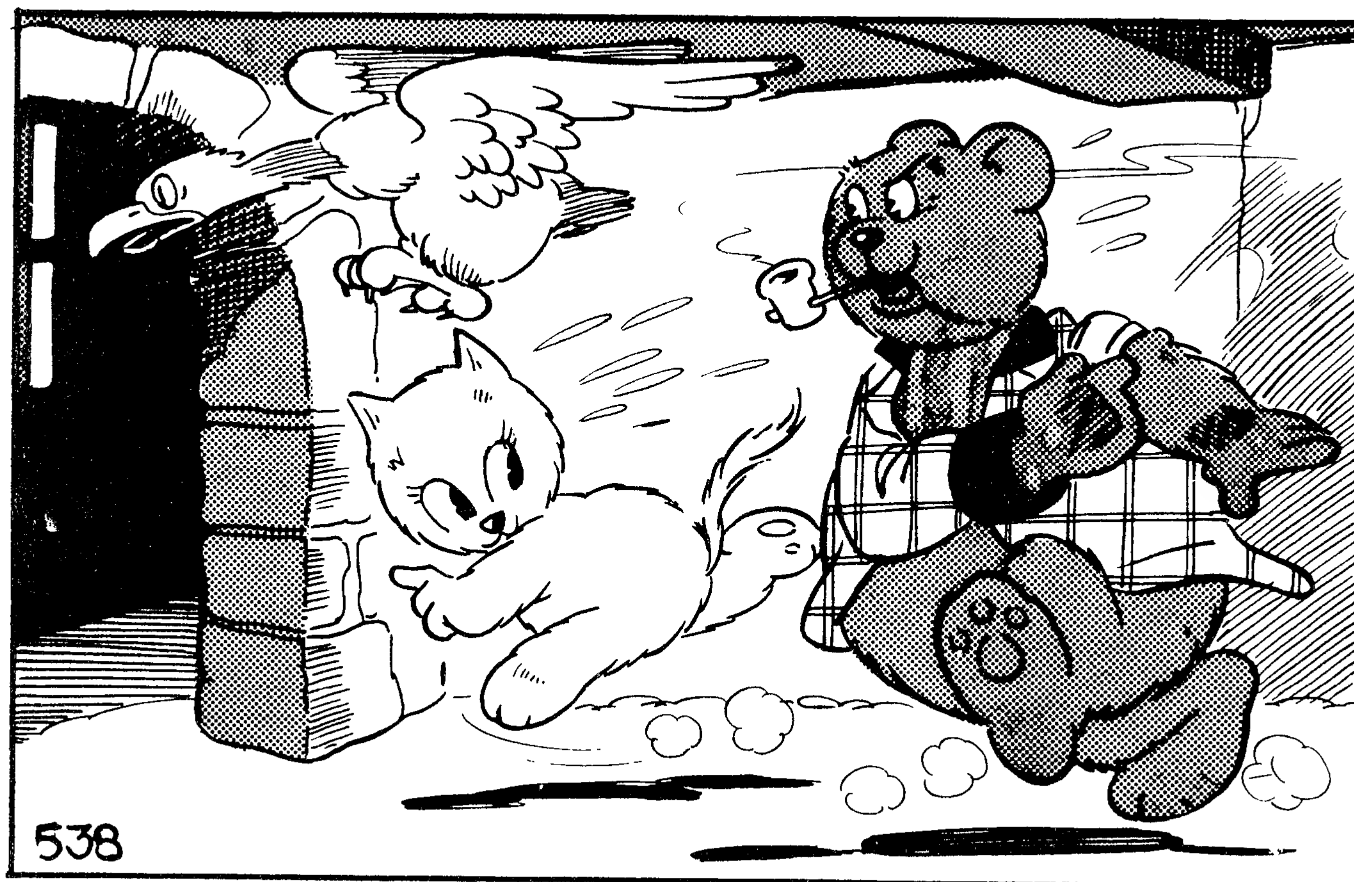
Tom Poes en de spiegelbeeld-Ollie waren intussen een beetje achtergebleven om te zorgen, dat Hocus Pas hen niet in de gaten kreeg. En toen ze nu voorzichtig om een rotspunt heen liepen, kregen ze ineens dezelfde grote vogel in het oog, die al een paar keer bij het betoverde kasteel had rondgevlogen. ‘Dat is de edelman, die we gaan helpen!’ legde Tom Poes uit. ‘We moeten zorgen, dat hij straks met ons meegaat.’ ‘Mij best,’ zei Bommel B. Ollie, ‘het zal me een zorg zijn, hoewel ik het uiterlijk van het beest niet mag. Bovendien begint het me allemaal een beetje te vervelen, ik begin zin te krijgen om dat oude baardmannetje op zijn hoofd te slaan. Hoe staat het er nu mee?’ ‘In orde!’ zei Tom Poes. ‘Als ik me niet vergis, hoor ik daar een torenklok slaan, het kasteel zal nu zo langzamerhand wel verschenen zijn. Kom maar vlug mee!’ De vogel ging op Tom Poes’ arm zitten en ze gingen nu vlug op weg...

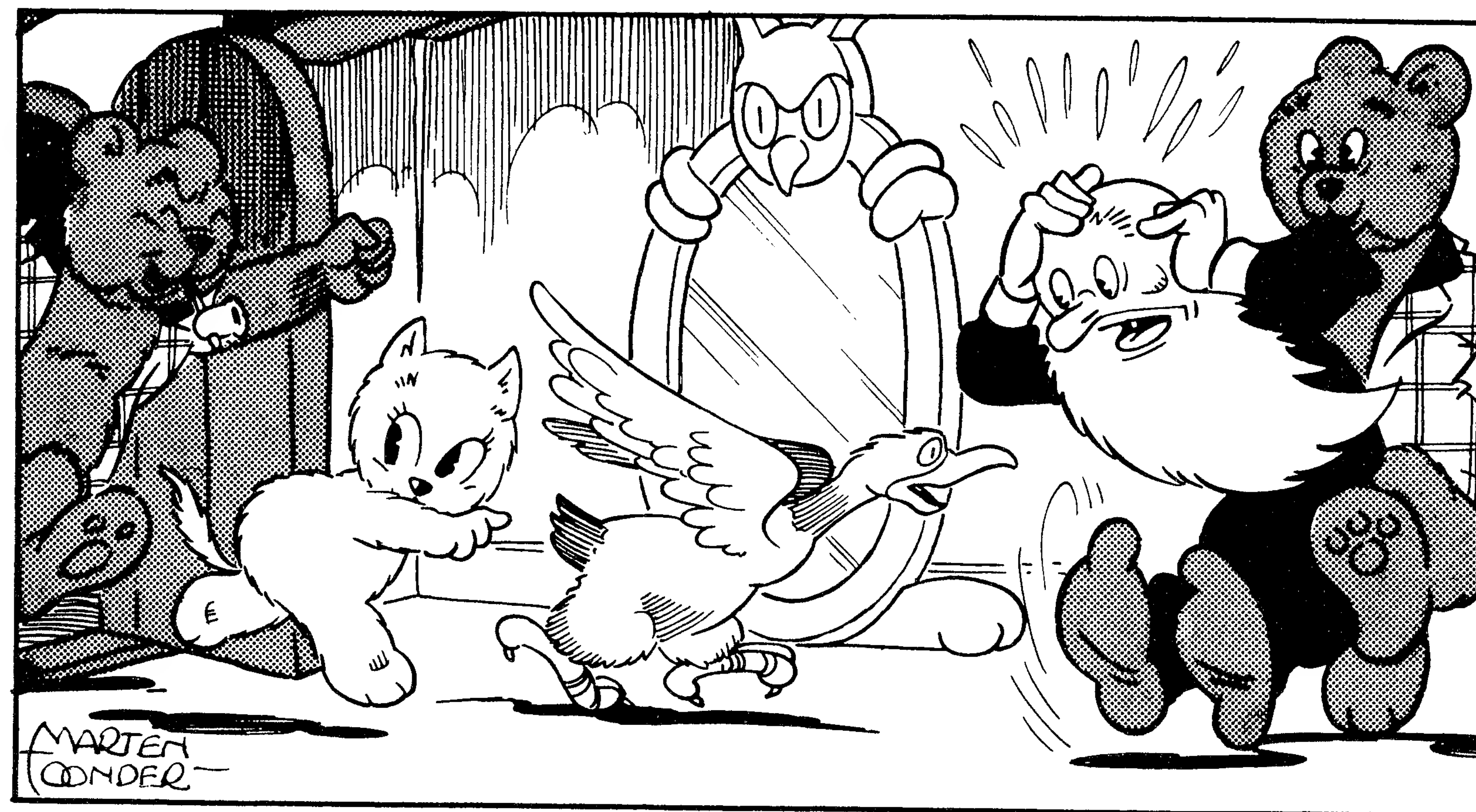

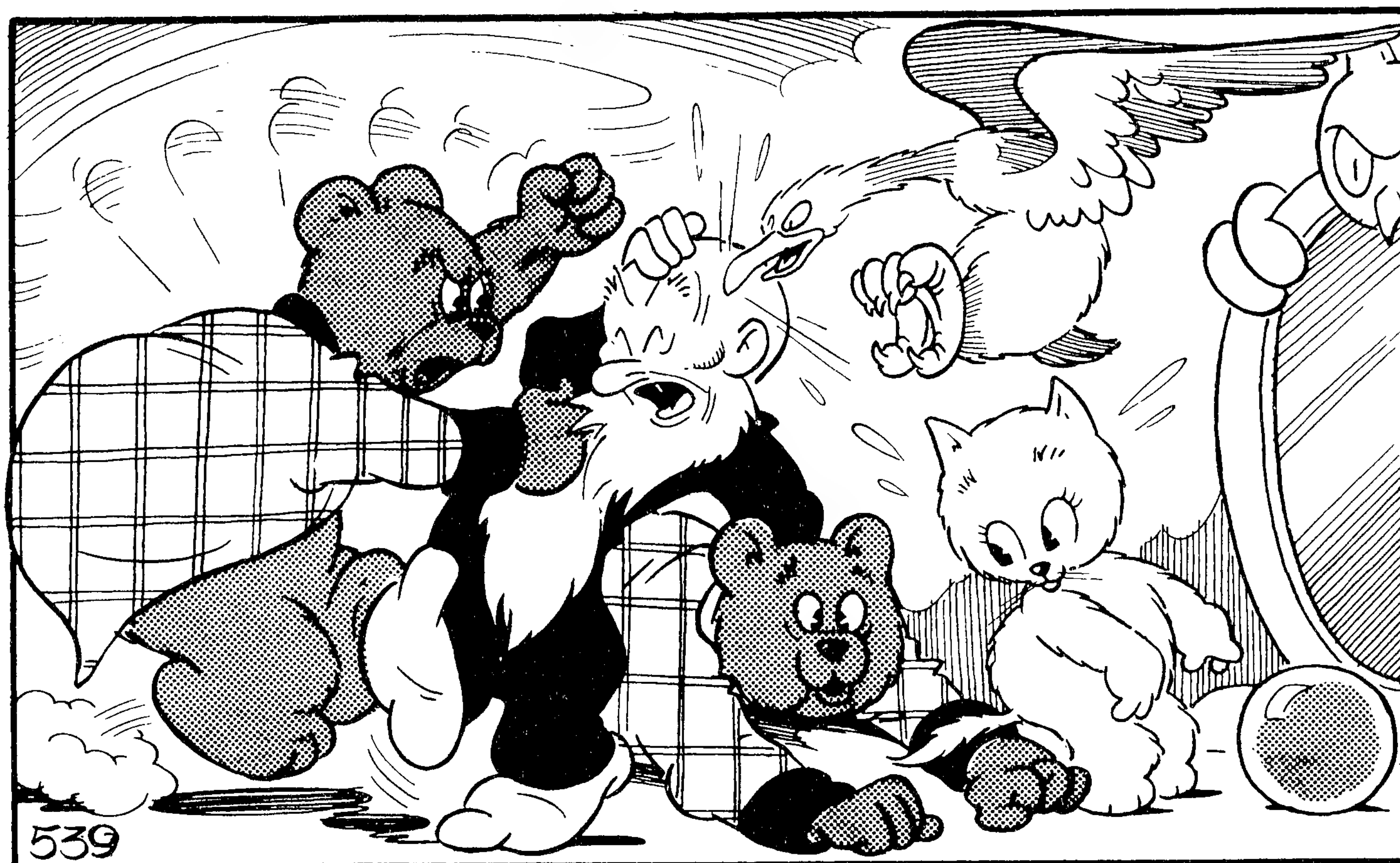

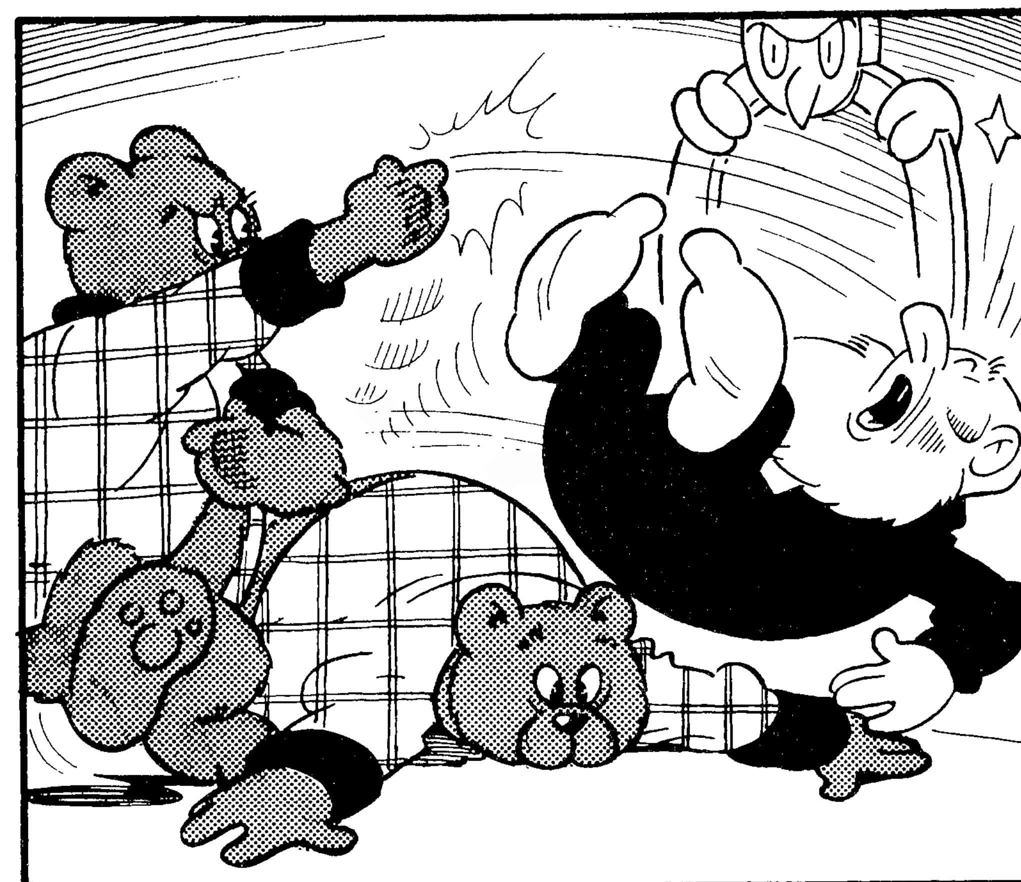
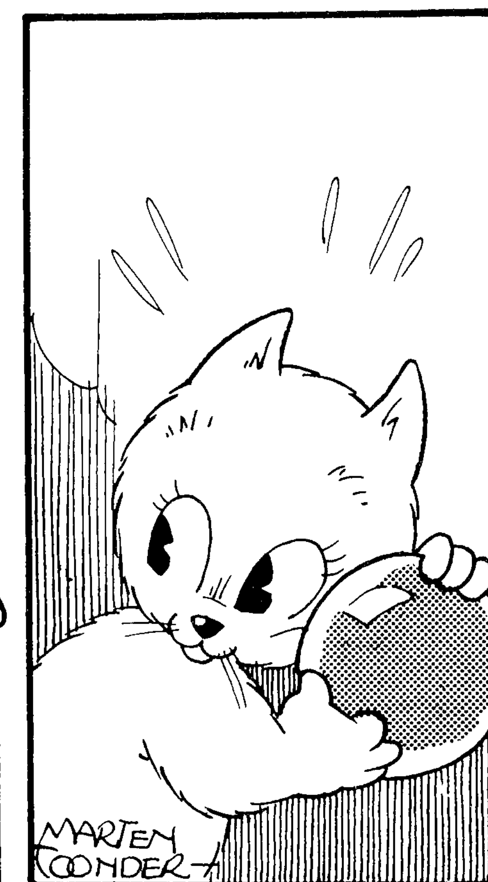
In die tussentijd waren Hocus Pas en heer Bommel die, zoals je weet, al in het kasteel waren toen het zichtbaar werd, al lang op weg naar het verboden kamertje, waar de toverspiegel stond. ‘Zo, nu deze deur en dan die gang door...’ zei Hocus Pas. ‘Zie je wel, we zijn er al! Kom binnen manneke! Kom binnen! Daar staat de spiegel, zie je wel? En hier is de kristallen bol. Nu moet je even gauw opschieten, zodat we klaar zijn, voordat die Olijf ben Dadel weer verschijnt. Let op, pak de bol met je beide handen vast en ga hier voor de spiegel staan... Dan kijk je jezelf in de spiegel aan en zegt: Akah da Bra, verschijn!! Meer hoef je niet te doen, snap je? Want omdat jij het spiegelbeeld bent, zal Akah da Bra niet anders kunnen dan gehoorzamen.’ Heer Bommel pakte de kristallen bol beet en ging bibberend voor de spiegel staan. ‘Nu komt alles uit...!’ dacht hij en het zweet brak hem uit.

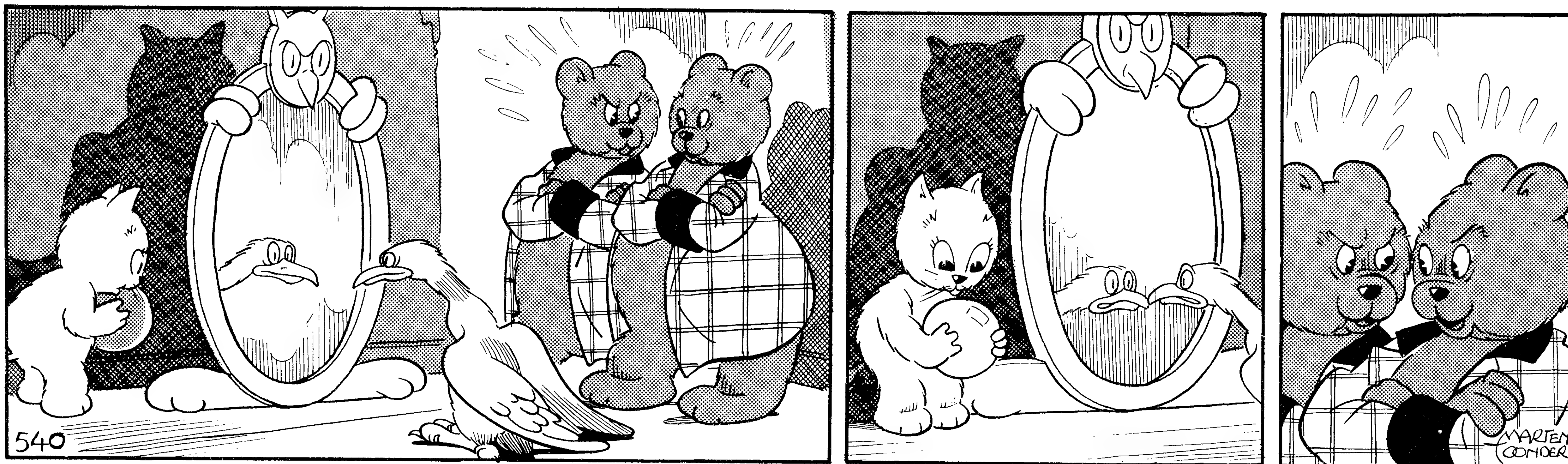

Tom Poes, de spiegelbeeld-Ollie en de vogel, die eigenlijk een edelman was, waren het kasteel binnengedrongen en holden nu door de gangen op zoek naar het verboden kamertje. 'We zijn er haast!' hijgde Tom Poes. 'U mag direct die klap op het hoofd van het baardmannetje geven! Hier de hoek om...'
Bommel B. Ollie stroopte zijn mouwen op en rende achter Tom Poes aan het kamertje binnen. Nu je begrijpt, dat het daar een verwarring werd! Hocus Pas greep met beide handen naar zijn hoofd en hij keek met uitpuilende ogen naar de vogel, die met een opengesperde snavel op hem afvloog. En heer Bommel, die vlak achter hem stond, werd helemaal in de hoek gedrukt. 'We zijn geloof ik net op tijd!' riep Tom Poes. 'Is alles goed gegaan, heer Bommel?' 'Wat je goed noemt, Tom Poes!' bromde heer Bommel, 'ik heb het nog nooit zo benauwd gehad! Maar wat ben je eigenlijk van plan???...'

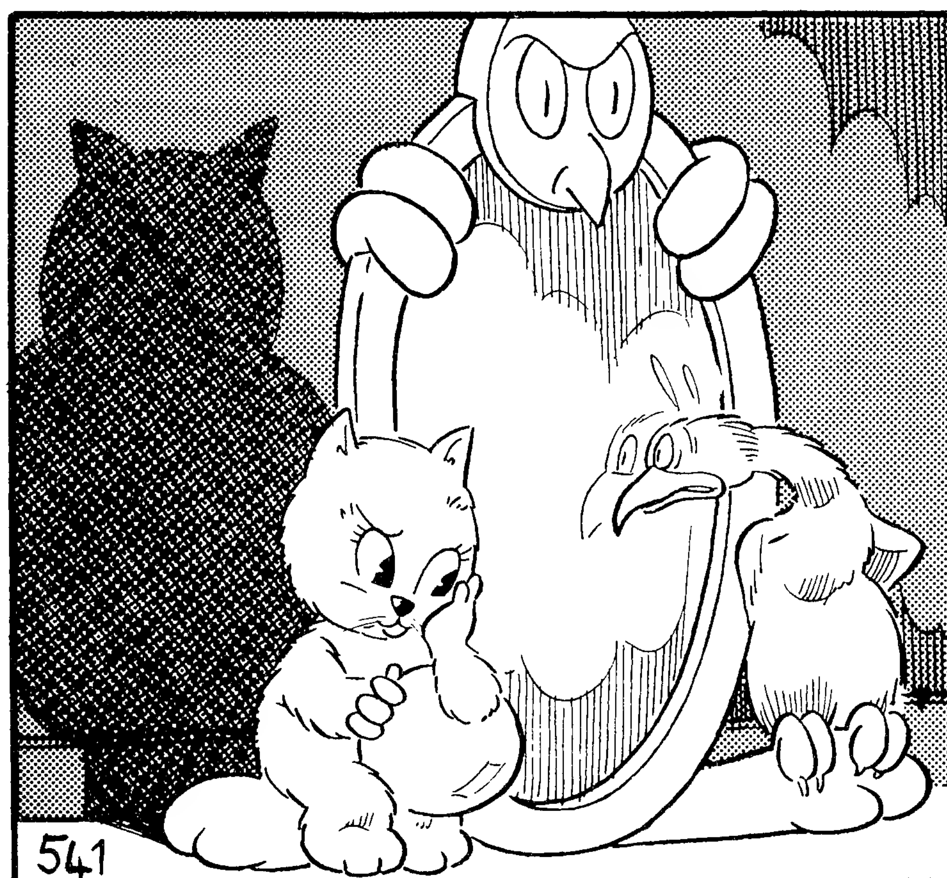

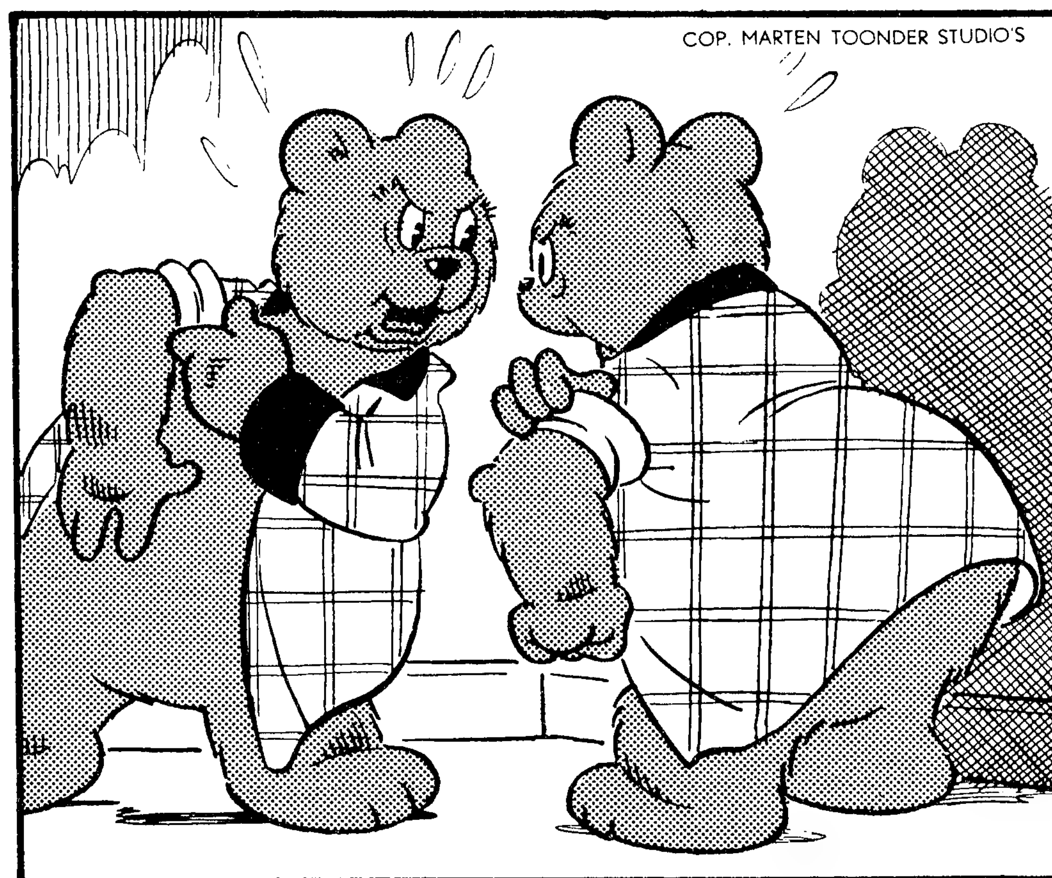

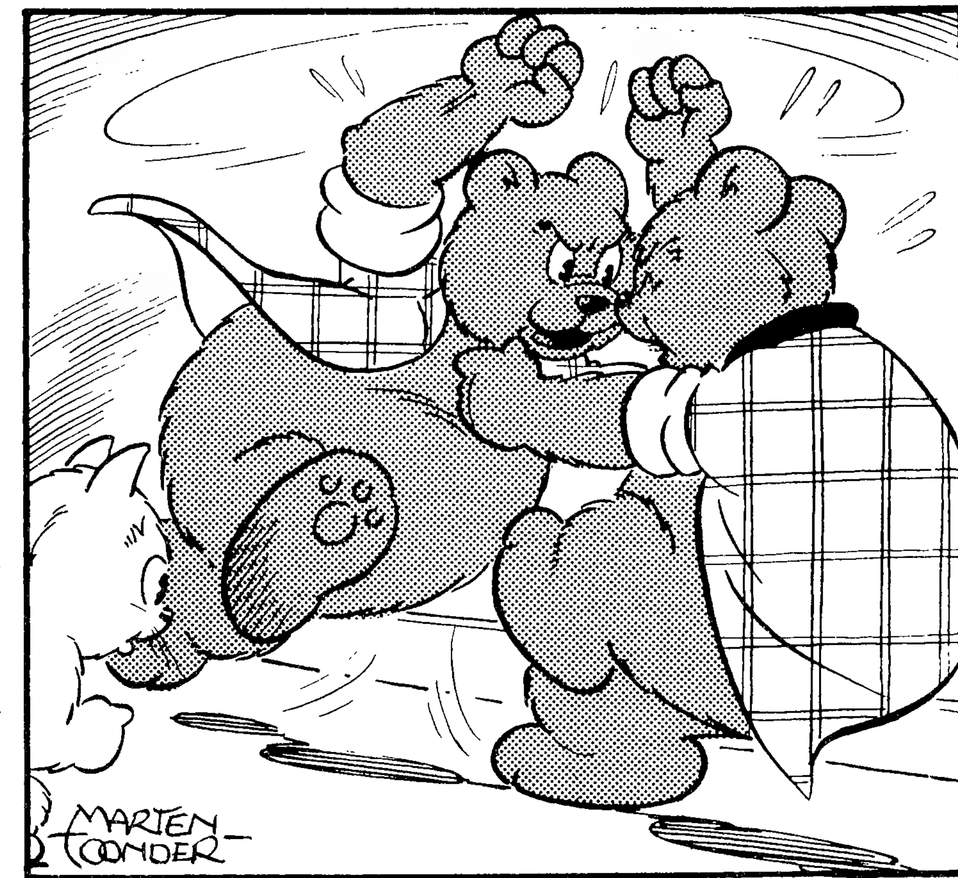
Tom Poes had geen tijd om uit te leggen wat hij eigenlijk van plan was, want de spiegelbeeld-Ollie sprong met een verheugde kreet op Hocus Pas af en greep hem bij zijn baard, terwijl de vogel die eigenlijk een edelman was omhoog fladderde en hem begon te bewerken met zijn snavel. 'Ha,' riep de spiegelbeeld-Ollie, 'jij vervelend baardmannetje! Nu heb ik je! Ik ga jou een klap op je hoofd geven! Je verveelt me!' Nu, hij deed wat hij gezegd had, want hij gaf de arme Hocus Pas zo'n harde tik op zijn hoofd dat de ongelukkige tovenaar over heer Bommel heen op de grond viel en daar helemaal suf en wezenloos in een hoek bleef liggen. Tom Poes wachtte niet af wat er verder zou gebeuren. Hij raapte vlug de kristallen bol op en liep naar de spiegel. Nu zullen we eens zien, wat er gebeurt wanneer de vogel voor de spiegel gaat staan,' dacht Tom Poes. 'De bol heb ik nu in ieder geval...'

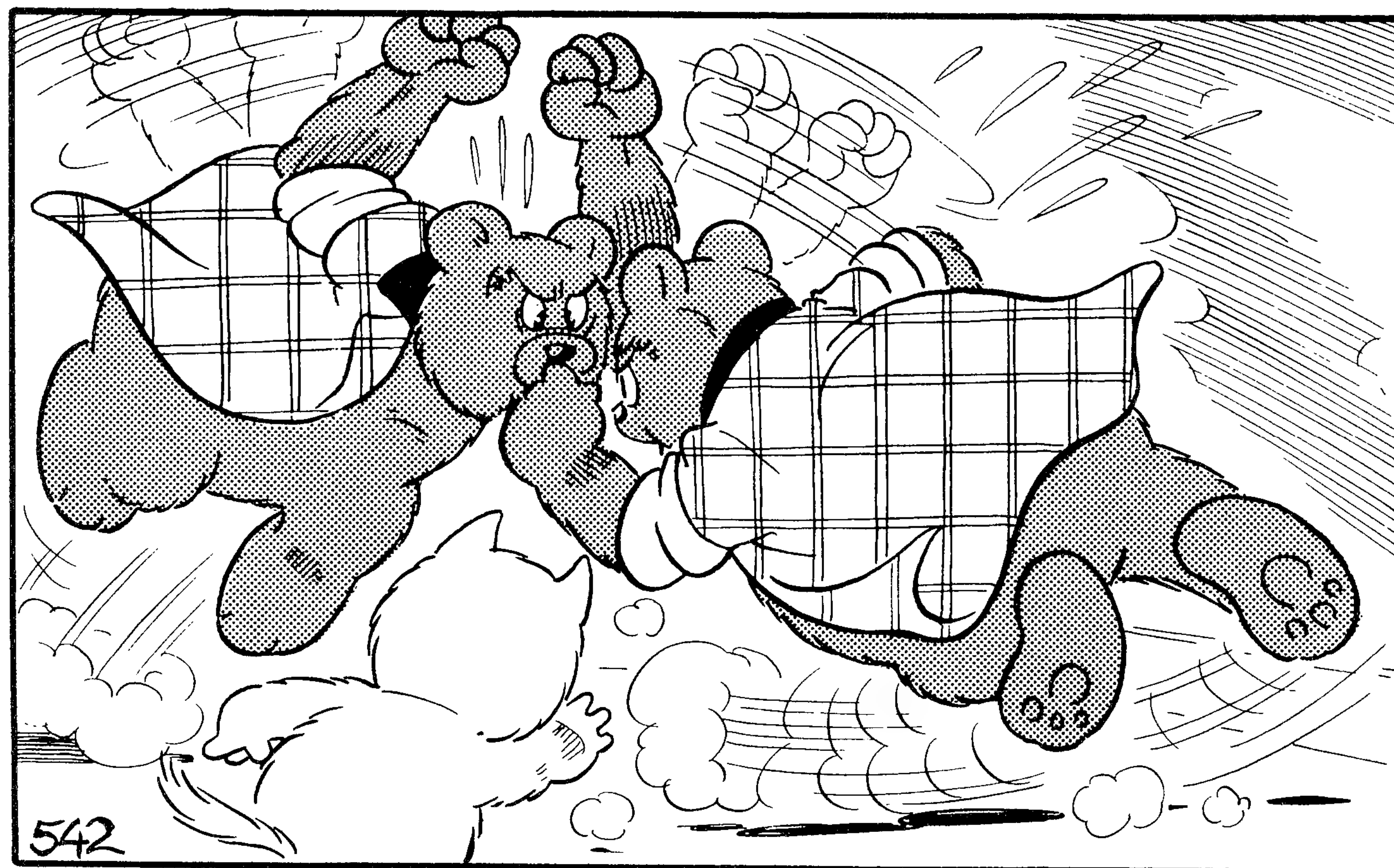
Hocus Pas lag dus stil in een hoek en was de eerste tijd niet in staat om iets te doen. Tom Poes duwde heer Bommel en zijn spiegelbeeld tegen de muur, trok de vogel voor de spiegel en hield de kristallen bol stevig vast. 'Nu moeten jullie allemaal heel stil zijn,' zei hij. 'Het gaat er nu maar om of Olijf ben Dadel gelijk had, toen hij zei, dat er twee spiegelbeelden gemaakt konden worden... Als dat zo is, dan heeft de vogel toch nog een kans om weer een edelman te worden.' Maar de minuten verstreken en er gebeurde helemaal niets! 'Hm,' fluisterde heer Bommel tegen zijn spiegelbeeld, 'ik geloof niet, dat het lukt... Maar wat geeft jou het recht om net zo te gaan staan als ik? Wat verbeeld je je eigenlijk wel? Ik ben een Bommel en ik kan niet dulden dat de eerste de beste vreemdeling mij belachelijk maakt!' 'Stil nu eens even, heer Bommel!' riep Tom Poes, maar zijn waarschuwing kwam te laat, want de spiegelbeeld-Ollie werd nu ook boos...

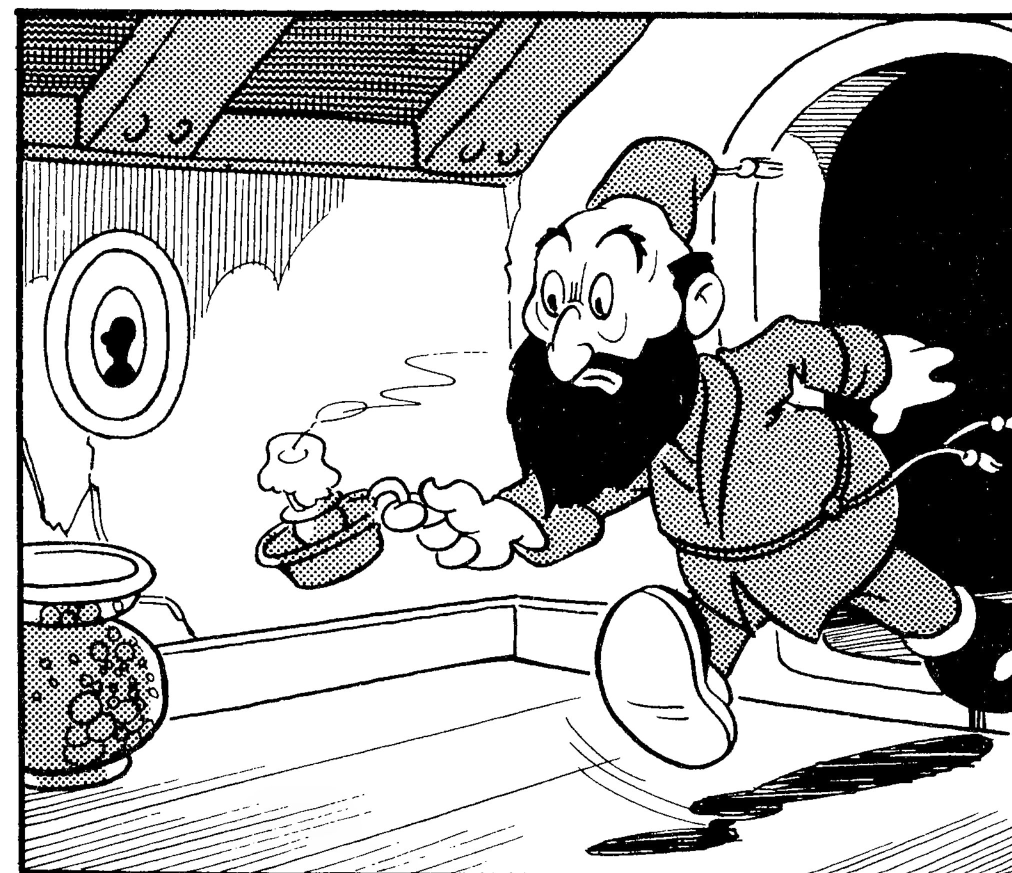
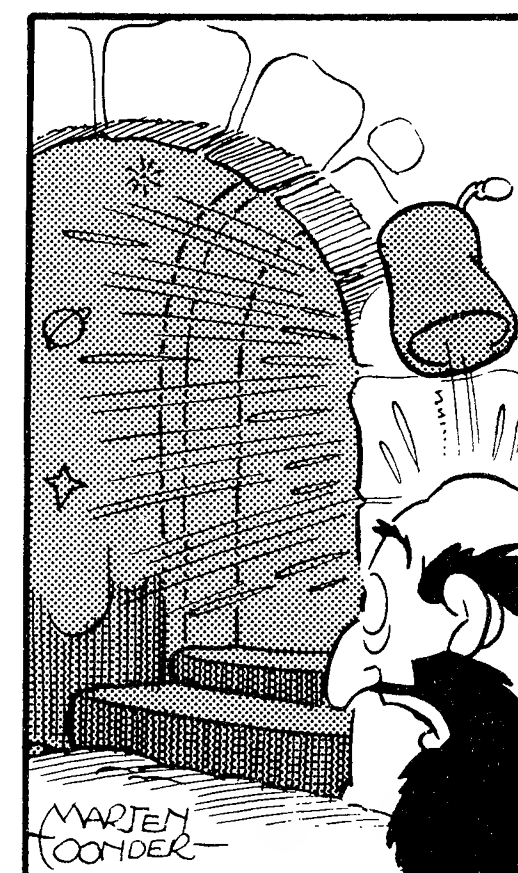

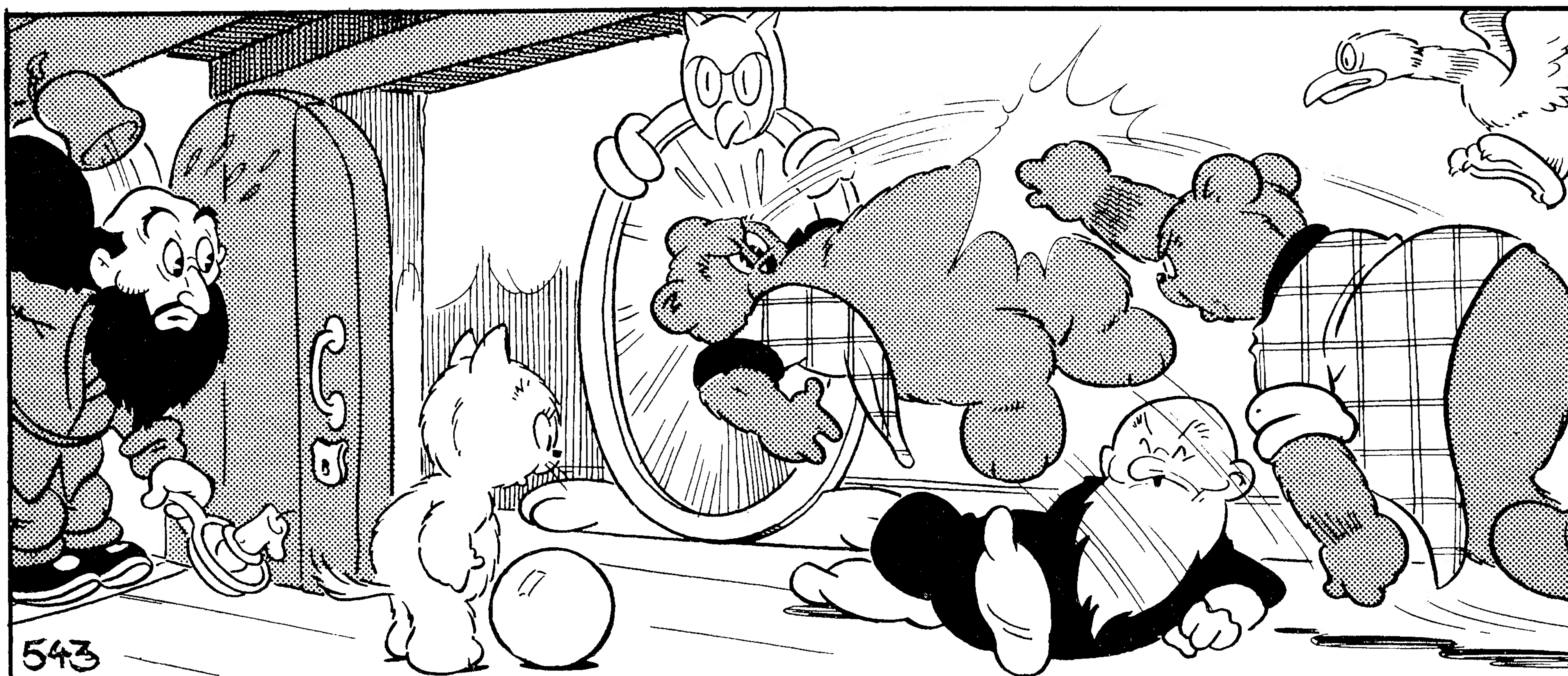

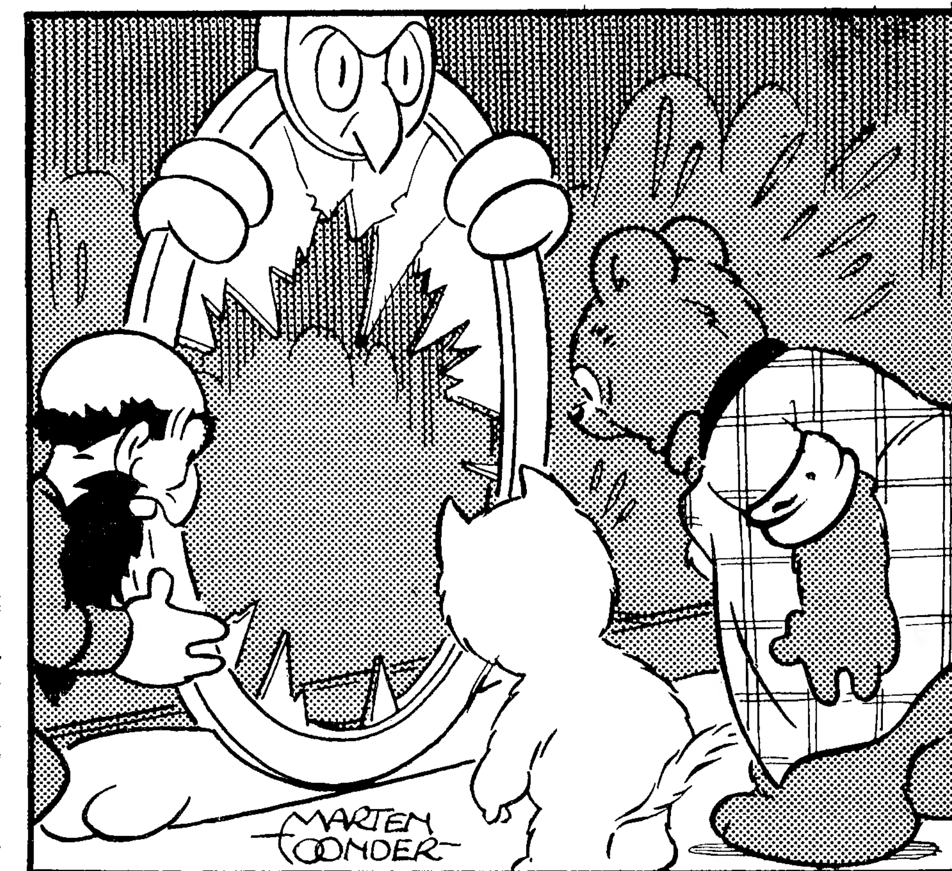
Ja, het scheen, dat het hele plan van Tom Poes in duigen was gevallen. Met de toverspiegel gebeurde er helemaal niets, de vogel bleef een vogel en het hielp niets, dat Tom Poes de kristallen bol tussen zijn vingers ronddraaide. 'Er moet ergens een fout zitten,' dacht Tom Poes moedeloos, 'ik begrijp alleen niet wat!' Intussen hadden heer Bommel en zijn spiegelbeeld grote herrie gekregen. 'Ik laat me door jou niets zeggen!' riep de spiegelbeeld-Ollie, 'je gezicht verveelt me en ik heb zin om jou een klap te geven.' 'Meneer!!' riep heer Bommel, 'als u een heer was zou ik u uitnodigen dat waar te maken! Wat let me u een lesje in beleefdheid te geven!' 'Probeer dat eens!' riep Bommel B. Ollie, die zijn mouwen begon op te stropen. Nu, je weet dat heer Bommel niet gauw boos is, maar nu werd hij het dan toch. Ik denk, dat het hem verveelde om steeds tegen net zo'n jas aan te moeten kijken, als hij zelf droeg...

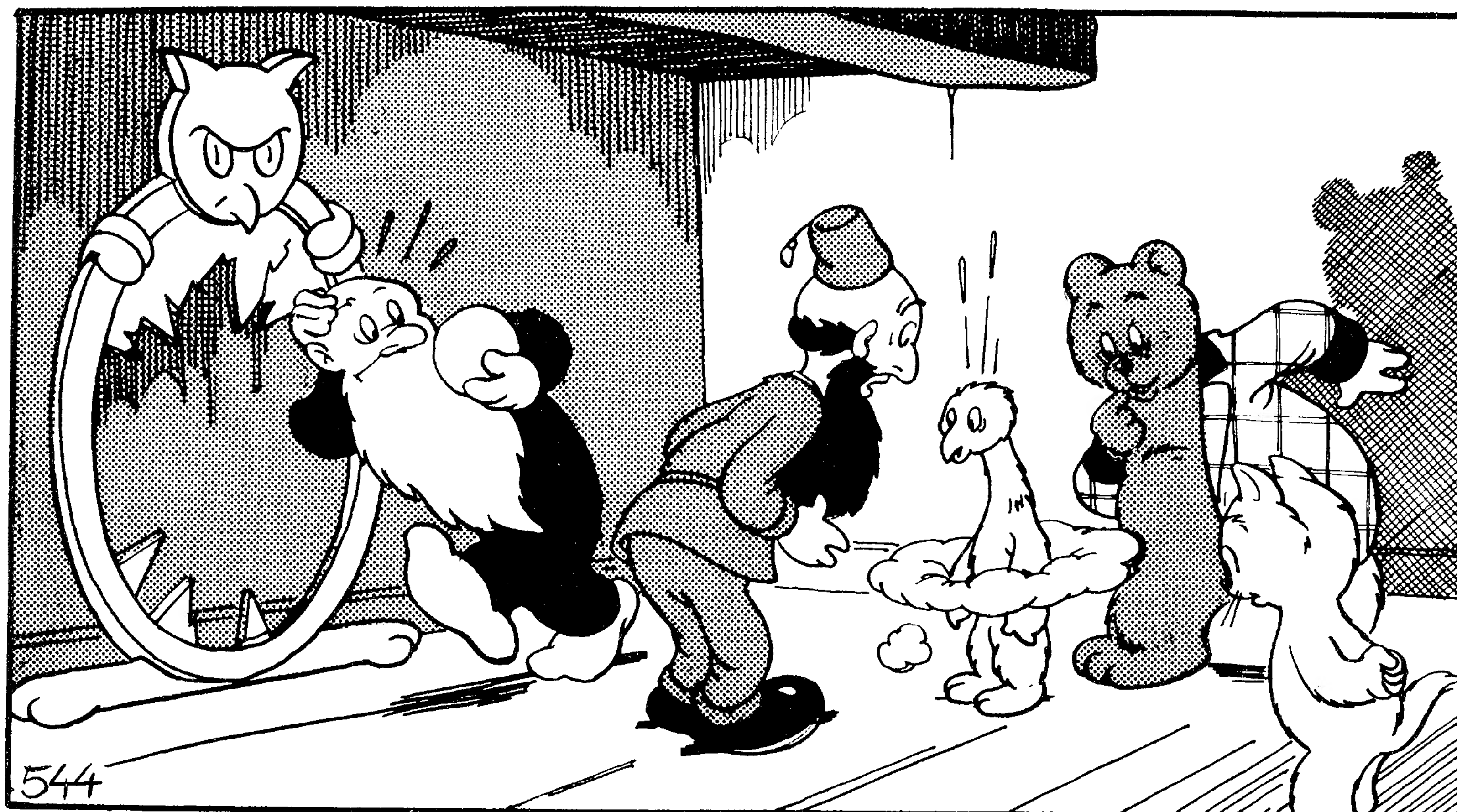

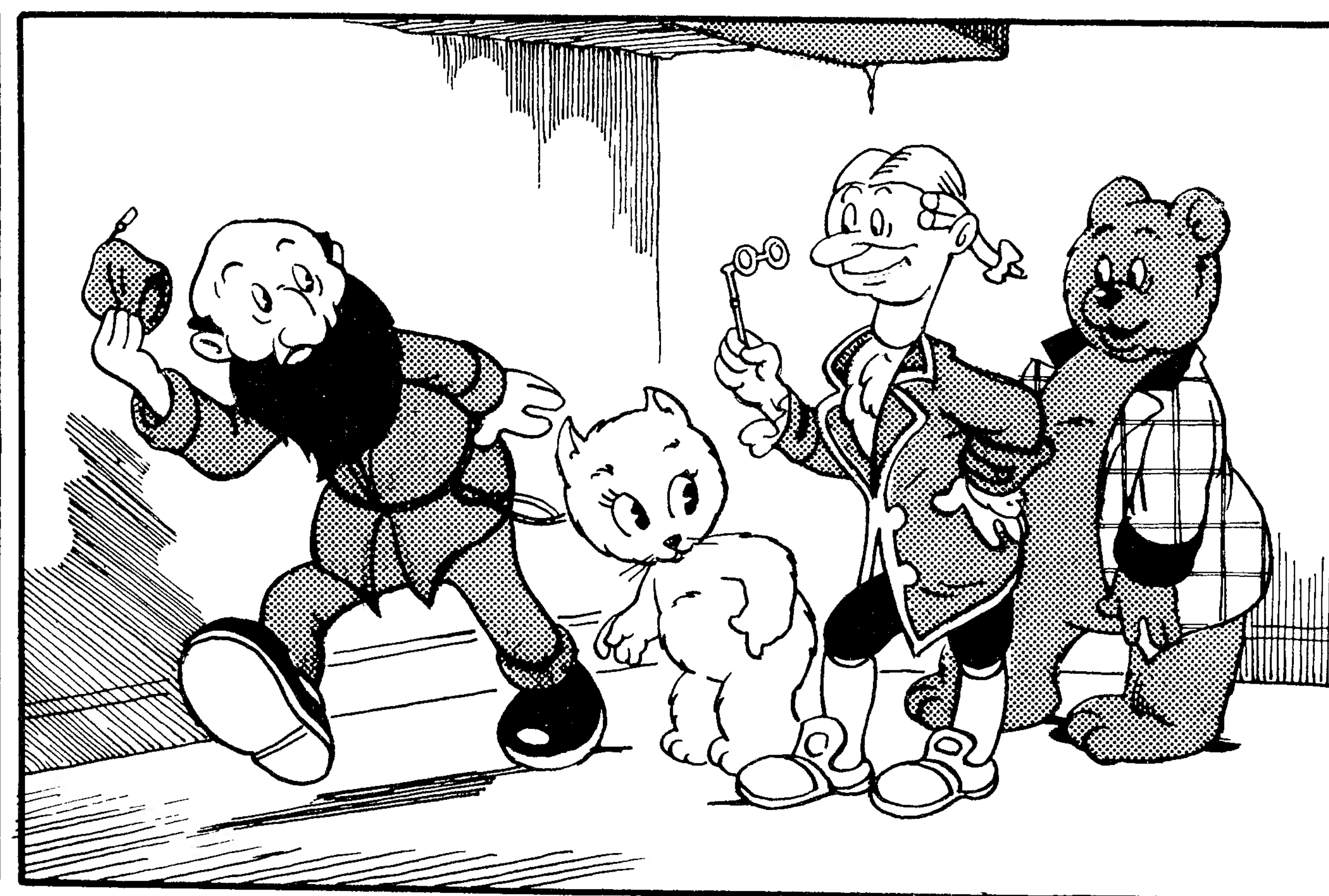
Heer Bommel en zijn spiegelbeeld sprongen dus op elkaar af en er vielen rake klappen, dat verzeker ik je! 'Stop,' riep Tom Poes, 'schei toch uit, heer Bommel! Help me liever eens! De toverspiegel werkt niet en u weet niets beters te doen dan ruzie te maken!!' Maar het hielp niets, heer Bommel had net een tik op zijn neus gehad en was nu door het dolle heen. Intussen was Olijf ben Dadel aan zijn gewone ronde door het betoverde paleis begonnen. 'Dit zal wel de laatste keer zijn, dat ik hier ben!' dacht hij. 'Wanneer Akah da Bra hoort, dat ik mijn plicht verzuimd heb, zal er wat voor me opzitten... En bovendien is de kans voor de edelman nu verkeken, om ooit weer een mens te worden... Het is verschrikkelijk! Er is nog maar één kansje, dat alles weer goed wordt en dat is, wanneer die dikke beer zijn spiegelbeeld weer ongedaan maakt... Maar dat zal wel niet gebeuren... Maar wat hoor ik toch voor lawaai in het verboden kamertje??...'

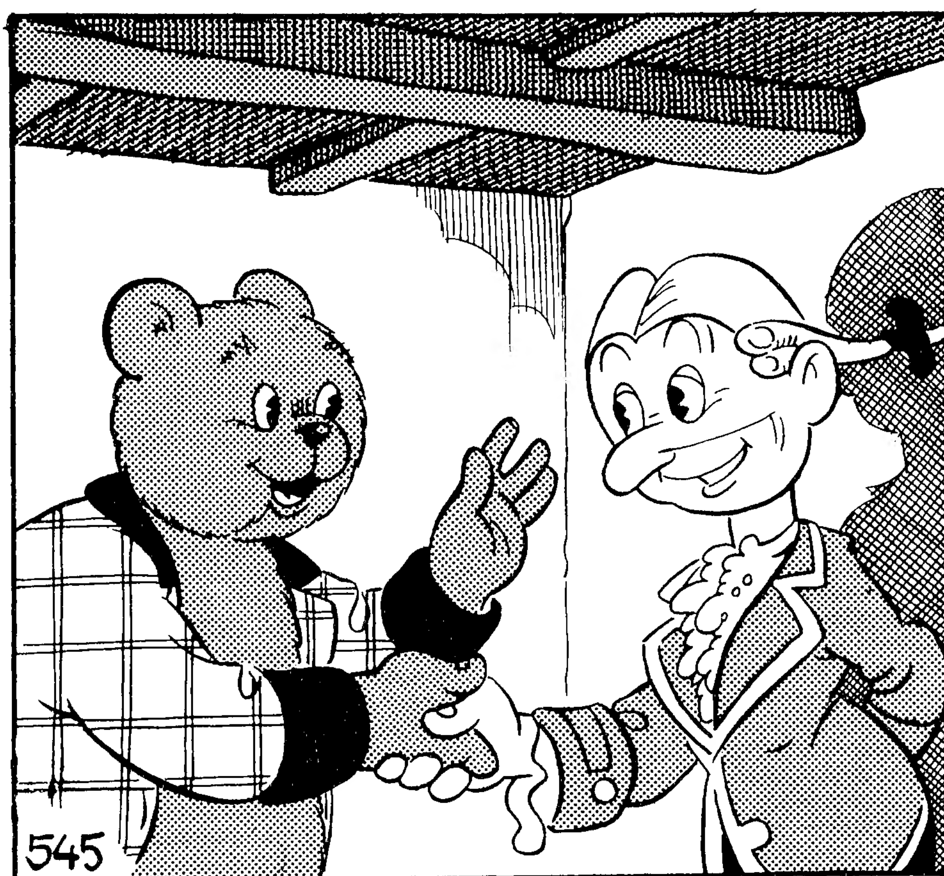

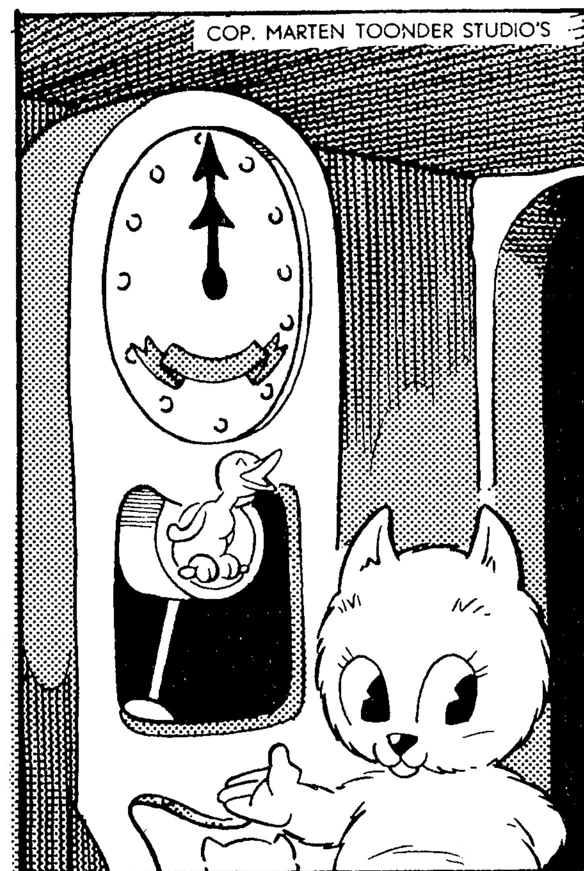
Olijf ben Dadel liep het verboden kamertje binnen en toen hij over de drempel kwam, liet hij zijn kaars van verbazing haast uit zijn handen vallen. Het was daar een leven van belang. Bommel B. Ollie gaf Ollie B. Bommel een stomp op zijn maag en daar werd heer Bommel zó verschrikkelijk boos om, dat hij zijn spiegelbeeld een ontzettende dreun op zijn neus gaf. De spiegelbeeld-Ollie struikelde over de nog steeds bewusteloze Hocus Pas heen en vloog toen dwars door de kamer met een ontzettende klap tegen de spiegel aan. Nu, daar kon de spiegel natuurlijk niet tegen, hij vloog in duizend splinters en de spiegelbeeld-Ollie ging er dwars doorheen. Tom Poes sprong naar voren om de ongelukkige Bommel B. Ollie te helpen, maar... Bommel B. Ollie was verdwenen!! Achter de spiegel was niets te zien dan de wand!!!!
'Allah Akbar!' mompelde Olijf ben Dadel, 'De spiegel is kapot en Bommel B. Ollie bestaat niet meer...'

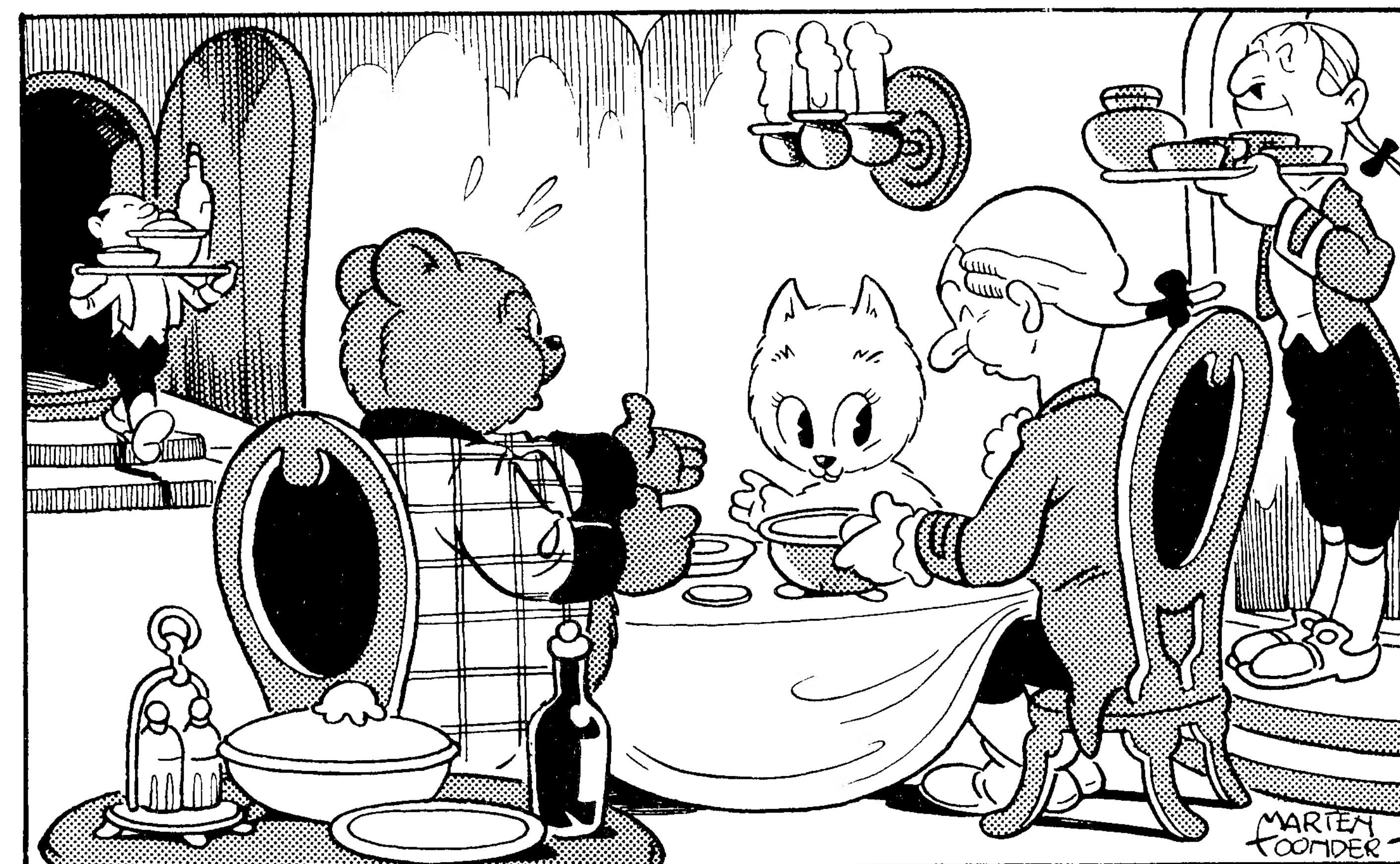

Hocus Pas was intussen bijgekomen. Hij keek eens even om zich heen om te zien wat er allemaal gebeurd was, toen greep hij zijn kristallen bol, die daar vlakbij vergeten op de vloer lag en sloop de kamer uit. 'Ik heb hier niets meer mee te maken,' bromde hij. 'Mijn plan is mislukt en ik doe het beste met te verdwijnen!' Maar er gebeurde nog meer, toen de spiegel brak: de vogel begon te groeien en nam een menselijke gedaante aan!!! 'De tovermacht van de spiegel is gebroken!' zei Olijf ben Dadel, 'de vogel wordt een edelman! Allah Akbar!! Ik wist, dat er nog een manier was, wanneer het verkeerde spiegelbeeld levend zou worden, en dat was wanneer dat spiegelbeeld weer ongedaan kon worden gemaakt... Maar ik wist toch niet op welke manier dat kon geschieden! Heer Bommel heeft het enige juiste gedaan. Allah il Allah!!! Dit kasteel is geen toverkasteel meer! Ik kan teruggaan naar mijn vaderland! Salam aleikum!'

Er is verder eigenlijk niet zo heel veel meer te vertellen over het avontuur met de betoverde spiegel. Dat de edelman vreselijk blij was weer een mens geworden te zijn, begrijp je wel. Hij schudde Tom Poes en heer Bommel zó lang de hand, dat ze er verlegen van werden en toen de klok in de gang twaalf sloeg zonder dat het kasteel begon te verdwijnen, nodigde hij hen uit om een enigszins late avondmaaltijd met hem te gebruiken. Uit alle hoeken en gaten doken er bedienden op, toen hij op een bel drukte en die begonnen een tafel te dekken alsof er nooit iets gebeurd was. 'Hoe is het mogelijk,' zei de edelman, 'twintig jaren lang is alles betoverd geweest... ik had nooit meer durven hopen dat alles weer terecht zou komen! En dat heb ik aan heer Bommel te danken, als die niet...' 'Ho, ho,' riep heer Bommel, 'je vergist je, goede vriend, wij Bommels houden niet van onverdiende complimentjes! Door mijn schuld was alles haast mislukt, maar Tom Poes heeft het in orde gemaakt.'

In deze serie verschijnen:

MV 5 *De Drakenburcht* / MV 16 *De Bergmensen*

MV 6 *Het Verdwijneiland* / MV 17 *Het geheim van het Noorderlicht*

MV 7 *De Reuzenvogel* / MV 22 *De Meester-Schilder*

MV 9 *Het eiland van Grim, Gram en Grom* / MV 13 *De laatste Markies van Carabas*

MV 10 *De zieke hertog* / MV 21 *De Superfilm-onderneming*

MV 8 *De rare uitvinding* / MV 14 *Het land van de blikken mannen*

MV 26 *De talisman* / MV 31 *De zeeslang*

MV 11 *Het monster-ei* / MV 15 *De betoverde spiegel*

MV 12 *Kaspar de draak* / MV 29 *De geheimzinnige sleutel*

MV 20 *Tom Poes ontmoet een oude bekende* / MV 33 *De Pierrace*

MV 23 *De Chinese Waaier* / MV 24 *De wonderdokter*

MV 27 *De nieuwe ijstijd* / MV 30 *De grootgroeiers*

Deze deeltjes zijn geautoriseerde uitgaven, waarbij rechtstreeks van de oorspronkelijke tekeningen werd gereproduceerd. De teksten werden aan de hand van de krantenstrips opnieuw gezet. Volgende deeltjes in voorbereiding.